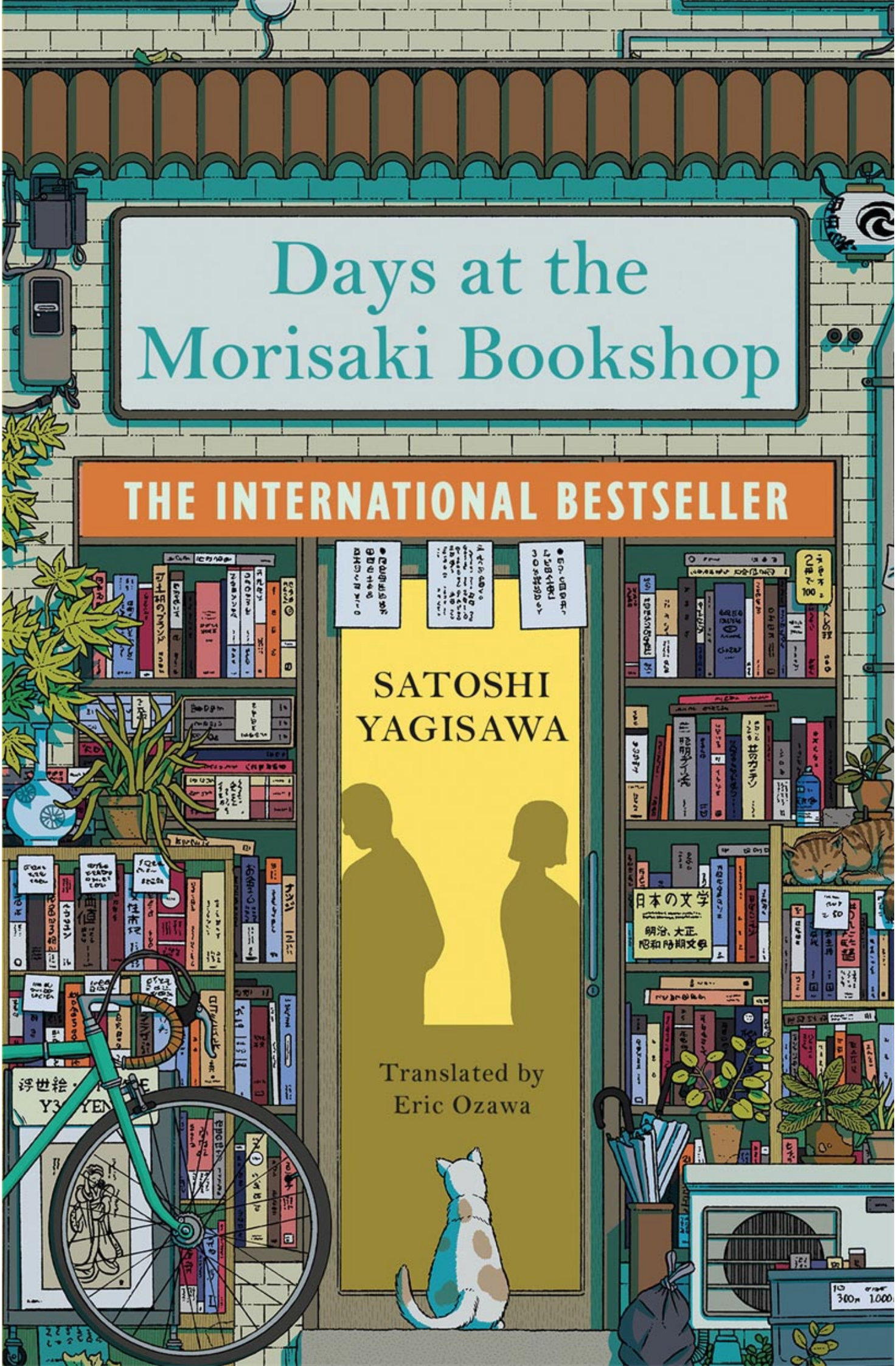

Days at the Morisaki Bookshop
THE INTERNATIONAL BESTSELLER
SATOSHI YAGISAWA
Translated by Eric Ozawa
日本の文学

YAZAR HAKKINDA

Satoshi Yagisawa 1977'de Japonya'nın Chiba şehrinde doğdu. İlk romanı olan "Morisaki Kitabevi'nde Günler" 2009'da yayımlandı ve Chiyoda Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

OceanofPDF.com

Days at the Morisaki Bookshop

SATOSHI
YAGISAWA

Translated from the Japanese
by Eric Ozawa

MANILLA
PRESS

OceanofPDF.com

İçindekiler

Birinci Bölüm
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8

İkinci Bölüm
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12

Çevirmenin Notu
Kapıdan Kapıya Kitapçıdan Alıntı
Telif hakkı

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

1

Yaz sonundan ertesi yılın ilkbahar başına kadar Morisaki Kitabevi'nde yaşadım. Hayatımın o dönemini, dükkanın ikinci katındaki boş odada, kendimi kitapların içine gömmeye çalışarak geçirdim. Daracık odaya neredeyse hiç ışık girmiyordu ve her yer nemliydi. Sürekli küflü eski kitap kokuyordu.

Ama orada geçirdiğim günleri her zaman hatırlayacağım. Çünkü gerçek hayatım orada başladı. Ve hiç şüphesiz biliyorum ki, o günler olmasaydı, hayatımın geri kalanı tatsız, monoton ve yalnız geçerdi.

Morisaki Kitabevi benim için çok değerli. Asla unutmayacağım bir yer.

Gözlerimi kapattığımda bile anılar hâlâ çok canlı bir şekilde aklıma geliyor.

Her şey, masmavi gökyüzünden çakan bir şimşek gibi başladı. Hayır, olanlar bundan daha şok ediciydi, hatta sağanak yağmurda gökyüzünden kurbağaların yağdığını görmekten bile daha şok ediciydi.

Bir gün, bir yıldır birlikte olduğum erkek arkadaşım Hideaki, birdenbire, "Evleniyorum," diye ağzından kaçırdı.

Onu ilk duyduğumda aklım sorularla doluydu. Şimdi, "Evlenelim" deseydi anlardım. Ya da "Evlenmek istiyorum" deseydi yine anlardım. Ama "Evleniyorum" demesi çok garipti. Sonuçta evlilik, karşılıklı anlaşmaya dayalı bir sözleşmedir, bu yüzden cümle dilbilgisi açısından tamamen yanlıştı. Bir de bunu söyleme biçimindeki rahatlık? Çok kaba bir tavırdı. Ses tonu, "Hey, yol kenarında yüz yen buldum" derken kullanacağı tonla tamamen aynıydı.

Haziran ayının ortasında, bir Cuma akşamıydı. İş çıkışı Shinjuku'daki bir İtalyan restoranında güzel bir akşam yemeği yiyorduk. Restoran bir otelin en üst katındaydı, bu yüzden şehrin gece manzarasının, tüm parıldayan neon ışıklarının muhteşem bir görüntüsüne sahiptik. En sevdiğimiz yerdi.

İş yerinde benden üç yıl büyük olan Hideaki'ye, işe başladığım günden beri gizlice aşık olmuştum. Sadece birlikte olmak bile kalbimin göğsümde bir trambolin gibi zıplamasına neden oluyordu. O gece, uzun zamandır ilk kez yalnız kalmıştık, bu yüzden şarabımı içerken özellikle iyi bir ruh halindeydim.

Ama sonra...

Düşünmeden, "Hı?" diye yanıtladım. Belki de yanlış duymuşumdur diye düşündüm. Ama o, söylediğini gayet sakin bir şekilde tekrarladı. "Yani, anlaşılan gelecek yıl evleniyorum."

“Evleniyor musunuz? Kim kiminle evleniyor?”

"Öyleyim. Onun için."

"Hı?" Hala şaşkındım. "Bu kadın kim?"

Sonra, sesinde en ufak bir suçluluk belirtisi olmadan, şirketin farklı bir departmanında çalışan bir kızın adını söylüyor. O da benimle aynı anda işe alınmıştı ve o kadar güzeldi ki, ben bile ona sarılmak istedim.

Ona kıyasla daha uzun boylu ve daha sıradan görünüşlüydüm. Onun gibi güzel biriyle çıkarken neden benimle ilişki kurmayı düşünebileceğini anlayamıyordum.

Ona sorduğumda, iki buçuk yıldır birlikte olduklarını söyledi. Başka bir deyişle, bizden bile daha uzun süredir birlikteydiler. Tabii ki, başka biriyle birlikte olduğundan haberim yoktu. Hiç şüphelenmedim. Bu ihtimali hiç düşünmedim. İlişkimizi ofiste gizli tutmuştuk, ama bunun sadece iş yerindeki diğer kişiler için garip bir durum yaratmamak için olduğunu varsaymıştım. Oysa en başından beri, ben onun ilk tercihi değildim, sadece eğlenmek için kullandığı biriydim. Bunu nasıl fark etmedim? Ya ben yavaş zekalıydım ya da onda bir gariplik vardı.

Neyse, ikisi de birbirlerinin aileleriyle tanışmıştı zaten. Nişan hediyeleri gelecek ay verilecekti. Başım dönüyordu. Sanki bir keşiş kafamın içinde tapınak çanı çalmış gibiydi. Neredeyse gongun sesini duyabiliyordum.

“Yani, düğünü Haziran ayında yapmak harika olurdu, değil mi? Ama o sormadı ve şimdi, tabii ki, bu yıl için artık çok geç, bu yüzden...”

Orada şaşkınlık içinde oturmuş, ağzından çıkan kelimeleri dinliyordum. Sonra kendi kendime, "Ah, bu çok iyi," diye mırıldandım. Söylediklerime ben bile şaşırmıştım.

“Ah, teşekkürler, ama biliyorsun ki bazen yine de görüşebiliriz,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. Her zamanki gülümsemesiydi bu; ne kadar da sportmen bir davranış. Dünyanın derdi yokmuş gibiydi.

Bir melodramda bu, kalkıp şarabımı yüzüne fırlatabileceğim an olurdu. Ama duygularımı böyle ifade etmekte hiç iyi olmamıştım. Ancak yalnız kaldığımda, her şeyi iyice düşündüğümde, gerçekte ne hissettiğimi anlayabiliyorum. Ayrıca, kafamın içindeki tapınak çanının sesi düşünmemi engelleyecek kadar yüksek geliyordu.

Hâlâ sersemlemiş bir halde, ona veda ettim ve tek başıma daireme döndüm. Ve nihayet kendime geldiğimde, aniden üzerime bir keder dalgası çöktüğünü hissettim. Öfkeden çok daha fazlasıydı bu, keder. Öyle şiddetli, öyle yoğun ve elle tutulur bir kederdi ki, uzanıp dokunabileceğimi hissettim.

Gözlerimden sel gibi yaşlar akıyordu. Sanki hiç durmayacaklarmış gibiydi. Ama ne kadar ağlasam da kendimi toparlayamıyordum. Işıkları bile açmamıştım. Sadece odanın ortasına yığılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Aklıma aptalca bir düşünce geldi; keşke tüm bu gözyaşları petrol olsaydı, zengin olurdum, ama o kadar aptalcaydı ki daha çok ağlamama neden oldu.

"Bana yardım edin," diye düşündüm kendi kendime. Ciddiydim. Ama sesimi yükseltemiyordum. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum.

Bundan sonra, birbiri ardına korkunç şeyler oldu.

Aynı ofiste çalıştığımız için, ne kadar nefret etsem de onu görmeye devam etmek zorundaydım. Ve o da her zamanki gibi benimle iletişime geçmeye devam ediyordu, bu da dayanılmazdı. Daha da kötüsü, molalarda ve kafeteryada sürekli nişanlısıyla karşılaşıyordum. Ne zaman karşılaşsak, beni ışıl ışıl bir gülümsemeyle karşılıyordu ve ilişkimizden haberdar olup olmadığını anlayamıyordum.

Çok geçmeden midem hiçbir yiyeceği kabul etmeyi reddetti. Geceleri uyuyamıyordum. Kilom hızla düştü. Ve makyajla gizlemeye çalışmama rağmen, tenim o kadar solgunlaştı ki bir cesede benziyordum.

Çalışırken gözlerimden yaşlar sel gibi akıyordu. Birçok kez ağladım, banyodaki bir kabinin içine saklanıp hıçkırmalarımın sesini bastırmaya çalıştım.

İki hafta sonra, hem fiziksel hem de psikolojik olarak sınırıma ulaşmıştım. Sonunda amirime gidip istifamı verdim.

İşten ayrıldığım son gün Hideaki yanıma geldi ve neşeli bir sesle, "İşten ayrıldın diye akşam yemeği yiyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor, değil mi?" dedi.

Hem erkek arkadaşımı hem de işimi aynı anda kaybetmiştim. Sanki birdenbire uzay boşluğuna fırlatılmış gibi hissettim.

Kyushu'luyum ve güneydeki yerel bir üniversiteden mezun olduktan sonra iş için Tokyo'ya geldim. Bu nedenle, şehirde tanıdığım tek kişiler esasen ofisteki insanlardı. Ve utangaç olduğum ve arkadaş edinmede hiç iyi olmadığım için, Tokyo'nun tamamında yakın olduğum kimse yoktu.

Geriye baktığımda, bugüne kadar yaşadığım yirmi beş yılı özetleyen kelime "yeterli"dir. Yeterince varlıklı bir ailede doğdum, yeterince iyi bir okuldan mezun oldum, yeterince iyi bir şirkette iş buldum.

Hideaki ile tanışmak o zamanlar benim için çok şey ifade ediyordu. O zamanlar benim gibi pasif biri için, onun gibi bir erkek arkadaş bulmak mucizeden farksızdı. Onu o kadar çok seviyordum ki, neredeyse dayanamıyordum. Olumsuz yanı ise bu şoku hiç beklemiyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Sonunda benimsediğim başa çıkma mekanizması hayatımı uykuya adamak oldu. Ne kadar uykulu olduğuma ben bile şaşırdım. Muhtemelen vücudumun gerçeklikten kaçınmama yardımcı olma şekliydi, ama kendimi yorganımın altına gömdüğüm anda hemen uyuyakalıyordum. Küçük odamda günlerce derin bir uykuda, uzayda tek başıma süzülüyordum.

Sanırım bir ay boyunca böyleydim. Telefonumu görmezden geliyordum ve sonra bir gece uyandığımda sesli mesajım olduğunu fark ettim. Ekrandaki numarayı tanımadım ama dinlemeye karar verdim. Birdenbire neşeli bir sesin "Hey, hey!" dediğini duydum.

“Takako? Nasılsın? Ben Satoru! Kitapçıdan arıyorum. Beni ara. Sonra da olur. Ah, bir müşterim var. Gitmem gerek. Yakında görüşürüz.”

Bir an orada şaşkınlıkla oturdum. Satoru mu? Kim? Hiçbir fikrim yoktu. Adımı söylemişti, yani yanlış numara olamazdı. Kitapçı neydi? Kitapçı... Kelimeyi zihnimde tekrar tekrar evirip çevirdim ve sonunda aklıma geldi.

Satoru benim amcam Satoru'ydu! Düşününce, bir süre önce annemden büyük dedemin Jimbocho'da kurduğu kitapçıyı devraldığını duymuştum. Onu en son lise birinci sınıftayken görmüştüm, yani neredeyse on yıldır görüşmemiştik, ama sesinin ona ait olduğundan emindim.

Ve sonra içimde annemin bunun arkasında olduğuna dair gizli bir şüphe uyandı. Evet, kesinlikle o olmalıydı. İşten ayrıldığımı ve erkek arkadaşımdan ayrıldığımı söylediğim tek kişi oydu. Benim için çok

endişelendiği için ondan bir iyilik istemiş olmalıydı. Ama yine de bu yeterli bir sebep değildi.

Dürüst olmak gerekirse, Satoru Amca'yı pek sevmiyordum. O kadar alışılmadık bir tipti ki, anlamak zordu. Etrafında kim olursa olsun, tamamen dizginsizdi. Sürekli küçük şakalar yapıp kendi kendine kıkırdıyordu. Bu tuhaftı ve onu biraz garip biri gibi gösteriyordu, bu da beni rahatsız ediyordu.

Ama küçükken onun kişiliğini çok severdim. Annem beni ailesini ziyaret etmek için Tokyo'ya götürdüğünde odasında birlikte oynardık. Ancak ergenliğe yaklaştıkça, tuhaf davranışları son derece itici hale geldi ve ondan gizlice uzak durmaya başladım. Bir de üstüne üstlük, henüz düzenli bir işi olmamasına rağmen aniden evlendi. O zamandan beri, bir şekilde ailede sorun çıkarmaya başladı.

Bu yüzden Tokyo'ya geldiğimde onu görmeyi aklımdan bile geçirmedim. Onunla hiçbir şekilde ilişki kurmamaya çalıştım.

Mesajını aldıktan sonraki öğleden sonra, isteksizce onu geri aradım. Eğer aramasını geri çevirmezsem annemin nasıl öfkeleneceğini hayal edebiliyordum. Amcam ilkokuldayken yirmili yaşlarının ortalarındaydı, dolayısıyla kırk yaşını çoktan geçmiş olmalıydı.

İlk zil çalınca biri telefonu açtı.

“Merhaba, burası Morisaki Kitabevi.”

"Merhaba, ben Takako."

“Aa, merhaba!” Amcamın hattın diğer ucundan bağırdığını duyabiliyordum. Eski günlerden hatırladığım o yoğunluk buydu. Telefonu kulağımdan uzaklaştırmak için acele ettim.

"Çok uzun zaman oldu! İyi misin?"

“Ah, evet, şey...”

“Tokyo'da olduğunu biliyordum ama beni hiç ziyarete gelmedin.”

"Özür dilerim. İşlerim çok yoğundu," diye otomatik olarak özür diledim.

“Ama istifa ettin, değil mi?”

Konuyu hemen kesti. Ben de mırıldanarak cevap verdim. Bu adamdan incelik bekleyemezdiniz. Amcam durmadan konuşmaya devam etti, bunun eski günlere benzediğini anlatıp durdu—ta ki birden bire, "Bak, düşündüm de, şu an çalışmak istemiyorsan, buraya gelip kalmaya ne dersin?" dedi.

"Pardon?" Ani teklifi beni hazırlıksız yakaladı.

Ama amcam ısrarla bir cevap almaya çalıştı. “Kira ve faturalara harcadığın para azımsanacak bir şey değil. Buraya gelirsen her şey bedava. Yani, belki kitapçıda bana biraz yardımcı olabilirsin.”

Ona bu konuda sorduğumda, dükkanı tek başına işlettiğini açıkladı. Sırt ağrısı tedavisi için hastaneye gittiği zamanlarda sabahları dükkanı açacak birine ihtiyacı varmış. Amcam Kunitachi'de bir evde yaşıyormuş, bu yüzden dükkan kapalıyken ev bana aitmiş. Bana tam bir gizlilik sağlayacağından emin olmamı sağladı. Ev birkaç yıl öncesine kadar konutmuş, bu yüzden tam donanımlı bir banyosu varmış.

Bir an düşündüm. Mevcut düzenimin sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordum. Bu şekilde yaşamaya devam edersem, yakında param tükenecekti. Öte yandan, kimsenin hayatıma karışması fikri hoşuma gitmiyordu.

"Ama eminim ki herkese yük olurum," diyerek teklifi reddetmeye çalıştım.

Amcam ima edilen şeyi hiç anlamadı.

“Rahatsız edici mi? Bu saçmalık. Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarım.”

Teyze Momoko da aynı fikirde miydi? Bu soruyu sormaya başladım ama hemen kendimi tuttum. Evet, doğru. Karısı Momoko yıllar önce onu terk etmişti. Ailemizde oldukça büyük bir olaydı. Kaçıp gittiğinde, o kadar bunalmış görünüyordu ki annem sağlığının da bozulabileceğinden çok endişelenmişti. Haberi duyduğumda amcam için üzüldüğümü hatırlıyorum, ama bu bende garip bir his bıraktı. Mantıklı değildi. Düğünlerinde ikisi de birbirlerine çok aşık görünüyordu. Teyze Momoko çok nazik ve iyi huyluydu. Kaçıp gidecek türden bir insan değildi.

Bütün bunları hatırlayarak ve kendi kendime mırıldanarak konuşmayı sürdürüyordum. Bu sırada amcam ise planı bir an önce hayata geçirmeye çalışıyordu. "Harika. O halde karar verildi."

Onu tekrar oyalamaya çalıştım. "Peki ya benim eşyalarım?" dedim, ama Kunitachi'deki evinde tüm eşyalarım için yer olduğunu söyledi. Her şeyi oraya gönderebileceğimi ve dükkana sadece birkaç küçük çanta götürebileceğimi belirtti.

Görünüşe göre her cephede alt edilmiştim.

“Bana güven Takako. Bu senin için de daha iyi olacak.”

Ama on yıldır görmediğim birine nasıl güvenebilirdim ki?

"Şurada hazırlıklara başlayayım," dedi amcam ve sonra, cevap beklemeden, bir müşterinin yeni geldiğini ve daha sonra konuşmamız

gerektiğini söyledi. Ardından telefonu kapattı.

Bir süre orada sersemlemiş bir halde oturdum, çevir sesini dinledim.

OceanofPDF.com

2

İki hafta sonra Jimbocho İstasyonu'ndaydım. Nasıl bu hale gelmiştim? Bir anda hayatım o kadar hızlı değişmişti ki, hâlâ bunun etkisinden kurtulamamıştım.

Amcamla konuştuktan sonra annemle telefonda konuştum. "Ne olacak?" diye sordu. "Kyushu'ya mı döneceksin yoksa Satoru'nun yanına mı?" İstemeyerek de olsa amcamın yerini seçtim. Eve dönersem muhtemelen görücü usulü evliliğe zorlanacağımı ve bir daha asla buraya geri dönmeyeceğimi biliyordum. Tokyo'ya taşınmak için çektiğim onca sıkıntıdan sonra, böyle geri dönüp her şeyin tamamen başarısız olduğunu kabul etme fikrine katlanamazdım.

Uzun bir aradan sonra ilk kez dışarıda olduğum için ayaklarım üzerinde dengesiz hissediyordum. Ama bir şekilde trenle Jimbocho'ya ulaşmayı başardım. Ancak metrodan yer üstüne çıktığım anda, üzerime vuran şiddetli güneş ışığını hissettim. Ben uyurken yağmur mevsimi tamamen yerini yaza bırakmıştı. Başımın üstünde, güneş bana ergen bir erkek çocuğu gibi bakıyordu. İşten ayrıldığımda, yazın gerçek sıcağı hala çok uzaktaydı. Bu beni biraz üzdü; mevsimler bile bana ihanet ediyordu.

Jimbocho'ya ilk defa geliyordum. Büyükbabamın evi batıda, bir saat uzaklıktaki Kunitachi'deydi, bu yüzden buraya gelmek için pek bir sebebimiz yoktu.

Bir an için, kavşaktaki trafik ışığında durdum, etrafıma dönüp durdum, her şeyi algılamaya çalıştım.

Her şey çok garip görünüyordu.

Amcamın Yasukuni Caddesi olduğunu söylediği ana bir cadde gördüm ve caddenin her iki tarafında da sıra sıra kitapçılar vardı. Nereye dönseniz, başka bir kitapçı karşınıza çıkıyordu.

Normalde bir cadde için bir tane yeterli olurdu. Ancak burada dükkanların çoğunluğu kitapçıydı. İlk başta gözünüz Sanseidō ve Shosen gibi daha büyük olanlara takılabilirdi, ancak asıl dikkat çeken küçük ikinci el kitapçılardı. Hepsini yan yana görmek kendine özgü ince bir etki yaratıyordu. Caddenin diğer tarafında, Suidōbashi'ye doğru, birkaç

büyük ofis binası vardı, ancak bunlar sadece burayı daha da tuhaf gösteriyordu.

Hâlâ kafam karışık bir halde, öğle yemeği molasında olan iş adamlarıyla dolu bir kavşağı geçtim ve kitapçılarla dolu sokağa doğru yürüdüm. Amcamın tarif ettiği gibi, ana yoldan ayrılıp Sakura adlı küçük bir ara sokağa girdim. Bu beni ikinci el kitapçıların bulunduğu bir bölgeye götürdü.

Kendi kendime, "Burası ikinci el kitapların harikalar diyarı," diye mırıldandım.

Orada, kavurucu güneşin altında, amcamın dükkanını nasıl bulacağımı düşünürken, bir adamın bana doğru baktığını ve ellerini havada salladığını fark ettim. Saçları dağınıktı; siyah, kalın çerçeveli gözlük takıyordu ve o kadar zayıf ve ufak tefekti ki çocuksu görünüyordu. Kısa kollu kareli bir gömlek, bol pamuklu pantolon ve sandalet giymişti. Bu görünüşü kesinlikle tanıdım. Amcam Satoru'ydu.

"Hey, Takako, meğer o sensinmiş," derken yüzü birden aydınlandı.

Yakından bakınca amcamın çok yaşlandığını görebiliyordum. Gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıkları gizlemek mümkün değildi. Bir zamanlar masallardaki talihsiz bir genç kızınki kadar beyaz olan teni, şimdi inanılmaz sayıda güneş lekesiyle kaplıydı. Ama gözlüklerinin ardında, gözlerindeki o tuhaf, çocuksu parıltıyı görebiliyordunuz.

"Bütün bu süre boyunca dükkanın önünde beni mi bekliyordun?"

“Senin bu sıralarda geleceğini düşünmüştüm. Bütün bölge ikinci el kitapçılarla dolu, kaybolmanı istemezdim, değil mi? Bu yüzden seni beklemeye geldim. Bunca zamandır üniformalı bir kız öğrenci bekliyordum ama sanırım bir noktada büyümüşsün.”

Mantıklıydı. Onu son gördüğümde lise birinci sınıftaydım. Büyükbabamın ölüm yıldönümü için Tokyo'ya gelmiştik. O zamandan beri neredeyse on yıl geçmişti. Ama hâlâ aynıydı. Kırk yaşını geçmiş olsa da, hâlâ o rahat tavrı vardı. Herkesin aklına gelen saygın bir adamın tam tersiydi. Bu da ergenlik çağımdayken ondan nefret ettiğim bir şeydi. O zamanlar diğer insanlarla aramdaki mesafeyi ölçme konusunda çok hassastım.

Amcama bakmayı bıraktıktan sonra, vitrine doğru döndüm.

“İşte burası büyük dedemin kurduğu dükkan.”

"MORISAKI KİTAPÇISI: MODERN ÇAĞ EDEBİYATI UZMANLAŞMIŞTIR" yazan tabelalı dükkana baktım ve bu manzaradan biraz duygulandım. Büyük dedemi hiç tanımamış olsam da, amcamın

ailemizde bu geleneği sürdüren üçüncü kuşak olması oldukça önemli bir şey diye düşündüm.

Dükkan yaklaşık otuz yıllıktı, ama daha eski bir döneme aitmiş gibi görünüyordu. İki katlı küçük ahşap binanın cam kapılarından içeri girdiğinizde, kitapların birbirine sıkışmış halde durduğunu görebiliyordunuz.

“Orijinal dükkan Taishō döneminde Suzuran Caddesi'ndeydi. Tabii ki şimdi yok, bu yüzden sanırım burası bir nevi ikinci Morisaki Kitabevi.”

"Vay."

"Pekala, içeri buyurun, içeri buyurun."

Amcam bavullarımı elimden zorla aldı ve beni dükkana soktu. İçeri adımımı attığım anda küf kokusuyla karşılaştım.

Yanlışlıkla "küflü" kelimesini sesli söyledim.

Amcam güldü ve beni düzeltti: "Bana bir iyilik yap ve bunu sabah yağmurundan sonraki nem gibi hayal etmeye çalış."

Nereye baksanız kitap vardı. Güneş ışığını neredeyse hiç görmeyen bu küçük odada, her şey Şova döneminin kokusuyla dolup taşmış gibiydi. Ciltsiz ve ciltli kitaplar, düzenli raflarda sıkıca istiflenmişti. Daha büyük, eksiksiz eser koleksiyonları duvar boyunca yığınlar halinde dizilmişti. Hatta kasanın bulunduğu küçük tezgahın arkasındaki alan bile kitaplarla doluydu. Büyük bir deprem olsa, şüphesiz her şey yıkılır ve siz de bir kitap çığının altında kalırdınız.

"Burada kaç kitabınız var?" diye sordum, yarı şok olmuş bir halde.

"Yaklaşık altı bin diyebilirim."

"Altı bin!" diye çığlık attım.

"Burası küçük bir yer, dolayısıyla kapasitemiz de ancak bu kadar."

“‘Modern dönem edebiyatı konusunda uzmanlaşmak’ ne anlama geliyor?”

“Modern Japon yazarlara odaklanıyoruz. Buraya gelin. Bakın.”

Amcamın ısrarı üzerine, raflarda sıralanmış kitapların sırtlarını inceledim. Ryūnosuke Akutagawa, Sōseki Natsume, Ōgai Mori gibi tanıdığım yazarlar vardı, ama çoğunlukla daha önce hiç duymadığım yazarlardı. Duyduklarımı ise sadece lisede derslerde okuduklarımdan biliyordum.

"Yani, eee, tüm bu yazarların kitaplarını topluyorsunuz, öyle mi?" dedim.

Amcam güldü. “Buradaki kitapçıların çoğu öncelikle belirli bir alanda veya kitap türünde faaliyet gösteriyor. Akademik kitaplar satan

dükkanlar var. Sadece tiyatro oyunları için senaryo satan dükkanlar da var. Ayrıca eski kartpostallar ve fotoğraflar gibi şeylerle ilgilenen daha sıra dışı dükkanlar da mevcut. Bu mahalle, dünyadaki en büyük ikinci el kitapçı yoğunluğuna sahip."

"Dünyada?"

"Evet. Çünkü 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başlarındaki Meiji döneminde, bu mahalle bir kültür merkeziydi ve kültürlü insanlar ve yazarlar tarafından çok seviliyordu. Bu kadar çok kitapçı olmasının sebebi, o dönemde mahallede birçok okul inşa edilmiş olması ve bunun da birdenbire akademik kitaplar satan bu dükkanların ortaya çıkması anlamına gelmesidir."

"O kadar eskiye mi dayanıyor?"

"Evet, bu tarih burada günümüze kadar kesintisiz olarak devam ediyor. Ōgai Mori ve Jun'ichirō Tanizaki gibi yazarlar burada geçen romanlar yazdılar. Şimdi ise yurt dışından birçok turist geliyor."

O kadar gururla bahsediyordu ki, sanki her şey ona aitmiş gibiydi.

"Tokyo'da yaşıyordum ama burası hakkında en ufak bir fikrim yoktu," dedim, açıkçası etkilenmiştim. Dürüst olmak gerekirse, amcamın bu küçük soruma verdiği cevap beni de etkiledi. Ailemdeki herkesin amaçsızca dolaştığını, gerçek bir iş aramadığını düşündüğü biri için, çok şey biliyor gibiydi. Bu bana, gençken onu ziyarete gittiğim zamanları, odasının her zaman zor tarih ve felsefe kitaplarıyla dolu olduğunu hatırlattı.

"Bir dahaki sefere biraz etrafta dolaşıp bölgeyi keşfetmelisin. Bir sürü ilginç yer var. Ama bunu başka bir güne bırakalım. Önce seni odana götüreyim. İkinci kat, koleksiyonun geri kalanından gelen kitaplarla dolu, ama oda büyük."

İkinci kattaki odaya göz attığımızda neredeyse bayılacaktım. Bahsettiği "koleksiyon" odanın her yerine yayılmış, devasa kitap yığınlarından ibaretti. İçeriye adım atacak yer yoktu. Çok da uzak olmayan bir gelecekte geçen bir bilim kurgu filminden fırlamış bir sahneydi. Eski bir klima son hızda çalışıyordu ama tenimde tek tek ter damlaları beliriyordu. Uzaktan bir yerlerde cırcır böceğinin tiz sesini duyabiliyordum.

Yanımda duran amcama döndüm ve ona buz gibi bir bakış attım. Benim için hazırlanıyor derken neyden bahsediyordu? O odada bir farenin bile bacaklarını uzatabileceği kadar yer yoktu.

“Lanet olsun, sen gelmeden önce orayı düzenlemeyi planlamıştım ama...” dedi, özür dilercesine başının arkasını ovuşturarak. “Bak, üç gün önce belimi incittim. Kitapçının kaderi bu işte, korkarım. Ama kitapların yarısını yandaki boş odaya taşıdım. Geri kalanları da oraya atarsan, kendini evinde gibi hissedersin.”

O anda alt kattaki cam kapının açılma sesini duyduk ve amcam, "Özür dilerim," diyerek aşağıya koştu.

Odaya şöyle bir baktım ve iç çektim. "Onları oraya at," dedi. Söylemesi kolaydı. Kandırılmış gibi hissettim. Ama dairemin kira sözleşmesini zaten feshetmiştim ve yaşayacak başka yerim yoktu. En kötüsüne hazırlandım ve odayı temizlemeye başladım.

Bütün gün o kitaplarla savaştım. Ter içinde kalmış bir halde, yan odaya devasa yığınlar taşıdım. Ama en ufak bir dikkatsizlik bile yapsam, Babil Kulelerim öfkeli bir Tanrı tarafından yıkılacaktı. Yavaş yavaş, o kitaplara duyduğum yoğun nefret daha da güçlendi. Yine de, akşama doğru, kitapların çoğunu boş odaya taşımayı bir şekilde başardım. Çığ altında kalan küçük masayı kurtardım. Yan odada kitaplar tavana kadar yığılmıştı. Zeminin çökeceğinden biraz endişelendim. Ama yeterince sağlam bir bina gibi görünüyordu, bu yüzden kendime sorun olmayacağını söyledim. Sonra elektrik süpürgesini çıkardım ve yerdeki toz ve çöpleri, kötü ruhlar gibi havada uçuşan her şeyi süpürdüm. Duvarları ve tatami paspasları toz beziyle sildikten sonra, oda bir insanın gerçekten yaşayabileceği bir yere benzemeye başladı.

Dükkanın girişinde ellerimi belime koymuş, yaptığım işi bir nebze memnuniyetle inceliyordum ki amcam dükkanı kapatıp yukarı çıktı.

“Vay canına, ortalığı gerçekten de çok güzel temizlemişsin. İnanılmaz,” dedi. “Takako, yemin ederim ki 19. yüzyılın ikinci yarısında İngiltere'de doğmuş olsaydın, harika bir hizmetçi olabilirdin.” Bana bunun gibi daha birçok saçma şey söylemeye devam etti.

Aman Tanrım, diye düşündüm, bu insanla iyi geçinmek zorunda kalacağım.

“Yorgunum, yatacağım,” dedim.

“Kesinlikle, rahatla, ihtiyacın olan tüm dinlenmeyi al. Ama yarın sabah bana yardımcı olabilirsin, değil mi?”

Amcam dükkandan çıktıktan sonra doğruca banyoya girdim ve saçımı bile kurutmadan küf kokan futon yatağıma uzandım.

Işıkları kapattığımda, oda birdenbire tamamen sessizliğe büründü. Sanki bütün o kitaplar sesi içine çekiyordu.

Loş tavana dalgın bir şekilde baktım ve umutsuzluğa kapılmaya başladım. Gerçekten burada bir süre daha kalabilir miyim? Buna alışabileceğimi sanmıyorum. Ama bu sadece bir an sürdü. Bir saniye sonra horlamaya başladım.

Rüyamda, çok da uzak olmayan bir gelecekte bir şehirde yaşayan bir android hizmetçiydim. O mahallede, tüm binalar kullanılmış kitaplardan yapılmıştı.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Yanımdaki çalar saate baktım. Saat 10:22'yi gösteriyordu.

Birdenbire gerçekliğe döndüm. "Ah!" diye bağırdım ve yataktan fırladım. Mağaza saat onda açılıyor. Yatmadan önce alarmımı sekize kurmuştum ama bir ara kapatılmış olmalıydı. Bu acımasız oyunu bana kim oynadı acaba? Suçlu elbette bendim.

Ne büyük bir karmaşa! Her zaman zamanında uyanmakta iyiydim. Şirkette geçirdiğim üç yıl boyunca bir kere bile geç kalmadığım gerçeğiyle gurur duyuyordum. Ama işte pijamalarımla, saçlarım darmadağınık bir halde, merdivenlerden aceleyle inip, ön taraftaki ağır metal panjuru itmeye çalışıyordum. Tam o sırada yaz güneşi odaya doldu. Sokağa bakan tüm dükkanlar çoktan açılmıştı. Belli ki geç kalmıştım.

Ne yapabilirdim ki? Yaklaşık yarım saat boyunca pijamalarımla tezgahın başında aptalca oturdum, yarı panik halindeydim. Ama şaşırtıcı bir şekilde kimse içeri girmedi.

Daha sonra kimsenin gelmeyeceği anlaşıldı. Sokakta birkaç kişi yürüyordu ama yanımdan öylece geçip gittiler. Kendimi aptal gibi hissederek, sakince yukarı çıktım, kıyafetlerimi değiştirdim, saçımı taradım, hatta biraz makyaj bile yaptım ve sonra tekrar aşağı indim.

Öğlen saatlerinde insanlar yavaş yavaş gelmeye başladı. Ama çoğunlukla sadece ucuz, elli yen veya yüz yenlik cep kitaplarını alıyorlardı. Dükkanın ayakta kalıp kalamayacağından endişelenmeye başladım. Otuz kadar esnedikten sonra birkaç kez uyukladım.

Saat bire doğru orta yaşlı bir adam geldi. Kısa boylu, tıknaz ve inanılmaz derecede keldi. Beni tezgahın arkasında otururken görür görmez şaşkınlıkla iki kez baktı. "Ne? Satoru nerede? Daha da önemlisi, siz kimsiniz? Yarı zamanlı çalışmak için bir kız mı işe aldılar? Ama burası kimseyi işe alacak kadar zengin değil, değil mi?"

Bana ardı ardına sorular sordu. Onu nasıl tarif edebilirdim ki? Hiçbir şeyden geri durmayan, orta yaşlı bir adamdı.

“Şey, amcam saat iki civarında gelecek. Ben onun yeğeni Takako'yum. Sanırım yarı zamanlı çalışıyorum. Konaklama ve yemek karşılığında çalışıyorum. Dükkanın mali durumuyla ilgili detaylara gelince, maalesef bilmiyorum.”

Ben cevaplarımı sıralarken, adam derin bir ilgiyle beni dikkatlice inceledi.

"Vay canına," dedi. "Satoru'nun bunca zamandır sevimli, genç bir yeğeni olduğunu nasıl bilmedim?"

Tatlı bir gülümseme sergiledim. Neyse ki bu sabahki utanç verici halimi görmemişti. Belki de gerçekten tatlı bir yaşlı adamdı. Oldukça hoş biri gibi görünüyordu ve dahası, iyi bir zevki vardı.

“Naoya Shiga’nın kitaplarını tekrar okumayı düşünüyordum. Uzun zaman oldu. Biliyorsun, eşim bir süre önce kitaplarımın çoğunu çöpe atmıştı.”

Konuşurken kitap raflarının arasında dolaştı. Karısının başına ne geldiğini nereden bileyim ki? Onunla daha bugün tanıştım.

"Onlar neredeydi yine?"

“Nerede ne var?”

“Naoya Shiga kitapları.”

"Ah, şey, eee, muhtemelen o civarlarda bir yerlerdeler."

Adam aniden bana sert bir bakış attı, sanki beni değerlendirmeye çalışıyordu.

"Okumayı sever misiniz?"

“Kesinlikle hayır.”

Cevabı verdiğim anda, orta yaşlı arkadaşım bir iblise dönüştü. Gözleri parladı ve bana dik dik baktı.

İşte o zaman nutukları başladı. Aman Tanrım. “Bugünkü gençler artık kitap okumuyor. Sadece bilgisayar oyunları oynuyorlar. Umutsuz bir durum. Kitap okusalar bile, sadece manga ya da cep telefonlarındaki bu sığ hikayeler. Oğlum bile, neredeyse otuz yaşında ve hala sürekli video oyunları oynuyor. Bu kabul edilebilir mi? Sizce öyle mi? Kesinlikle hayır. Onlar sadece olayların yüzeyini görüyorlar. Ve eğer sığ bir insan olmak istemiyorsanız, buradaki harika kitaplardan bazılarını okumayı denemelisiniz.”

Adam böyle durmadan konuşmaya devam etti. Sonunda eve gittiğinde neredeyse bir saat geçmişti. Sonunda monologu o kadar uzadı

ki hiçbir şey satın almadan gitti. Ben de yorulmaya başlamıştım. Yarım saat sonra amcam geldiğinde, bir an için kurtarıcım gibi görünüyordu.

“İlk gününüz nasıl geçti? Herhangi bir sorun yaşadınız mı?” diye sordu. Bu soruyu sorarken, hemen o günün hesap defterini kontrol etmeye gitti.

“Hayır,” dedim yorgun bir şekilde. “Ama öğleden sonra biraz geç saatlerde bir adam geldi. Sanki kafası bir karahindiba çiçeği gibiydi ve yanlarındaki tüyler hariç bütün tüyler uçup gitmişti. Çok konuşuyordu.”

“Ah, o Sabu. Yaklaşık yirmi yıldır buranın müdavimi.”

İstemsizce güldüm. Sabu ismi ona mükemmel yakışıyordu.

"O adam, ne diyeyim, Japon edebiyatının büyük yazarlarını yürekten seviyor. Ama çok konuşkan. Bazen ben de tuzağa düşüyorum. Ama biraz çay yapıp, başınızı sallayıp 'oh' ve 'ah' gibi şeyler söylerseniz, evine gider."

Ah, diye düşündüm, hizmet sektöründe çok şey var. Hatta düzenli müşteri kavramı bile bugünlerde nadir görülen bir şey gibi geliyor.

“Bu arada, amca…” dedim, günün en önemli sorusunu hatırlayarak.

"Nedir?"

“Dükkan iyi mi? Çok fazla müşteri yok. Kitap alanlar da sadece ucuz olanları alıyorlar...”

Amcam kahkaha attı, sesi oldukça neşeli geliyordu.

“Doğru. Bu günlerde ikinci el kitaplar pek satmıyor. Babam gençken ikinci el kitapçılar inanılmaz iş yapardı. Ama durum şimdi farklı. Yani yayıncılık sektörü şimdiki gibi değildi ve televizyon da yoktu. Ancak altı yıl önce internet üzerinden satışa başladık. Ve bazen çok aranan, yüksek fiyatlara satılan kitaplar da satıyoruz. Bir şekilde işleri yoluna koyuyoruz. Ve babamın zamanından beri bizimle olan Sabu gibi birçok düzenli müşterimiz var. Takako, sen ikinci el kitapçılara gitmiyor musun?”

“Bazen BookOff'a gidiyorum. Orada manga okuyabiliyorum.”

“Bugünlerde hep böyle büyük zincir mağazalar var. Ama o yerlerde on yıllar öncesinin yazarlarının kitaplarını asla bulamazsınız. Talep yok. Yine de dünyada eski kitapları seven birçok insan var. Hatta sizin yaşınızdaki bazı kızlar bile var. Bu tür insanlar için burası cennet gibi. Ve ben de o insanlardan biriyim.”

"Odanızın eskiden kitaplarla dolu olduğunu hatırlıyorum. Dükkanı ne kadar zaman önce devraldınız?"

“Babamın ölümünden hemen sonra oldu. Yani neredeyse on yıl mı? Ama buradaki diğer dükkan sahipleriyle kıyaslandığında, ben daha çok gencim. Hepsi otuz, kırk yıldır kitapçılarını işletiyorlar.”

“Vay canına. Bu inanılmaz. Akıl almaz bir şey.”

"Takako, biraz kitap okumayı denemelisin. Buradaki kitaplardan herhangi birini okuyabilirsin," dedi gülümseyerek.

Sadece güldüm.

OceanofPDF.com

3

O günden sonra bir daha uyuyakalmadım ve bir şekilde dükkânda ne yapacağımı çözdüm. Neyse ki, öğleden sonraya kadar işler çoğunlukla yavaştı. Arkadaki tezgahta oturup dalıp giderdim. Yerleştikten sonra rutinim pek değişmedi. Sabah ilk iş olarak dükkânı açar, amcam gelip beni görevden alana kadar dükkânı idare ederdim. Sonra yukarı çıkar, futonumun örtülerine gömülür ve uyurdum.

Odamda sadece en temel ihtiyaçlar vardı. Eminim ki başkaları için pek bir yaşam biçimi gibi görünmezdi, ama bana uygundu. Dürüst olmak gerekirse, o anki ruh halimle bu dünyanın şeylerini geride bırakmaya hazırdım.

Amcam Satoru öğleden sonra, normal bir şirkette asla izin verilmeyecek salaş, bol kıyafetlerle gelirdi. İçeri girdiğinde önce hesap defterini, sonra da çevrimiçi siparişleri kontrol eder, ardından iş için bir şeyler konuşmak üzere telefona sarılırdı.

Telefonun diğer ucundaki kişiye "Hayır, asla" veya "Bu çok sert, değil mi?" veya "Eğer bunu atlatamazsak..." diye yakındığını duyabiliyordum. İşlerin içinde bulunduğu durumdan şikayet ediyor olabilirdi, ama ses tonunda her zaman bir mutluluk vardı.

İkinci el kitap işiyle ilgili beklemediğim şey, ağın ne kadar büyük olduğuydu. Amcama göre, kitapçılar ağı ve kişisel ilişkileriniz, yeni envanter getirebilmenizi ve dükkanın kitapsız kalmamasını sağlamanın büyük bir parçasıydı. Morisaki Kitabevi gibi özel bir dükkan, sadece müşterilerin satmak için geldiği kitapları satın alarak envanterini koruyamazdı. Kitapçı sendikasının düzenlediği periyodik müzayedeler, dükkanların daha fazla ikinci el kitap edinmesi için çok önemliydi.

"Kendimizi bağımsız bir işletme olarak düşünsek de, sektörde her şeyden daha önemli olan şey insanlarla kurduğunuz ilişkilerdir. Sanırım bu genel olarak dünya için de geçerli," dedi, kendinden oldukça memnun bir şekilde.

Ancak, bana bunu söyleyen adamla, dedemin zihnimde canlandırdığı ikinci el kitapçı sahibi imajı arasında hâlâ önemli bir fark vardı. Dedem

inatçı ve uzlaşmaz, az konuşan bir adamdı. Aile toplantılarında, tüm akrabalarımızla çevrili bir şekilde grubun ortasında heybetli bir şekilde otururdu. Çocukken ondan gizlice korkardım ve büyükannem her zaman gülerek, "O eski bir ikinci el kitapçı. İşte böyle biri." derdi.

Ama ona kıyasla, amcam bir denizanası kadar kararsız ve esnek değildi. Daha önce onunla hiç bu kadar vakit geçirmemiştim, ama vakit geçirdikçe ne kadar kararsız olduğuna şaşırdım. Hatta teyzem Momoko'nun bu durumdan bıktığı için kaçtığı gibi tuhaf bir fikre bile kapıldım. Ve tüm bunlara rağmen, müdavimler sohbet etmeye hazır bir şekilde gelmeye devam ediyordu.

İkimiz iş dışında pek konuşmazdık, ama yaklaşık bir hafta geçtikten sonra amcam daha fazla dayanamadı. "Takako," dedi yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "tek yaptığın uyumak. Tam bir uyku canavarısın."

"Uykulu bir dönemden geçiyor olmalıyım," diye soğuk bir şekilde yanıtladım. Amcam hayatıma karışmak için can atıyordu ama onun beni konuşturmasına izin vermeyi reddettim.

"Yirmi beş yaşında mı?"

“Doğru. Dedikleri gibi, ‘uyuyan çocuk büyüyen çocuktur.’ ”

“Ama çok vaktiniz var. Neden yürüyüşe çıkmayı denemiyorsunuz? Bir sürü ilginç yer var. Bakın, ben çocukluğumdan beri buraya geliyorum ve hiç bıkmadım.”

"İyiyim. Uyumayı tercih ederim."

Amcamın konuşmayı bitirmediğini anladım ama konuşmaya son verdim. Ondan sonra ne söylerse söylesin, cevap vermeyecektim. Taş gibi sessizdim. İçten içe küskündüm.

Elbette, amcam annemden her şeyi duymuş olmalıydı, bu yüzden hayatımda neler olup bittiğini az çok biliyordu. Yine de, hiç düşünmeden konuyu öylece açtı. Bu beni kızdırdı.

Hatta düzenli müşterimiz Sabu bile hayatım hakkında her şeyi biliyor gibiydi. Bir gün içeri girdi ve "Aa, bu da uyku canavarı değil mi Takako?" dedi.

"Bunu sana kim söyledi?" dedim öfkeyle. Ama elbette, bu ancak amcam olabilirdi, asıl kızgın olduğum kişi oydu.

"Düzenli olarak on beş saat uyuyorsunuz ve hala uykunuz geliyor mu?"

“On beş saat uyumuyorum. Daha çok on üç saat uyuyorum.”

Onu düzelttiğimde Sabu şaşkınlıkla başını salladı.

“Yirmili yaşlarımdayken uykuya pek vakit ayıramıyordum. Sürekli kitap okuyordum.”

“Uyumaya karar verdiğimde uyurum.”

"Sen de amcan gibi inatçısın."

“Bu saçmalık. Beni o aptalla nasıl kıyaslayabilirsin?”

Sabu, "Sen de onun kendine özgü mizah anlayışına sahipsin," dedi ve kıkırdadı.

“Ben onun gibi değilim. Lütfen bizi aynı kefeye koymayın.”

“Hayır, hayır. Onu hafife almayın,” dedi Sabu, birden ciddileşerek. “O adam belki bir aptal olabilir, ama aynı zamanda bu dükkanın kurtarıcısı.”

"Kurtarıcı mı?" diye karşılık verdim, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

“Doğru. Bir ara ona sor.” Sabu konuşurken bana anlamlı bir bakış attı. Sonra biraz hava atmak için “Adios” dedi, hafifçe el salladı ve dükkandan çıktı.

"Kimin umurunda," diye düşündüm. Amcamın kendisini kurtarıcı görüp görmemesi umurumda değil. Tek istediğim yukarı çıkıp yorganın altına girip uyumak.

Yine de, ne kadar uykulu olduğuma ben bile şaşırdım. Sabu'ya günde on üç saat uyuduğumu söyledim, ama dükkan kapalı olduğu günlerde bütün gün uyuyordum. Uyudum, uyudum ve sonsuza dek uyuyabilmeyi diledim. Rüyalarımda o korkunç şeyleri düşünmek zorunda kalmıyordum. Rüyalarım en güzel, en tatlı bal gibiydi. Ve ben de daha fazlasını arayan bir bal arısı gibiydim.

Aksine, uyanık olduğum saatlerde iyi hiçbir şey yoktu. Ondan nefret etmeme rağmen, sürekli Hideaki'yi düşünüyordum. Gülüşünü, saçlarıma dokunuşunu... Onunla ilgili her şeyi seviyordum: biraz bencil oluşunu, müzik kulağının olmamasıyla ilgili kompleksini, çok kolay ağlamasını. Aptalca davrandığımı biliyordum, ama onunla birlikteyken gerçekten mutluydum ve bu anılar beynimin hücrelerine o kadar derinlemesine kazınmıştı ki silemiyordum.

Bazen, son görüşmemizde bana söylediği sözlerin tamamen yalan olduğunu bile hayal ederdim. Sadece benimle dalga geçtiğini düşünürdüm. "Hepsi yalan," derdi. Sadece benimle küçük bir şaka yapmak istemişti. Ve tabii ki, bu doğru değildi. Eğer doğru olsaydı, burada olmazdım.

Bu yüzden, olanları aklımdan çıkarmak ve hatırlamayı bırakmak için, belki inatçılıktan, belki de başka bir nedenden dolayı uyumaya devam

ettim.

Zaman o kadar çabuk geçti ki, hiçbir şeye yetişemedim.

OceanofPDF.com

4

“Takako, hâlâ uyanık mısın?”

Yaz sonuna doğru bir gece, amcam sürgülü kapının diğer tarafından bana seslendi. Saate baktığımda sekiz olduğunu gördüm; kitapçı dükkanının kapanış saatiydi.

"Uyuyorum," dedim yorganın altından.

"Hadi ama. Uyuyan insanlar böyle cevap veremez."

“Ama ben uyuyorum. Çünkü ben bir—bana ne demiştiniz?—uyku canavarıyım, hatırlıyor musunuz?”

Kapının ardından onun güldüğünü duydum.

"Kızgın mısın?" dedi. "Sabu ile konuştum."

“Çok kızgınım. Bana canavar gibi davrandığımı söyledin.”

“Şey, senin için endişelendim, bu yüzden onunla konuştum. O da senin için endişeleniyor. Hadi, dışarı çıkmak istemiyor musun? Seni götürmek istediğim bir yer var. Ne dersin?”

"İyiyim," diye yanıtladım sürgülü kapıya dönerek.

Ama amcam ısrar etti. "Bana güven, pişman olmayacaksın. Ve söz veriyorum, bir daha uykuna karışmayacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Serçe parmağınla yemin ederim. Eğer yalan söylüyorsam, beni üç yüz kere dövebilirsin."

“Bu bir söz.” Sürgülü kapıdaki küçük aralıktan ona dik dik baktığımda, gülümsediğini ve başını salladığını gördüm.

"Söz veriyorum."

Beni götürmek istediği yer, Morisaki Kitabevi'ne çok yakın bir mesafedeydi.

"Buradayız!" dedi, küçük bir ara sokaktaki bir dükkanın önünde durarak. Daha önce hiç fark etmediğimi düşündüğüm eski, ahşap bir kahve dükkanıydı. Bıyıklı, son derece şık, orta yaşlı bir adam işletmenin sorumlusu gibi görünüyordu.

Tabelada ışıklandırılmış olan Saveur adlı kahve dükkanının adı, karanlık pusun üzerinde havada süzülüyormuş gibi görünüyordu.

"Burası benim yerim," dedi. Amcam ağır kapıyı açar açmaz, kahvenin yoğun aromasını hissettik.

İçeri girdiğimizde, tezgahın üzerine yerleştirilmiş özel bir sifona kaynar su döken adam bizi karşıladı.

"Bakın, bu benim yeğenim Takako."

Küçük tezgâhın başında amcamın yanına oturdum ve hafifçe eğildim.

Bıyığı olmasa bile, sahibinin ince, zarif yüzü oldukça asil görünürdü. Muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Yaşı ne olursa olsun çocuk gibi görünen amcamın da onun örneğini takip etmesini dilerdim.

“Benim için bir karışım. Ya sen, Takako?”

"Ben de öyle düşünüyorum."

Döndüm ve içeriye baktım. Orası çok huzurluydu. İçerisi yumuşak fenerlerle aydınlatılmıştı. Hafif piyano müziği çalıyordu. Kararmış tuğla duvar, önceki müşterilerin karalamaları ve grafitileriyle kaplıydı. Her şey güzel bir şekilde bir araya gelmiş ve kahve dükkanının sıcak, yatıştırıcı ambiyansıyla uyum sağlamıştı. Burası çok güzel, diye düşündüm. Uzun zamandır ilk kez içimde bir sevinç kabardığını hissettim. Ve biraz daha iyi, biraz daha az yorgun hissettim.

"Burası elli yıldır var," diye açıkladı amcam. "Eskiden buraya çok ünlü insanlar gelirdi."

"Vay canına. Böyle bir atmosfer yaratmanın kolay olmadığına eminim," dedim başımı derinden sallayarak. "Çok sakinleştirici."

Yaklaşık beş dakika sonra bir garson kahvelerimizi getirdi.

"İyi akşamlar, Bay Morisaki."

"Merhaba Tomo, bu benim yeğenim Takako."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim eğilerek.

Tomo gülümsedi ve selam verdi.

"Tomo bizim düzenli müşterilerimizden biri," dedi amcam. "Gerçek bir okuyucu."

“Ah, ben öyle özel biri değilim,” dedi utangaç bir gülümsemeyle. Benim yaşlarımdaydı, belki biraz daha gençti. Açık tenli ve yuvarlak, dolgun yanakları vardı. Konuşma tarzında nazik bir şey vardı. Ve siyah önlüğüyle çok sevimli görünüyordu. Anlaşabileceğimizi hissettim. Ruh halim düzeldi.

“Ne oluyor Takako? Kızları mı tercih ediyorsun? Burada genç erkekler de var.” Amcam tezgahın diğer ucuna doğru el salladı. “Hey, Takano!”

Uzun boylu, zayıf bir genç adam, mutfak perdesindeki bir aralıktan hemen başını uzattı.

“Takano! Neden bir ara yeğenimi bir randevuya çıkarmıyorsun?”

"Hey!" diye bağırdım ve amcamın eline vurdum.

Takano oldukça utangaç görünüyordu. Yüzünün kıpkırmızı olması için bu kadarı yeterliydi.

“Takano, bir gün kendi kafesini açabilmek için burada eğitim alıyor. Ama sürekli bir şeyleri berbat ediyor, bu yüzden sahibi sürekli ona bağırıyor.” Amcam, kendisine bağırılmasından bahsederken gerçekten mutlu görünüyordu.

"Önce onun itibarını zedelemeye başlamayalım," diye araya girdi işletme sahibi.

Takano için üzüldüm ama o kadar dengesizdi ki, ufak bir itmeyle bile devrilebilirdi. Sonuç olarak, amcamın söylediklerini istemeden de olsa doğrulamış oldu.

Amcam olaydan sonra bile hâlâ iyi bir ruh halindeydi. Yakında oturan orta yaşlı bir kadın, "Hey, Satoru!" diye seslendi.

“Ah, Bayan Shibamoto!” dedi ve kuyruğunu sallayarak ona doğru gitti. Sonra başka bir masadaki biri onun adını seslendi ve o da hızla onların yanına gitti.

Kitapçıda amcam işleri daha kontrol altında tutuyordu, ama dışarı adım attığınızda tamamen farklı biriydi. İçimden bir ah çektim, kendimi evcil hayvanı tarafından oradan oraya sürüklenen bir köpek sahibi gibi hissettim.

“Satoru burada çok sevilen birisi.” Kafe sahibi buruk bir kahkaha attı. Gülümsediğinde, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar onu nazik gösteriyordu.

“En azından çok cana yakın biri,” dedim alaycı bir şekilde. “Ama gerçekten de hayatımda ilk defa bu kadar güzel bir kahve içiyorum. Ve buranın atmosferini çok sevdim. Harika bir yer.”

İşletme sahibi hafifçe güldü. "Çok teşekkür ederim. Gençler buraya ilk kez geldiklerinde burayı yeni bir gözle görüyorlar. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Takako'nun adı değil mi? Bölgeye yeni mi geldiniz?"

“Bu benim ilk deneyimim. Amcamın dükkanında yaşamaya yeni başladım.”

“Morisaki Kitabevi'nde mi? Harika bir yer. Jimbocho'daki hayatın tadını çıkarmanızı gerçekten umuyorum.”

Yüzümü buruşturdum ve hafifçe inledim.

"Sorun nedir?"

"Amcam da aynı şeyi söylüyor."

“Bu çok mantıklı. Bu mahalleyi amcanızdan daha çok seven kimse yok.”

Tekrar inledim. "Anlamadığım kesin. Ama kafeniz harikaydı derken yalan söylemiyordum. Kesinlikle tekrar gelmek istiyorum."

"Her zaman," dedi ve bana kocaman bir gülümseme verdi.

Kafede o kadar uzun süre kaldık ki, çıktığımızda akşam geç olmuştu. Amcamla birlikte mahallede dolaştık, öylece gezindik. Gece esintisi yüzüme serinlik veriyordu. Sonbahar havası çoktan hissediliyordu.

Amcam sipariş ettiği tek biradan sarhoş olmuş gibiydi. Önümde yürüyordu, biraz sendeliyordu ve ne güzel bir gece olduğunu mırıldanıyordu.

O zaman anladım ki, çocukluğumdan beri ilk defa böyle birlikte yürüyüşe çıkmıştık. O zamanlar, dedemin evinin yakınlarında bütün gün el ele yürür, keşif yapıyormuş gibi davranırdık. Neden bu kadar eğlenceliydi ki? Her zaman heyecandan kıkırdıyordum.

O günlerde amcam bana hep tatlı bir ağabey gibi gelirdi. Sanırım tek çocuk olan, özellikle de benim gibi kendi düşüncelerine dalmış birinin, böyle biriyle vakit geçirmekten bu kadar heyecanlanması doğal.

Zihnim o zamana doğru kayarken, canlı anılar aklıma geldi... onun dağınık küçük odasında ikimiz, onun gitarla berbat bir şekilde Beatles şarkıları çalması ve ikimizin de şarkı söylemesi... ya da saatlerce Osamu Tezuka ve Shotaro Ishinomori okuyarak, tamamen mangaya dalmış bir şekilde vakit geçirmemiz.

Bu anılar, önümde yürüyen amcamla aramdaki o yakınlığı yeniden hissetmeme neden oldu.

"Satoru Amca?" diye seslendiğimde sırtı bana dönüktü.

"Öyle mi?" Amcam döndü ve o çocuksu gözleriyle bana baktı.

“Benim yaşımdayken ne yapıyordunuz?”

"Sanırım sürekli okuyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" Biraz hayal kırıklığına uğradım. "Şimdikinden çok farklı görünmüyor."

"Bunun yanı sıra seyahat de."

"Seyahat?"

“Evet, Japonya'da biraz çalıştım, biraz para biriktirdim, o tarz şeyler. Sonra sırt çantamla gezdim. Her türlü yere gittim—Tayland, Laos,

Vietnam, Hindistan, Nepal. Hatta Avrupa'yı bile gezdim.”

Amcamın bu kadar maceraperest biri olması fikri beni hayrete düşürdü.

“Bunu yapma isteğinizin sebebi neydi? Normal bir işe girmeyi hiç düşünmediniz mi?”

“Hımm…” Kollarını kavuşturdu ve sanki hayatının o dönemini düşünüyor gibi yavaşça konuştu. “Kısacası, tüm dünyayı kendi gözlerimle görmek istedim. Tüm olasılıkları görmek istedim. Hayatın sana ait. Başkasına ait değil. Hayatı kendi şartlarıma göre yaşamanın ne anlama geldiğini bilmek istedim.”

Başımı salladığımı fark ettim, ama Japonya'dan kaçıp hayatınız için yeni olasılıklar aramaya koyulduktan sonra sonunda bir kitapçı işletmek biraz çelişkili gibi geldi.

Yine de, onu konuşurken dinlerken, çocukluğumdan beri zihnimde canlandırdığım imajından ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Şimdi yetişkin olduğuma göre, o zamanlar neler hissettiğini biraz anlayabiliyorum sanırım. Üniversitedeyken, kendi değerlerime, kendi anlayışıma uygun bir hayat yaşamanın hayalini kurardım. Elbette, gerçek dünyada bunu uygulamaya koyma zamanı geldiğinde, cesaretimin olmadığını fark ettim.

Belki de bu, onun bu kadar vahşi ve özgür olabilmesinin sırrıydı.

Ona biraz kıskançlık duydum.

“Sanırım yirmili yaşlarımı böyle savrularak geçirdim. Babam sürekli bana kızıyordu. Sonra bir gün, tüm bunların ortasında, aniden öldü. Ve ben de onun yerine dükkanı devraldım.”

"Pişman mısın?"

"Kesinlikle hayır," dedi gülümseyerek. "Bundan daha uygun bir iş yok bana. Kitapları seven biri için burası kadar harika bir yer olamaz. Burada bir dükkanım olduğu için gurur duyuyorum. Babama ve dedeme ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bu harika."

"Nedir?" Amcam şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"İstediğin işi yapıyorsun ve bundan geçimini sağlıyorsun."

“Bu tam olarak doğru değil. Başlangıçta buna çok direndim. Yani babamdan dükkanı devralmak, gençken hayalini kurduğum şey değildi. Şimdi bile sürekli kararsız kalıyorum. Ama bilmiyorum, belki de gerçekten ne aradığınızı anlamak uzun zaman alıyor. Belki de hayatınızın tamamını bunun küçük bir parçasını anlamak için harcıyorsunuz.”

"Bilmiyorum. Sanırım hiçbir şey yapmadan zamanımı boşa harcıyordum."

“Bence öyle değil. Bazen durmak önemlidir. Bunu hayatınızın uzun yolculuğunda küçük bir mola olarak düşünün. Burası sizin limanınız. Ve tekneniz burada kısa bir süreliğine demir atıyor. Ve iyice dinlendikten sonra tekrar yelken açabilirsiniz.”

"Şimdi öyle diyorsun ama uyurken şikayet ediyorsun," dedim kinle.

Güldü. "İnsanlar çelişkilerle dolu."

Farkında olmadan surat asıyordum. Özellikle de bu adam, diye düşündüm.

"Yani, seyahat ederken ve o kadar çok kitap okurken çok şey öğrenmiş olmalısınız, değil mi?"

“Komik olan şu ki, nereye giderseniz gidin, kaç kitap okursanız okuyun, yine de hiçbir şey bilmiyorsunuz, hiçbir şey görmemişsiniz. Ve hayat da böyle. Hayatımızı yolumuzu bulmaya çalışarak yaşıyoruz. Tıpkı Santōka Taneda'nın şu şiiri gibi: ‘Devam ediyor, içeri ve içeri, ve hala mavi-yeşil dağlar.’ ”

"Amca?" diye düşündüm, belki de ona uzun zamandır sormak istediğim soruyu sormak için tam fırsatımdı.

"Evet?"

“Momoko teyze neden ayrıldı?”

“Hımm… Onunla aynı bakış açısına sahibiz. Bizi bir araya getiren de buydu, sanırım ayrılmamızın da sebebi bu. Yolculuğun ortasında tanıştık ve birbirimize aşık olduk. Ama bu, her zaman birlikte yolculuk edeceğimiz anlamına gelmiyor. Bir noktada herkes güvenli limanını bulmak zorunda. Her zaman birlikte sona ulaşacağımızı düşünmüştüm. Ne yazık ki, öyle olmadı.”

“Olay yaşandığında nasıl bir duyguydu? Üzüldünüz mü?”

Gökyüzünü kaplayan kalın bulutlara baktı. "Elbette üzücüydü, ama..."

"Ancak?"

“Ama nerede olursa olsun ve şu anda ne yapıyor olursa olsun, onun mutlu olmasını istiyorum.”

"Yine de..." Nasıl böyle hissedebildiğini anlayamadım. "Seni terk edip gitmedi mi?"

“Ama Momoko hâlâ hayatımda gerçekten sevdiğim tek kadın. Bu gerçek asla değişmeyecek. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılarım hâlâ kalbimde. Yani, bu anlamda hâlâ ona aşığım.”

Ona nedenini sormak istedim ama arkadan bakınca, sokak lambasının altında küçücük kalmış halinin yüzünde öyle bir hüzün vardı ki, daha fazla bir şey söyleyemeyeceğime karar verdim.

O gece, nedense uyuyamadım. Garip bir huzursuzluk hissediyordum. Gecenin yarısı bile hâlâ dönüp duruyordum. Uzun süre yatağımda kaldım, çırpınıyordum. Bütün bu düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor, patlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Geçmişin, eski hayatımın acı dolu anıları zihnimi ele geçirmişti.

"Bu korkunç," diye düşündüm. Aniden doğruldum. "Eğer bir şey yapmazsam," dedim kendi kendime, "burada boğulacağım." Belki televizyon izleyebilirim diye düşündüm, ama sonra bunun önce o kitap yığınlarını yeniden düzenlemek anlamına geleceğini hatırladım. Saat sabah üçtü. Nereye giderseniz gidin dışarıda hiçbir yer açık değildi.

Karanlığa bakarken, keşke okuyacak bir kitabım olsaydı diye düşündüm... En azından zaman geçirmenin bir yolu olurdu.

İşte o anda dank etti. Burası bir kitapçı değil miydi? Kitapların içinde adeta boğuluyordum. O zamana kadar onları sadece odadaki düşmanca birer varlık olarak gördüğüm için asıl amaçlarını tamamen unutmuştum.

Işığı açtım ve ilginç bir kitap bulmak için etrafta karıştırmaya başladım. Ama hangilerinin ilginç olabileceğini nasıl anlayacağımı hiç bilmiyordum. Hepsi küflü eski kitaplar gibi görünüyordu. Yine de amcamın kolayca sevdiği birkaç kitap seçebileceğinden emindim.

Ne yapacağımı bilemeden, dağ gibi bir kitap yığınının önünde durdum ve gözlerimi kapattım. Sonra elimi uzattım ve dokunduğum ilk kitabı çektim. Kitabın adı "Kızın Ölümüne Kadar"dı. Yazarı Saisei Murō'ydu. Adını lisedeki modern edebiyat dersinde daha önce duymuştum, ama bildiğim tek şey buydu.

İşte o loş odada, yastığımın yanındaki küçük lambanın ışığında, yorganımın altına girdim ve okumaya başladım. Umudum, kitabın yeterince sıkıcı olması ve hemen uyuyakalmamdı. Ama garip bir şey oldu. Bir saat sonra, tamamen kitaba dalmıştım. Elbette, yazım tarzının zor olduğu bazı bölümler vardı, ama kitabın konusu evrensel olan insan psikolojisiydi.

Hikaye, Nezu'da yeni bir hayata başlamaya çalışan bir adamın etrafında dönüyor. Çocukluğunu Kanazawa'da geçirdikten sonra, şair olma hayalini gerçekleştirmek için Tokyo'ya taşınır. Orada, bir arkadaşının sevgilisi ve üvey kız kardeşi olan bir kadınla ilişkiye girer.

Tokyo'da yoksulluk içinde, geçimini sağlayacak hiçbir yolu yokken, tesadüfen hikayenin başlığındaki kızla tanışır. Onunla olan ilişkisi sayesinde, kısa bir süreliğine de olsa, yaralı kalbini iyileştirmeye başlar.

Baş karakter zor koşullar altında büyümüş ve bunalımlı bir gençlik geçirmiş, ancak nedense tüm hikaye sessiz bir şefkatle dolu.

Yavaş yavaş, üzerime bir şeyin yayıldığını hissettim, kelimelerle ifade edilemeyecek bir huzur duygusu. Bunu açıklamak zorunda kalsaydım, ancak yazarın hayata duyduğu coşkulu sevgiden kaynaklanabileceğini söylerdim.

Yukarı baktığımda gecenin sona ermekte olduğunu ve günün ağarmaya başladığını fark ettim. Sayfaları birer birer çevirerek okumaya devam ettim.

O gün, Satoru Amca geldiğinde, hâlâ heyecanlıydım.

Genellikle ona pek selam vermezdim, bu yüzden ayağa fırladığımda bana hayretle baktı.

Elimde "Until the Death of the Girl" kitabı vardı. "Bu kitap güzeldi," dedim ona.

Tepkisi nasıl oldu? Bir anda amcamın yüzü aydınlandı; tıpkı harika bir doğum günü hediyesi almış bir çocuk gibi.

"Gerçekten mi? Beğendin mi?" Amcam, sanki bu olay kendi başına gelmiş gibi heyecanlanmıştı.

“Evet, harikaydı,” dedim. “Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Çok derinden etkiledi.” Daha iyi bir kelime bulamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. “Çok derinden etkiledi” ifadesi, içimde olup biten karmaşık şeyleri tarif etmeye yetmezdi.

“Yok artık! Bunu söylediğini duymak benim için çok şey ifade ediyor. Çok mutluyum. Ama doğrudan Murō Saisei'ye gitmek, tam anlamıyla derin sulara atlamak olur.”

Amcam o kadar çok mutluydu ki, bu durum bir şekilde beni de mutlu etti.

Bir süre kitap hakkında konuştuk. Çok az ortak noktam olduğunu düşündüğüm biriyle bağlantı kurmak büyük bir mutluluktu. Bu, amcam gibi biriyle bile olsa beni heyecanlandırdı; hayır, onun gibi biriyle olduğu için daha da heyecanlandırdı.

Sanki farkında olmadan, varlığından hiç haberdar olmadığım bir kapıyı açmıştım. Tam olarak öyle hissettim.

O andan itibaren durmaksızın, birbiri ardına kitaplar okudum. Sanki okuma sevgisi bunca zamandır içimde derinlerde uyuyordu ve sonra birdenbire canlandı.

Yavaş yavaş, her kitabın tadını çıkararak okudum. O zamanlar dünyanın tüm zamanına sahiptim. Ve ne kadar çok okursam okuyayım, kitaplarımın bitmesi gibi bir tehlike yoktu.

Kafū Nagai, Jun'ichirō Tanizaki, Osamu Dazai, Haruo Satō, Ryūnosuke Akutagawa, Kōji Uno… Adlarını bildiğim ama okumadığım yazarları, hatta adlarını hiç duymadığım yazarları, ilgimi çeken her kitabı büyük bir iştahla okudum. Ve tüm bunları okuduktan sonra bile, hâlâ okumak istediğim kitaplar buldum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu ana kadar hayatımı boşa harcadığımı hissettim.

Sürekli uyumayı bırakmaya karar verdim. Artık gerekli görünmüyordu. Amcam kitapçıdaki işleri devraldıktan sonra uykuya sığınmak yerine, okumak için odama veya bir kafeye gittim.

Bu eski kitaplar, kapaklarında hayal edebileceğimden çok daha fazla tarih barındırıyordu. Bu, sadece kitabın içeriğiyle sınırlı değildi. Her ciltte, geçen yılların izlerini keşfettim.

Örneğin, Motojirō Kajii'nin Kalbin Manzaraları adlı eserinin bir sayfasında şu pasajla karşılaştım:

> Görme eylemi küçümsenecek bir şey değildir. Bir şeyi görmek, onun tarafından ele geçirilmek demektir. Bazen sizden bir parçayı, bazen de tüm ruhunuzu alıp götürür.

Geçmişte bir noktada, bu kitabı okuyan birileri bir kalem alıp bu sözlerin altını çizmişti. Aynı pasajdan ben de etkilendiğim için, artık o yabancıyla bir bağ kurmuş olmam beni mutlu etti.

Bir başka seferinde, birinin kitap ayracı olarak bıraktığı kurutulmuş bir çiçek buldum. Uzun zaman önce solmuş çiçeğin kokusunu içime çekerken, onu oraya koyan kişiyi merak ettim. Bu kadın kimdi? Ne zaman yaşamıştı? Ne hissediyordu?

İşte ancak ikinci el kitaplarda bu tür karşılaşmaların, zamanı aşan bağlantıların tadını çıkarabilirsiniz. Ve bu sayede bu kitapları satan ikinci el kitapçımızı, Morisaki Kitabevi'ni sevmeyi öğrendim. Zamanın sessiz akışını hissedebileceğiniz o küçük yerin bir parçası olma şansının ne kadar değerli olduğunu fark ettim.

Sonuç olarak, yayınladığımız yazarlar hakkında oldukça bilgili oldum. Farkına bile varmadan, müdavimlerimizle de yakınlaştım. Sabu benimle ilgili bir şeylerin biraz farklı olduğunu fark edince, hakkımdaki önceki izlenimini değiştirdi. "Hey, Takako," dedi, "işe iyice merak salıyorsun, değil mi?"

Bir değişiklik daha oldu: Mahallede yürüyüşlere çıkmaya başladım. Tam da havaların iyice serinlediği, yürüyüş için mükemmel bir mevsimdi.

Gün geçtikçe, sokaklardaki ağaçların yaprakları altın rengine büründü. Değişen renklerin, içimde gerçekleşen yavaş dönüşümle ne kadar güzel örtüştüğünü görmek beni çok mutlu etti.

Etrafta dolaşırken, Jimbocho'ya ilk geldiğim zamanki halinden çok farklı bir şekilde mahalleyi gördüm. Şimdi, tüm yer bir maceranın sahnesi gibiydi. Heyecan vericiydi. Her neyse, caddeler ve ara sokaklar boyunca durup incelemek istediğim birçok yer vardı. İkinci el kitapçılar, kafeler ve yabancı barların bulunduğu bu küçük bölge, güçlü bir şehir merkezi havası taşıyordu. Ve tüm bunlara rağmen, atmosferinde tahammül edemeyeceğim kadar kaotik hiçbir şey yoktu. Tüm mahalle belirgin bir şekilde sakin hissettiriyordu.

İşte o zaman nihayet anladım ki, hepsine "kitapçı" desek de, her dükkanın kendine özgü bambaşka bir havası var.

Dükkanlar çeşitli uzmanlık alanlarına göre ayrılmıştı: bazıları sadece roman, bazıları sadece yabancı edebiyat veya tarihi roman satıyordu. Hatta sadece film dergileri, çocuk kitapları veya geleneksel tarzda ciltlenmiş Edo dönemi metinleri satan dükkanlar bile vardı. Her türden dükkan sahibi de vardı. Bazıları amcam gibi inatçı yaşlı adamlardı, ama daha nazik mizaçlı gençleri de vardı. Bir gün karşılama merkezine uğradım ve bana burada aslında 170'ten fazla kitapçı olduğunu söylediler. Amcamın dediği gibi, gerçekten de dünyanın en iyi kitapçı mahallesiydi.

Sonunda yürümekten yorulduğumda, dinlenmek için bir kahve dükkanına uğrardım. Sıcak kahve, soğuk mevsim için mükemmeldi. Yürüyüşümün sonunda bir fincan kahve içmek, beni derinden rahatlatırdı.

Sonbahar ilerledikçe günlerimi bu şekilde geçirdim. Yeni rutinimin ruh halimi iyileştirdiğine hiç şüphem yok. İçimde hâlâ düğümlenmiş şeyler vardı, ama ne kadar çok yürürsem o kadar gevşediklerini hissettim.

Belki de bunun sonucunda, o dönemde mahalledeki insanlarla daha çok tanışmaya başladım. Saveur kahve dükkanının müdavimi oldum ve özellikle garson Tomo ile olmak üzere, işletme sahibi ve çalışanlarla çok yakınlaştım.

Tomo, boş zamanlarında Saveur'da çalışan, Japon edebiyatı alanında birinci sınıf yüksek lisans öğrencisiydi. Bazen de Morisaki Kitabevi'ne müşteri olarak gelirdi. Benden iki yaş küçüktü, sessiz ve içine kapanık görünüyordu ama içten içe son derece tutkuluydu. Edebiyat yüksek lisans öğrencisinden bekleneceği gibi, yazarlara karşı eşsiz bir sevgisi vardı. Bu bilgi birikimi, onda hayran olduğum şeylerden biriydi.

Bu sıralarda Tomo, bir şey satın almak niyetinde olmasa bile, işten eve dönerken dükkânın önünden geçmeye başladı ve ikimiz de ikinci kattaki odama gider, kitaplarla çevrili bir ortamda birlikte çay içerdik.

Odamıza ilk girdiğinde gözleri aydınlandı. "Burası muhteşem. Rüya gibi."

“Gerçekten mi? Çok küçük ve gazlı ocak da yok.” Orada yaşayan ben olduğum için ona dürüst fikrimi söyledim. En azından konfor açısından, buranın gerçekten de tavsiye edilecek hiçbir yanı yoktu.

"Bunlar gerçekten bu kadar önemli mi?" dedi Tomo, sanki anlamayan benmişim gibi bakarak. "Burada gereksiz tek bir şey bile yok. Elini uzatıyorsun ve kitaplar hemen orada. Bu harika değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Doğru," dedi yüzünü benimkine yaklaştırırken. Gözleri parlıyordu.

Odayı tekrar gözden geçirdim. Tuhaftı; bir şekilde onun odama duyduğu heyecan, mekanı sıkıcı olmaktan çıkarıp harika bir şeye dönüştürmüştü. Köşedeki çiçekçiden birkaç çiçek alarak odayı daha da güzelleştirebileceğimizi önerdi. Kozmos çiçeklerini bir vazoya yerleştirip alçak masanın üzerine koyduk. Odanın havası bundan sonra çok daha aydınlık oldu. O andan itibaren, o noktayı her zaman mevsim çiçeklerinden oluşan bir aranjmanla süsledim.

Bir gün, iyice yakınlaşmaya başladığımız bir dönemde, birlikte çay içiyorduk ve birden ona bir şey sormaya karar verdim.

“Tomo, kitaplara bu kadar nasıl merak sardın?”

Bana aynı nazik sesle cevap verdi. “Bu güzel bir soru. Ortaokuldayken çok utangaçtım. İnsanlara ne düşündüğümü söylemekten korkuyordum. Ve bu yüzden içimde korkunç duygular birikiyordu. Korkunç bir utanç duygusu taşıyordum. İşte o zaman Osamu Dazai'nin

'Okul Kızı' kitabını okudum. Benim için her şey böyle başladı. Şimdi ise okumaya tamamen bağımlıyım.”

"Sanırım her ciddi okuyucu hayatının bir noktasında böyle bir kitapla karşılaşır. Ve bu deneyimi asla unutmaz," dedim hayranlıkla.

Tomo gülümseyerek, "Umarım ikimiz de gelecekte harika kitaplarla karşılaşırız," dedi.

"Umarım öyledir," dedim, tüm kalbimle onaylayarak.

Sonrasında Tomo ile bağlantılı başka bir olay daha yaşandı.

Öğleden sonra erken saatlerde, dükkânda tek başıma çalışırken, Saveur'da çalışan Takano uğradı. Mutfakta çalıştığı için onunla pek konuşma fırsatım olmamıştı, ama dükkânın içinde uzun boylu figürünü görmemek imkansızdı.

Onu hemen fark ettim ve selam verdim.

Takano eğilerek beni selamladı, ancak dükkânda etrafa bakınırken huzursuz görünüyordu.

Ne garip bir adam, diye düşündüm. "Bugün özellikle aradığınız bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır, ben, eee... değilim..." diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı.

Bu adamda neler oluyor acaba? diye düşündüm. Yüzü kıpkırmızıydı. Hoşlandığı kızın önünde tıpkı küçük bir çocuk gibi davranıyordu. İşte o an aklıma dank etti. Ya benden hoşlanıyorsa? Amcam ona beni randevuya çıkarmasını söylediğinde çok utandığını hatırladım. Bunu düşündükçe, ben de birden gerildim.

Dükkânın içindeki garip sessizlik bir süre daha devam etti. Hava o kadar ağırlaşmıştı ki nefes almak zorlaşıyordu.

Artık dayanamayınca bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama tam o anda yüksek sesle, "Hım!" dedi.

Kendimi otomatik olarak hazırladım. Bana aşkını itiraf etmek üzere olduğunu varsaydım ve bu yüzden aklım, onu nasıl nazikçe reddedebileceğimi düşünmekle meşguldü.

Ama daha sonra söyledikleri hiç beklemediğim şeylerdi.

“Bayan Aihara buraya sık sık gelir mi?” Takano bunu söylerken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Bayan Aihara derken Tomo'yu mu kastediyorsunuz?"

"Bu doğru."

"Sık sık öğle arası kahve dükkanından buraya uğrar."

“İkiniz ne konuşuyorsunuz?”

Bu noktada ateşim düştü ve kaygım azaldı.

"Bekle, Tomo'ya mı aşık oldun?" diye sordum.

“Hayır, öyle değil. Sadece...”

“Sorun değil. Yani Tomo gerçekten çok tatlı. Ama ikiniz birlikte çalıştığınıza göre, onu benden daha iyi tanıyor olmalısınız diye düşünüyorum.”

“Hayır. Ben mutfaktayım. O yemek salonunda. Ve insanlarla konuşmakta çok kötüyüm.”

"Öyle görünüyor. Gerçekten de utangaçsın, değil mi?"

"Sevgilisi var mı?"

Takano'nun soruyu sorarkenki ses tonu, bunun son derece acil bir konu olduğunu gösteriyordu.

"Şey, madem sen bahsettin, ona hiç sormadım. Ama Tomo gerçekten çok tatlı, sevimli bir kız. Sevgilisi olsa şaşırmam."

"Ona benim adıma şöyle bir ricada bulunabilir misin?"

“Neden ben ona sorayım ki? Neden kendin sormuyorsun?”

“Takako, siz ikiniz iyi arkadaşsınız. Ona daha doğal bir şekilde sorabilirdin, değil mi? Hem ayrıca, daha önce hiçbir kızla böyle konuşmadım.”

"Şu anda benimle konuşuyorsunuz," dedim, oldukça şaşırmış bir şekilde. Ben bir kadın değil miydim? Ama Takano tepkimi fark etmemiş gibiydi.

“Bunu sizden karşılıksız istemiyorum. Eğer yardım etmeyi kabul ederseniz, kahve dükkanına her geldiğinizde kahvelerinizin ücretini ben ödeyeceğim.”

Ve bunun üzerine, onun sayısız suçunu tamamen göz ardı ettim. Yüzüm aydınlandı. "Gerçekten mi?" diye sordum. "Öyleyse, her gün geleceğim."

“Her gün mü? Bu biraz fazla olabilir...”

“Neden bu kadar cimri davranıyorsun? Uzun zamandır arzuladığın kadına sadece bir fincan kahve fiyatına yaklaşacaksın!”

“Ah…” Takano isteksizce onaylayarak başını salladı. “Ama lütfen bana söz ver, bunların hiçbirinden ona tek kelime bile bahsetmeyeceksin.”

"Anladım," dedim göğsüme vurarak.

Ve Takano ile gizli anlaşmamız da böylece başladı. Onun altı aydır gizlice ona aşık olduğunu öğrendim. Ama görünüşe göre, bunca zaman boyunca ona sadece merhaba demişti. Bütün zamanını gölgelerde

geçirmiş, kendi kendine onun ne kadar harika olduğunu düşünmüştü. Bu garip gelebilir, ama masum bir durum olarak da görülebilir.

Bu görevi üstlendikten sonra, mümkünse aralarındaki ilişkiyi düzeltmeye çalışmak istedim. Tomo bunun beni ilgilendirmediğini düşünebilir, ama Takano, biraz utangaç ve sakar olsa da, saygıdeğer bir genç adam gibi görünüyordu. Onlara bir şans verirsem, tamamen başarısız olmayabilir diye düşündüm.

Bu yüzden çok çalıştım, bedava kahve için değil, o iki genç insanın iyiliği için. İlk adım, gizlice biraz bilgi toplamaktı. Şu anda bir erkek arkadaşı olmadığını ve görünüşe göre aklında belirli bir kişi olmadığını öğrendim. En sevdiği renk Prusya mavisiydi. En sevdiği hayvan fındık faresiydi. Ve en sevdiği mahalle, doğal olarak, Jimbocho'ydu. Bütün bunlar onun hakkında bildiklerimle tamamen örtüşüyordu, ama Tomo'nun gerçekte neler olup bittiğini bilmemesi biraz ürkütücüydü.

Bu yeni bilgiyi edindikten sonra Saveur'e gittim ve orada bir fincan ücretsiz kahve eşliğinde Takano'ya ilettim. Tezgahın üzerinden eğilip fısıldadım: "Görünüşe göre Tomo'nun en sevdiği hayvan fındık faresiymiş."

“Bu… bu inanılmaz,” diye fısıldadı Takano. Ne yazık ki, bu durum, şaşırtıcı derecede meraklı olan işletme sahibinin, Takano ile benim birlikte olduğumuz yönünde müşteriler arasında yanlış bir söylenti yaymasına yol açtı.

Dahası, genç çiftimiz adına yaptığım tüm sıkı çalışma tamamen işe yaramaz çıktı. Rolü çok önemli olan Takano, Tomo ile sohbet başlatmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu, bu da hiçbir ilerleme kaydedemediğimiz anlamına geliyordu. Sevgilisi olmadığını öğrendiğinde zafer çığlığı atmıştı, ama bu gidişle onunla kısa bir sohbet bile başlatabilmesi on yıl sürecekti. Her şey boşa gidecekti.

Ben de sabırsızlanmaya başlamıştım. Bu ikisini konuşturmanın bir yolu olmalıydı. Her şeyi düşündüm.

Ve ardından beklenmedik bir yerden güzel haberler geldi.

Bir öğleden sonra, Tomo ile sakin bir şekilde çay içerken, bana ikinci el kitap festivalinden bahsetti.

"İkinci el kitap festivali mi? O da ne?" dedim şaşkınlıkla.

“Takako, festivalden haberin yok mu? Her yıl sonbaharda, bölgedeki tüm ikinci el kitapçılar açık havada bir indirimli kitap pazarı kuruyor. Çok fazla insan geliyor, tüm mahalle kalabalık ve canlı bir hale geliyor. İnanılmaz bir şey.”

"Vay canına. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Amcan da aynısını yapıyor, tabii ki."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tüm mağazalar katılıyor."

Amcamın bu önemli olay hakkında tek kelime etmemiş olması beni utandırdı. Daha sonra ondan intikamımı alacağıma dair ciddi bir yemin ettim.

"Bu yıl gitmeyi düşünüyorum," dedi. "Birlikte gezmek ister misin?"

O anda aklıma bir fikir geldi. "Evet. Hadi gidelim. Hadi gidelim," dedim, teklifini hemen kabul ederek. Bundan faydalanmanın bir yolu olabilir. Takano'ya söylemeliyim.

OceanofPDF.com

5

Kanda İkinci El Kitap Festivali, Ekim ayının sonlarında bir hafta boyunca gerçekleşti. Ve o hafta boyunca, ikinci el kitaplarla dolu arabalar ve kitaplıklar, açık hava bit pazarı gibi sokakları doldurdu.

Festival o kadar başarılı geçti ki beni şaşırttı. Her yaştan kitap sever mahalleye akın etti. Belki de yılda bir kez düzenlenen bir etkinlik olduğu için, katılım beklentilerimin çok ötesindeydi. Yasukuni ve Sakura Caddelerinde enerjiyi hissedebiliyordunuz. İkinci el kitapçıların bulunduğu bu eski, sepya tonlu mahalle, öğleden önce bile hareketlilikle dolup taşıyordu. Oldukça muhteşem bir manzaraydı.

Tabii ki Morisaki Kitabevi de katıldı. Amcam ve ben, önceki birkaç gün boyunca bir kenara ayırdığımız tüm ikinci el kitapları içeren arabayı dışarı çıkardık. Çok sevindirici bir şekilde, dükkana her zamankinden iki kat daha fazla müşteri geldi. Hatta satıştan mahrum kalmaktan o kadar endişelenen cesur bir kişi, indirimli kitaplarımızdan oluşan koca bir karton kutu satın aldı.

Beklendiği gibi, festivallere düşkün amcam çok keyifliydi. Anlaşılan, çocukluğundan beri neredeyse her yıl festivale geliyormuş. Bu sayede, yılın o zamanı geldiğinde vücudunun heyecanla ağrımaya başladığını hissedebiliyordu.

“Bundan sonra hava soğuyacak ve dükkana gelen insan sayısı önemli ölçüde azalacak,” dedi. “Şimdi geçinmek için yeterli parayı kazanmamız gerekiyor.” Amcamın bir iş adamı gibi konuşması nadirdi, ama söylediklerine rağmen, onu bir an gözden kaybettiğimde, başka dükkanları gezmeye gitmişti. Elbette, onu geri getirmek bana kalmıştı.

Üçüncü günün akşamında, amcamın izniyle işi erken bitirdim ve Tomo ile birlikte festivalin geri kalanını gezmeye çıktım. Ve tam da planladığımız gibi, tesadüfen Takano da orada belirdi.

"Aa, ne büyük sürpriz," dedi.

“Aa, gerçekten öyleymiş,” diye yanıtladım. Biz berbat oyunculardık ve bariz bir oyun sergiliyorduk, ama Tomo o kadar masumdu ki hiç fark etmemiş gibiydi.

Ve bunun üzerine içimizden biri, "Üçümüz birlikte yürüyüşe çıkalım," dedi.

Tomo'nun önünde Takano ilk başta kaskatı ve gergindi. Ona usulca fısıldadım, "Ne yapıyorsun? RoboCop'a benziyorsun."

“Yürümeyi unuttum,” diye yanıtladı. Sesi bile robotik geliyordu. Tomo bunu duydu ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Mahalledeki tüm bu heyecan, etrafta yürürken neden bizim de moralimizi yükseltiyordu? İkisi de yüzlerinde öyle canlı ifadelerle vals yapıyorlardı ki, sanki bir çift gibiydiler. Gerçi Takano'nun durumunda bunun başka önemli bir sebebi daha vardı. Tomo onunla konuştuğunda, sanki çiçek tarlasında koşuyormuş gibi çok mutlu görünüyordu. Yüzündeki ifade o kadar komikti ki, kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Jimbocho ana kavşağında kurulan özel stantta kitaplara göz atarken Sabu'ya rastladık. Sabu karısıyla birlikteydi ve ellerinde o kadar çok kağıt torba taşıyordu ki zar zor taşıyabiliyordu. Sabu'nun karısı, kusursuzca uyumlu kimonosuyla o kadar zarif görünüyordu ki, onun için fazla iyi olabileceğini düşündüm. Ama ikisini yan yana görünce, iyi ve kötü zamanlarda birlikte geçirdikleri yıllardan kaynaklanan türden bir bağa sahip olduklarını hissettim. Bu duygu çok yoğundu.

Sabu'nun elindeki tüm çantaları görünce, "Yine epey bir şey almışsın galiba," dedim.

“Evet,” dedi karısı kederli bir şekilde, Sabu’yu yandan hafifçe iterek. “Sürekli yeni kitaplar alıyor. Evimiz şu anda kitaplarla dolu. Bir gün gelip hepsini satın alabilir misin?”

“Hayır, lütfen o olmasın,” dedi Sabu panikleyerek. “Geçen gün biraz küçültmemiş miydim?” Ellerini birleştirerek ona yalvardı.

Onlar uzaklaştıktan sonra bile gülmeyi bırakamadık.

Yasukuni Caddesi'ndeki kalabalık hava kararıktan sonra da dağılmadı. Biz hala keyifle dolaşıyorduk. Alışveriş çılgınlığı içindeydik, elimize geçen tüm kitapları alıyorduk. "Şurada ilginç bir dükkan var," dedi Tomo ve bizi yirminci yüzyılın başlarındaki Taishō dönemine ait ilkokul ders kitapları satan Kintoto Kitapçısı'na götürdü. Bir anlık hevesle iki bin yene bir Japonca ders kitabı aldım. İçindeki dil o kadar eskiydi ki, şaşırtıcı derecede yeni geldi.

Akşam, tüm dükkanlar kapanmaya başlayınca, Sanseidō'nun içindeki Batı tarzı restorana gittik ve akşam yemeği yedik. Bu noktada Takano oldukça rahatlamıştı. Artık Tomo'nun önünde her göründüğünde kendini

bir çiçek tarlasında hayal etmiyor gibiydi. Meğer yabancı edebiyat hakkında çok şey biliyormuş. Yemek yerken, Faulkner, Capote ve Updike'ın güzelliklerinden o kadar rahat bir şekilde bahsetti ki, daha önce ne kadar beceriksiz olduğunu asla tahmin edemezdiniz. Tomo ve ben ikimiz de gerçekten çok etkilendik.

Sonuç olarak, oldukça keyifli ve heyecan verici bir gün oldu. Sonrasında Takano bana teşekkür etti ve ne kadar minnettar olduğunu söyledi, ama bana teşekkür etmesi için bir neden görmedim, çünkü en çok keyif alan bendim.

OceanofPDF.com

6

Festivalin son gecesinde, dükkanı kapattıktan sonra, odamda yalnız başıma, dalgın bir halde oturuyordum. Pencereden dışarı baktığımda, sokaklar o kadar sessiz ve durgundu ki, geçen haftanın kalabalığı bir rüya gibi görünüyordu. Futon yatağımda uzanırken, alarm saatimin tıkırtısı çok yüksek geliyordu. Tavana bakarken, buraya ilk geldiğimde hissettiğim o garip huzursuzluk hissi, o yalnızlık duygusu geri döndü.

Aniden kapı çalındı. Omuzlarımın titrediğini hissettim. Çekingen bir şekilde kapıya doğru döndüğümde, sürgülü kapının kenarındaki dar aralıktan bana dik dik bakan bir göz gördüm.

"Ahhh!" Yüzüm bembeyaz kesildi ve korku filmlerindeki kadın kahramanlar gibi çığlık attım.

"Ah, sizi şaşırttım mı?" diye garip, tiz bir ses duyuldu. Ardından dağınık saçlı bir kafa belirdi.

Derin bir nefes alıp rahatladım.

"Lütfen beni böyle şaşırtmayın, amca."

“Özür dilerim, özür dilerim.” İki elinde tuttuğu plastik poşeti yere bıraktı ve odaya girerken, “Bir saniye içeri girebilir miyim?” dedi. Birkaç şişe alkol ve meyve suyu çıkarıp küçük yemek masasına yerleştirdi. Hatta patates cipsi ve doğranmış kalamar atıştırmalıkları bile getirmişti.

"Festivalin sonundaki veda partisine gitmedin mi?" diye sordum.

"Sadece merhaba demeye gittim ve sonra geri döndüm. Ayrıca, sadece ikimizin olacağı bir veda partisi yapmayı tercih ederim," dedi yaramaz bir çocuk gibi gülümseyerek.

"Madem öyle dedin, fark ettim ki hiç birlikte içki içmedik."

“Pekala, o zaman. Hadi başlayalım.” Amcam plastik poşetinin içindekilerin hepsini serdi ve küçük paketleme partimizi yaptık. Açık pencereden gelen cırcır böceklerinin hafif cıvıltılarını dinleyerek sakelerimizi yudumladık. Sessiz gece bizi sardı. Zaman o kadar yavaş geçti ki, sanki durmuş gibiydi.

Amcam kitaplığa yaslanarak bacaklarını rahatça uzattı.

"Takako, buradaki hayata tamamen alışmış gibisin," dedi.

“Ben de öyle düşünüyorum. Başlarda işe yarayacağından pek emin değildim ama bir şekilde işe yaradı. Hayatımdan bu küçük kaçamağın tadını çıkarıyorum,” dedim hafifçe gülerek.

"Bunu duyduğuma sevindim."

“Ama ben de hayal kırıklığı yaşıyorum.”

"Ne hakkında?"

"Burayı çok seveceğimi en başından beri biliyordun."

"Bunun için üzülme. Beğenmen beni çok mutlu ediyor. İstersen, sonsuza kadar burada kalabilirsin."

Amcamın nazik sözlerini duyunca kalbimde hafif bir sızı hissettim.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsunuz? Yeğeninizim, biliyorum ama çok uzun zamandır görüşmemiştik."

“Çünkü seni seviyorum, Takako.” Bunu en ufak bir utanma belirtisi göstermeden söyledi. Neredeyse dalgın görünüyordu. “Biliyorum, senin için belki de çok iyi tanımadığın bir akraba olabilirim, ama benim için farklı. Benim için sen bir meleksin.”

Biramı neredeyse tükürüyordum.

Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti; ne bir erkek, ne de bir kadın benimle böyle konuşmamıştı.

“Doğru. Bir melek. Beni kurtaran kişi sensin.”

"Seni kurtardım mı?" diye sordum, onu giderek daha az anlıyordum.

Onun için daha önce herhangi bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

“Doğru. Beni kurtardın. Ben olayı böyle düşünüyorum. Ama eminim bu senin için pek ilginç bir hikaye olmayacak. Konuyu kapatalım.”

"Hayır, duymak istiyorum," dedim içtenlikle.

Amcam bir an bana baktı, sonra da gülmeyeceğime söz verip vermediğimi sordu.

Başımı onaylayarak salladım ve amcam sanki çok uzun zaman öncesinden bir şey hatırlıyormuş gibi yavaşça konuşmaya başladı.

“Her şey ergenlik çağımın sonlarında başladı. Depresyondaydım. Hayatın değerini artık göremiyordum. Ne evde ne de okulda bir yere ait olamıyordum. Kendime kapandım ve her şeyi dışladım. Aşırı derecede öz bilinçliydim, bir insan için çok fazla idealim ve hırsım vardı ve bu yüzden sonunda tutunabileceğim tek bir idealim bile kalmadı. Boş bir insandım. İşte buydu. Bu dünyada ait olduğum hiçbir yer yokmuş gibi görünüyordu.”

Amcamın böyle hissettiğine dair en ufak bir fikrim bile olmamıştı. Ama bunun benim melek olmamla ne alakası olduğunu da hiç

anlamıyordum.

“Tam o sıralarda doğdun. Seni ilk kez kız kardeşim babamı ve herkesi yeni torunuyla tanıştırmak için eve getirdiğinde gördüm. Seni, battaniyene sarılmış, huzur içinde uyurken, o kadar küçük gördüğüm anda ağlayacak gibi oldum. Nasıl ifade edeyim? Hayatın gizeminin kalbimi doldurduğunu hissettim. Bu çocuğun büyümesi, birçok şeyi ilk kez deneyimlemesi, çok şey özümsemesi fikri, sanki bana oluyormuş gibi bana aynı mutluluğu verdi.

“Birdenbire, çarpık kalbimin sıcak bir ışıkla dolduğunu hissettim. Hala bulanıktı ama içimde büyüyen bir amaç duygusu hissedebiliyordum. İşte o zaman kararımı verdim. Kendimi bir kafese kapatmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Harekete geçmenin, etrafıma bakmanın ve her şeyden ne öğrenebilirsem öğrenmenin zamanı gelmişti. Ait olduğum bir yer, kendimi doğru hissettiğimi güvenle söyleyebileceğim bir yer aramaya çıkmanın zamanı gelmişti. Yaptığım tüm seyahatler, okuduğum tüm kitaplar bu kararın sonuçlarıydı. Başka bir deyişle, Takako, seninle tanışmam beni bir tür aydınlanmaya götürdü.”

“Bir aydınlanma anı… Bu inanılmaz.”

"Yani, 'beni kurtaran sensin' derken bunu kastediyorum. Bu yüzden senin için her şeyi yaparım."

Amcam bunu o kadar içtenlikle söyledi ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ona kızarak ve kendime acıyarak ne kadar çocukça davrandığımı düşününce utandım. Bunca zamandır bana bu kadar değer verdiğini düşününce... Küçükken bana bu kadar iyi davranmasının sebebini sonunda anladığımı hissettim. Aptalmışım. O zamanlar bu kadar iyi muamele görmenin doğal hakkım olduğunu sanıyordum.

Birinin beni bu kadar çok sevdiğini fark etmenin verdiği mutluluk kalbimi adeta patlatacak hale getirdi. Gözlerimden süzülen yaşları tutmak için şaka yapmaya çalıştım. "Amca," dedim, "bu, doğranmış kalamar yerken söylenecek bir diyalog değil."

Amcam kahkaha attı.

"Peki, sonunda ait olduğunuz yeri bulabildiniz mi?"

“Şey, sanırım öyle diyebilirsin. Ama oraya ulaşmam yıllarımı aldı.” Amcam sessizce başını salladı. “İşte burası. Küçük, harap haldeki Morisaki Kitabevi. Çok fazla hayalim vardı. Dünyanın dört bir yanına uçtum, sonunda çocukluğumdan beri her zerresini bildiğim yere geri döndüm. Komik değil mi? Bunca zamandan sonra buraya geri döndüm.

İşte o zaman anladım ki mesele sadece nerede olduğumla ilgili değildi. İçimde bir şeyle ilgiliydi. Nereye gidersem gideyim, kiminle olursam olayım, kendime karşı dürüst olabilirsem, ait olduğum yer orasıydı. Bunu anladığımda hayatımın yarısı bitmişti. Bu yüzden en sevdiğim limana geri döndüm ve demir atmaya karar verdim. Benim için burası kutsal bir yer. Kendimi en rahat hissettiğim yer burası."

"Bu bana şunu hatırlattı," dedim. "Uzun zaman önce Sabu bana senin dükkanın kurtarıcısı olduğunu söylemişti."

Güldü. "Kurtarıcısı mı? Bu oldukça büyük bir abartı. Temelde, babam hastalandığında iş batma noktasına gelmişti; ben de devralıp devam ettirdim. Başlangıçta babam dükkanı devralmama şiddetle karşı çıktı. Sonuçta ikinci el kitap işi zor bir dönemdi ve ben de sorumsuz bir adamdım. Ama diz çöktüm ve ona dükkanı bana emanet etmesi için yalvardım."

"İşte olaylar böyle gelişti."

"Yani, oturup her şeyin dağılmasına izin veremezdim, değil mi? Çocukluğumun büyük bir kısmını burada geçirdim. Babamın yanındaki tezgahta sessizce oturup Hans Christian Andersen'in Masalları gibi kitaplar okurdum ve zaman zaman o da kocaman eliyle başımı okşardı. O zamanlar gerçekten mutluydum. Burası yok olursa, tüm anılarımın da yok olacağını hissettim. Buna dayanamazdım."

Amcamın bana anlattıkları karşısında tamamen şaşkına döndüm.

Amcamla olan ilişkimin neyle ilgili olduğunu bildiğimi sanıyordum —ya da en azından öğrenmeyi amaçlıyordum. Onun da kendine özgü dertleri ve acıları olduğunu fark etmemiş miydim? Kalbinin benimkinden çok daha uzun süredir feryat ettiğini görmemiş miydim? İçinde neler olup bittiğini neden fark etmemiştim?

Belki de amcamın insanların önünde sürekli şakalar yapmasının sebebi, içindeki duyguları onlardan saklamaktı. Bu çaba çok acı verici olmalıydı. Ona bakanlar, içindeki duyguları asla anlayamazlardı...

Bunu düşünmek bile kalbimi acıttı.

"Keşke bu yer Momoko için de aynı derecede anlam ifade edebilseydi. İşletmeyi yeniden kurmak için çok uğraşırken o ayrıldı. Son ana kadar, içten içe neler hissettiğini bir türlü anlayamadım."

"Amca."

"Evet?"

"Bu dükkanı çok seviyorum. Gerçekten de seviyorum."

Daha zekice bir şey söylemeyi düşünmüştüm ama ağzımdan sadece bu çıktı. Yine de doğruydu ve içtenlikle hissediyordum.

“Teşekkür ederim. Bu dükkan çoğu insan için vazgeçilmez olmayabilir, ama eğer sadece bir kişi için bile bu kadar önemliyse, onu on yıllarca ayakta tutabileceğimi hissediyorum. Tıpkı Naoe Kinoshita'nın Kocanın İtirafları'ndaki şu dizesi gibi: 'Teknem hafif yol alıyor, akıntının insafına kalmış bir şekilde amaçsızca sürükleniyor.' Ben de hayatımı bu dükkanla böyle yaşamak istiyorum,” dedi amcam ve daha fazla bir şey söylemeden gülümsedi.

O geceden itibaren kendi hayatım hakkında daha ciddi düşünmeye başladım. Burada kalacak sıcak ve sakin bir yer bulmuştum ama sonsuza dek başkalarına bağımlı kalamazdım. Eğer kalsaydım, asla olgunlaşamazdım. Kalbim her zaman zayıf kalırdı. Ayrılmazsam asla yeniden başlayamayacağıma ikna olmuştum.

Ama bunu düşündüğüm anda korkularım geri döndü. Ayrılma düşüncesi beni korkuttu. Biraz daha kalmama izin verin. Kalbimde hâlâ başkalarına bağımlıydım.

Sonunda tereddüt ettim ve uzun bir süre Morisaki Kitabevi'nin ikinci katında yaşamaya devam ettim.

Belki de bir işaret bekliyordum. Sonra bir gün, aniden, o işaret geldi.

OceanofPDF.com

7

Telefon görüşmesi 2 Ocak'ta geldi.

Tatil için eve gitmek yerine, yılbaşı gününe yakın dönemi kitapçıda geçirdim. Dükkan beşinci güne kadar kapalıydı ve amcam da kitapçılar derneğinden arkadaşlarıyla kaplıcalara geziye gitmişti, bu yüzden tamamen yalnızdım.

Tatil boyunca Jimbocho adeta hayalet kasabaya dönmüştü. Bölgede hiç ev kalmadığı, restoranlar ve şirketler tatil nedeniyle kapalı olduğu için etrafta kimse yoktu. Yasukuni Caddesi'nden geçen araba sayısı bile azdı.

Yılbaşı gecesi Tomo ile birlikte Yushima Tenjin Tapınağı'nı ziyaret ettik, ama bunun dışında takvimim neredeyse boştu. Bu yüzden yılbaşı günü ve ertesi gün erken kalkıp mahallede dolaştım. Issız şehirde yürümek harika hissettirdi. Hatta hava bile çok daha temiz görünüyordu. Rüzgarda dalgalanan atkımla rastgele yollarda dolaştım, tekrar tekrar durup derin bir nefes aldım.

İkinci akşam eve geldiğimde, odada bıraktığım cep telefonunda yanıp sönen bir ışık vardı. Numarayı telefonumdan çoktan silmiştim ama cevapsız aramalarımda görür görmez tanıdım. O anda, günün tüm güzel duyguları sihirli bir şekilde yok oldu. Göğsüm sıkıştı. Parmağım titreyerek tuşa bastım ve mesajı dinledim.

“Hey Takako, uzun zamandır görüşmedik. İyi misin? Şu an hiçbir planım yok. Gelmek ister misin? Beni ararsan hemen gelirim.”

Mesajın tamamını dinlemeden sil tuşuna bastım. Ama artık çok geçti. O korkunç his kalbimde hızla yayılmaya başlamıştı bile. Her şey çok çabuk oldu. Ve artık o histen asla kurtulamayacaktım.

Tatillerden sonra dükkan yeniden açıldığında, kalbimdeki acı daha da kötüleşti. Tam olarak kelimelerle ifade edemem ama sanki ağır ve soğuk bir şey kalbimi sarmaya başlıyordu. Bu bana bir kez daha hiçbir şeyin çözülmediğini fark ettirdi. Her şeyi bir kenara atmış, anılarımın zamanla silinmesini beklemiştim. Ama altı ay geçmiş olmasına rağmen, onun

sesini bir anlığına duymak bile içimi alt üst etmişti. Sonunda anladım ki, sorunlarım çözülmemişti. Sorun hala oradaydı.

"Takako, içini dökmek istediğin bir şey mi var? Eğer bir sorun varsa, benimle konuş." Ocak ayının sonlarına doğru, dükkanı kapatırken amcam birdenbire bana bunu söyledi.

Telaşa kapıldım. "Nereden bildin?"

"Ne demek istiyorsun? Sana bakınca bile belli oluyor. Amcan kör değil," dedi neredeyse surat asarak.

Çok çocukça bir davranıştı. Her şey normalmiş gibi davranıyordum ama amcam her şeyi anladı.

“Çok iyi görünüyordun, bu yüzden daha önce senin için endişelenmedim. Ama son zamanlarda çok garip davranıyorsun. Seninle konuşmaya çalıştığımda sanki orada değilsin.”

“Doğru, sanırım…”

"Evet, doğru. Belki bu zorluğun üstesinden gelemeyebilirim, ama benimle konuşursanız kendinizi biraz daha iyi hissedebilirsiniz."

Bunu kimseye anlatmayı planlamamıştım, ama amcamın söylediklerini duyunca yanıldığımı anladım. Birilerinin bana bunu sormasını istemiştim. Birilerinin beni teselli etmesini istemiştim. Birilerinin bana bakmasını istemiştim. Ne kadar acınası bir durumda olduğuma şaşırdım, ama amcamın sözleri savunma mekanizmalarımı yıkmıştı.

Odamda birlikte oturup içki içerken ona bütün hikayeyi anlattım. Dışarıda soğuk bir kış yağmuru yağmaya başlamıştı. Yağmur damlalarının pencereye çarpma sesini duyabiliyorduk.

“Önemli bir şey değil,” diyerek hikayeye başladım ve olanları anlatırken aslında hiç de önemli olmadığını fark ettim. Erkek arkadaşımı ve işimi kaybetmiştim. Hepsi bu. Hikayenin ortasında her şey o kadar önemsiz görünüyordu ki kendimi gülmekten alamadım. Zorlanarak hikayeyi bitirdim ve bitirdiğimde biraz daha iyi hissettim.

Amcam bütün süre boyunca tek kelime etmeden, alışılmadık bir hızla viskisini içti. Bir saat boyunca duraksayarak ve kekeleyerek anlattığım hikayemi sonunda bitirdiğimde bile uzun süre hiçbir şey söylemedi. Elindeki bardağa, sanki bir şey düşünüyormuş gibi bakakaldı.

Sonunda bardağındaki kalan alkolü de bitirdi ve kararlı bir şekilde, "Pekala, gidip ondan özür dileyelim. Ona 'Seni incittiğim için özür dilerim. Ben berbat bir insanım' dedirteceğiz." dedi.

Şaşkına döndüm. Bu tamamen beklenmedik bir gelişmeydi.

“Ne? Şimdi mi? Saat zaten on bir oldu.”

"Önemli değil." Bunu söylerken amcam ayağa kalktı ve dışarı çıkmaya başladı. Panik içinde kolundan tuttum.

“Sorun yok. Aptallık ettim. Sadece birine olanları anlatmak istedim. Sarhoşsun, değil mi?”

“Hayır, sarhoş değilim. Belki biraz. Ama bu konunun dışında. Kızgın değil misin Takako? Senden faydalandı.”

"Evet, kızgınım. Gittikçe daha da kızgınım ve hâlâ kızgınım."

“İşte bu yüzden gidiyoruz. Bunu içinden atman gerekiyor. Yoksa bu olayın hayaleti seni sonsuza dek rahatsız edecek.”

"Evet, ama eğer kavga ettiğimde küçük bir çocuk gibi davranıp ailemi işin içine çekmeye çalışırsam daha da utanırım," dedim, gözlerim dolmak üzereydi.

“Utanacak bir şey yok!” Amcam, bu kadar küçük birinden şaşırtıcı derecede yüksek bir sesle bağırdı. Sesinin yankısı küçük odada yankılandı. “Utanacak bir şey yok. Sen benim yeğenimsin ve benim için önemlisin. Sana zaten söylemiştim, değil mi? Seni gerçekten çok seviyorum. Bu yüzden bu adamın bunu yapmasına izin veremem. Bu benim egom. Bunu görmezden gelemem.”

“Sürekli kendi kendinle çelişiyorsun. Ve sonuçta her şey egona kalıyor.”

“İşte bu yüzden içimdekileri dışa vuracağım. Benimle gelmesen bile, yine de gideceğim. Adresi söyle. Ona haddini bildireceğim.”

Dayak mı? Bu konuşma birdenbire tehlikeli bir yöne doğru ilerlemeye başladı.

“Bir dakika, dur bir dakika. Bu iyi sonuçlanmayacak. Birileri polisi arayacak. Üstelik lise ve üniversitede ragbi takımındaydı. Senin gibi sıska biri onu dövmeye kalkarsa, on kat daha kötü dayak yersin.”

"Bu beni hiç etkilemiyor," dedi amcam, ama biraz geri çekilmeye başladı.

"Hadi ama. Aptalca bir şey yapmayalım. İçmeye devam edelim," dedim, durumu yatıştırmaya çalışırken zoraki bir gülümseme takınarak.

"Bundan kaçma Takako," dedi amcam, korkunç bir ciddiyetle bana dönerek. "Ben yanındayım. Kaçma."

Amcam bana sertçe baktı. Gözlerindeki yoğunluğu görebiliyordum. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakakaldık.

Haklıydı. Kaçamazdım. Kaçsaydım da hiçbir şey değişmezdi. Bu çok açık değil miydi?

Dilimi sertçe ısırdım.

“Tamam, anladım. Hadi gidelim, amca.”

Amcam başını kararlı bir şekilde salladı.

Taksiyle kırk dakika yolculuk yaptıktan sonra dairesinin önüne vardığımızda yağmur giderek şiddetleniyordu. Şemsiyemiz olmadan girişe doğru koşarken sırılsıklam olduk.

"Bu kadar mı?"

Amcam, üzerinde 204 numarası yazan kapının önünde durmuştu.

“Kesinlikle,” diye yanıtladım. İçimde eski anılar canlanıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, birlikte olduğumuz süre boyunca buraya muhtemelen sadece iki kez gelmiştim. Birinin evinde buluştuğumuzda, her zaman benim evimdi. Bu düzenlemede garip bir şey olduğunu ancak şimdi fark etmem, ne kadar yavaş düşündüğümü kanıtlıyor.

Saçlarından damlayan yağmur damlalarıyla amcam hiç tereddüt etmeden kapı zilini çaldı. Soğuktan ve stresten tüm vücudum titriyordu. Midem de bulanıyordu. "Anlıyorum" derken hissettiğim özgüven, Hideaki'nin evinin önünde durduğum anda hızla kayboldu.

Metal kapıya bakıp cevap beklerken, içten içe oradan ayrılıp hiçbir şey olmamış gibi davransak ne kadar daha iyi hissedeceğimi düşünüyordum. Ama artık çok geçti. Kapının diğer tarafında birinin bir şeyler karıştırdığını duyduk, ardından kapının kilidinin açılma sesi geldi ve kapı bir parmak genişliğinde aralandı.

Alçak ve tanıdık bir ses, "Kim o?" diye sordu.

Amcam hemen kapıyı tuttu ve zorla açtı.

Hideaki, girişte hareketsiz bir şekilde, eşofmanıyla, ağzı şoktan açık duruyordu. Muhtemelen yeni uyuyakalmıştı. Saçları dağınıktı ve yanağında yastığının izi görünüyordu. Ama o sağlam, belirgin omuzları ve badem şeklindeki gözleri tıpkı hatırladığım gibiydi. Elbette mantıklıydı. Sanki on yıl geçmiş gibi değildi. O anda, göğsümdeki o bıçak saplanması gibi acıyı tekrar hissettim.

Hideaki, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak ikimize de baktı, sonra amcama dönüp, "Sen kimsin?" diye sordu.

“Ben Takako’nun amcasıyım.”

"Ha?"

“Ben onun amcası Satoru'yum. Annesi de benim ablam.”

“Hayır, o kısmı anlıyorum. Yani burada ne yapıyorsunuz?”

"Ah, buraya sebepsiz yere gelmezdim. Gazeteye abone olmanızı istemeye gelmiş gibi mi görünüyoruz?"

"Hayır, yani, bana burada ne işiniz olduğunu söyleyin," dedi Hideaki biraz sinirli bir ses tonuyla.

Aralarındaki atışmaları endişeyle izliyordum. Amcam o gece son derece agresif davranıyordu.

“Burada neden olduğumuzu bilmek mi istiyorsun? Burada olmamızın sebebi ona çok kötü bir şey yapmış olman. Ne demek istediğimi anlamamış gibi davranma.”

“Eh?” Hideaki’nin ses tonu bir kademe daha yükseldi. Ama amcam hiç de yılmadı.

"Onun duygularıyla öylesine acımasızca oynadın ki, işinden ayrılmasına sebep oldun. Hiçbir şey hissetmiyor musun? Birini bu kadar kötü incittiğin için hiç mi pişmanlık duymuyorsun?"

"Hey, hey. Onu incittim mi? Bunu mu söyledi?"

"Bu doğru."

"Aptal mısın? Belki de amcası olduğun içindir, bilmiyorum ama bu kadının söylediklerinin hepsini yutabileceğini mi sanıyorsun? Yalan söylediği apaçık ortada. Kendini bana zorla kabul ettiren kendisi!"

“Yalan söylemekten ne gibi bir fayda sağlayacak ki? İşini bırakmasının ve hâlâ acı çekmesinin senin suçun değil mi?”

"Muhtemelen canı istediği için bıraktı."

Hideaki'nin söylediklerini duyunca amcam derin bir iç çekti. "Boşuna uğraş, Takako. Bu adam baştan aşağı çürümüş."

"Hey, yaşlı adam, ne dediğine dikkat et."

Hideaki salona doğru ilerledi ve amcama dik dik baktı. Amcam kısa boyluydu ve Hideaki o kadar uzundu ki aralarında neredeyse yirmi santimetrelik bir boy farkı vardı. Bu yüzden amcam da Hideaki'ye dik dik baksa da, bunun etkisi maalesef sınırlı kaldı.

“Bir sorun mu var?”

Pijama giymiş bir kadın dairenin içinden başını uzattı. Bu, onun nişanlısı Murano'ydu.

İşler kötüden daha da kötüye gitmişti. Orada durmak utanç verici olabilirdi, dayanılmaz olabilirdi, ama artık çıkış yolu yoktu.

“Takako mu?” dedi Murano. Beni görünce kaşlarını çattı ve “Ne oldu böyle? Sırılsıklam olmuşsun,” dedi.

“Hiç beklemeden ortaya çıktı. Öyle değil mi Takako? Delirdin mi? Gece yarısı bu yaşlı adamla birlikte ortaya çıkmayı aklından bile

geçirmedin mi?”

“Ona söyle, Takako.”

“Şey...”

Korkuyla etrafa baktım ve herkesin bana baktığını gördüm.

Buraya nasıl gelmiştim?

Bakışlarıyla adeta delici bir acı hissettim. Bir duman bulutu içinde yok olmak istedim. Hepsi sessizce bir şey söylememi bekliyordu. Durumu barışçıl bir şekilde sonlandırabilecek bir şey söylemek için beynimi didik didik ettim.

Sadece civardaydım ve uğrayayım dedim... Ona ödünç verdiğim kitabı geri getirmesini umuyordum... Nişanınız için tebrik etmek istiyordum... Hayır. Bunların hepsi yanlıştı. Söylemek istediğim bambaşka bir şeydi. Neden buradaydım? İçimdekileri dökmek için. Onlara duymak istediklerini söyleseydim, hiçbir şey düzelmezdi.

Kalbime kendini hazırlamasını söyledim.

"BEN . . ."

Herkesin dikkati ağzıma odaklanmıştı. Derin bir nefes aldım. Amcam bana cesaret verici bakışlarla bakıyordu. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Ve o anda göğsümde biriken tüm duyguların içimde kabardığını hissettim. Düşünmeye zaman yoktu; aniden, kelimeler ağzımdan sel gibi döküldü.

“Özür dilemeni istediğim için geldim! Belki sadece oyun oynuyordun, ama benim için öyle değildi. Seni gerçekten seviyordum. Ben de bir insanım. Duygularım var. Bana bakıp sadece faydalanabileceğin bir kadın olarak görebilirsin, ama ben düşünüyorum, nefes alıyorum, ağlıyorum. Beni ne kadar incittiğini biliyor musun? Ben... ben...”

Bundan sonra söyleyecek söz bulamadım. Yağmurdan, gözyaşlarımdan ve akan burnumdan baştan aşağı sırılsıklam olmuştum. Ama bunca zamandan sonra, o gece restoranda söylemek istediğim sözleri nihayet söyleyebilmiştim.

"Çok doğru söyledin, Takako," dedi amcam, kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekerken.

"Ne yapacaksın? Sana duygularını dürüstçe anlattı. Cevap vermek zorundasın."

Hideaki uzun süre başını öne eğdi, hiçbir şey söylemedi. Sonunda sessizce mırıldandı, "Bu saçmalık. Sizin gibi hiçbir işi olmayan insanlarla vakit geçirecek zamanım yok. Yatağa gidiyorum. Polisi aramamı istemiyorsanız, eve gitseniz iyi olur."

Bunu söyledikten sonra, kapıyı sessizce kapattı. Kapının iç tarafında kilidin tık sesini duyabiliyorduk. Ardından koridorda sessizlik hakim oldu.

"Hey!"

Amcam bir boğa güreşçisi gibi kapıya dik dik baktı. Sonra yumruklarıyla kapıyı şiddetle yumrukladı. Ben de arkasından umutsuzca ona tutundum.

"Yeter artık, amca."

“Ama Takako.”

“Yeterliydi. Gerçekten. Kendimi daha iyi hissediyorum, belki de şimdiye kadar hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. İnanılmaz. Bu, sesimi yükseltip gerçek duygularımı bir başkasına ilk kez dile getirdiğim an olabilir,” dedim ve sonra yüzüm gözyaşları ve sümüklerle kaplı bir şekilde amcama kahkaha attım.

"Öyle diyorsan, Takako..." diye mırıldandı amcam, biraz memnuniyetsiz görünüyordu.

"Şimdi her şey gerçekten yolunda."

“Öyleyse eve gidelim, olur mu? Bu gidişle ikimiz de üşüteceğiz.”

Kapıya dönerek, mekana son bir veda mırıltısı attım ve her şeyi geride bıraktım.

Eve dönüş yolunda takside neredeyse hiç konuşmadık. Amcam, tüm enerjisi tükenmiş bir halde arka koltukta bitkin bir şekilde yatıyordu. Ben de yanına oturdum, sonunda kaygılarımdan kurtulmuş, kendi düşüncelerime dalmıştım.

Bu tamamen Hideaki'nin suçu değildi. Bunu en başından beri biliyordum. Olayların bu şekilde sonuçlanmasında benim de yarı yarıya suçum vardı. Durumun oluşmasına yol açan benim dikkatsizliğim ve iradesizliğimdi.

Ama ne olursa olsun, hissettiklerimi söylemem gerekiyordu. Biri bana bencil olduğumu söylese bile, düşündüklerimi paylaşmalıydım. Bunu yapamayacak kadar güçsüz olduğum için acı çekiyordum. Belki Hideaki hiçbir zaman suçlanacak bir nedeni olduğuna inanmadı ve tepkim karşısında şaşırdı, ama yine de ona hissettiklerimi anlatmam gerekiyordu. Aksi takdirde, ilerleyemezdim. Ne kadar zaman geçerse geçsin, yine de sıkışıp kalacaktım. Amcam bana bu şansı vermeseydi, bu duygulara sonsuza dek tutunmak zorunda kalacaktım.

Zihnimde kelimeleri bir o yana bir bu yana çevirdim, amcama ne kadar minnettar olduğumu ifade etmeye çalıştım. Ama hiçbir şey

söyleyemedim. Sonunda aklıma gelen tek şey tek bir kelime oldu. Bu kelimeyi de ona içtenlikle söyledim.

"Teşekkürler . . ."

Amcam gülümsedi ve omzumdan çekerek beni kendine daha da yaklaştırdı. Yanımda bedeninin sıcaklığını hissedince, içimde derin bir rahatlama dalgası yükseldi.

Korunuyordum. Benim için endişelenen, başıma gelenlerin sanki kendi başına gelmiş gibi önemli olduğunu bilen ve bu yüzden öfkelenen biri vardı.

Uzun bir süre boyunca kendimi bu koca dünyada tamamen yalnız hissetmeme izin vermiştim, oysa her zaman yakınımda, beni düşünen, bana göz kulak olan biri vardı. Bu beni son derece mutlu etti.

Bindiğimiz taksi, yağmurlu ve neon ışıklarıyla aydınlanmış şehirde sessizce ilerliyordu.

OceanofPDF.com

8

Tam da bundan sonra dükkandan ayrılmaya karar verdim. Ne kadar garip gelse de, bu olay bana ihtiyacım olan ivmeyi verdi. Tüm sorunlarım yok olmuştu ve bedenim hafiflemişti. Sonunda ayrılmaya hazırdım.

Mart ayından itibaren yaşayabileceğim yeni bir yer buldum. Dükkandan oldukça uzaktaydı ama yapabileceğim en iyi şey buydu. Bundan sonra ne yapacağım konusunda hala birçok sorum vardı. Ancak şimdilik, eski işim aracılığıyla küçük bir tasarım firmasında yarı zamanlı bir pozisyon elde etmiştim.

Amcama ayrılmayı düşündüğümü söylediğimde oldukça şaşırmış görünüyordu. "Hiçbir kararı aceleye getirmene gerek yok," dedi panik içinde.

Ama ben kararımı çoktan vermiştim.

“Hayatımdan bu küçük tatili uzun zamandır keyifle geçiriyorum. Eğer şimdi ait olduğum yeri aramaya gitmezsem, belki de asla bulamayacağım.”

Amcam beni dinledi ama başka hiçbir şey söylemedi.

Yeni evime taşınmadan önceki ay, Morisaki Kitabevi'ndeki son günlerimin tadını çıkardım. Özenle çalıştım ve boş zamanlarımı bol bol kitap okuyarak geçirdim. Minnettarlığımın bir göstergesi olarak, dükkanı ve ikinci katı da detaylı bir şekilde temizledim. Hatta geldiğim gün yedek odaya gelişigüzel tıkıştırılmış olan kitap koleksiyonunu bile özenle düzenledim.

Hem düzenli müşterilere hem de Saveur'deki herkese ayrılacağımı bildirdim. Hepsi benim gidişime üzüldü. Bana bu kadar değer verdiklerini keşfetmek beni neredeyse ağlatacaktı. Sabu, oğlunu evlendirmemi ve ailesine katılmamı bile önerdi. Hatta oğlunu getirip bizi tanıştırmayı bile düşünüyordu.

Takano ve Tomo benim için küçük bir veda partisi düzenlediler. Dükkanın ikinci katındaki odamda bir tencere yemeğinin etrafında toplandık ve gece geç saatlere kadar kutlama yaptık. Tomo, kitap seven arkadaşının artık aramızda olmayacağı için ne kadar üzgün olduğunu

söyledi. "Gelecek yıl," dedi, "festivale tekrar birlikte gidelim, tamam mı?"

O gece Takano bana biraz önce Tomo'yu Shibuya'da sinemaya götürdüğünü fısıldadı. Henüz bir çift gibi görünmüyorlardı ama Takano'nun başladığı noktayı göz önünde bulundurursak, bu önemli bir ilerleme gibiydi. Bunu duyduğuma o kadar sevindim ki, "Fena değil!" dedim ve ince sırtına olabildiğince sert bir tokat attım.

Bundan sonra Hideaki'nin nişanlısı Murano beklenmedik bir şekilde benimle iletişime geçti ve konuşmak için kahve dükkanında buluştuk. O geceyle ilgili en büyük endişem, ona da son derece kaba davranmış olmamızdı. Anlaştığımız yere doğru yola koyuldum ve içten bir özür dilemeyi planlıyordum. Ama yüz yüze geldiğimizde, bana derin bir şekilde eğilerek özür dileyen o oldu. Daha önce onun davranışları hakkında şüpheleri olduğunu, ancak o geceki alışılmadık görünüşümden sonra her şeyin yerine oturduğunu söyledi. Sonunda itiraf edene kadar onu tekrar tekrar sorguladı. O geceye kadar, diğer kadının ben olduğumu asla tahmin edemeyeceğini söyledi.

Ona içtenlikle özür dilemeye çalıştım. "Benim de suçum var," dedim ama o sadece başını salladı. Düğünün artık iptal olduğunu söyledi. Bunu duyunca tekrar özür dilemeye koştum ama o kararlı bir şekilde, "Senin suçun değil, Takako," dedi.

Ama o suçluluk duygusu benimle kaldı. Ertesi gün amcama olanları anlattığımda, "Haklı. Evlendikten sonra çok geç olmadan önce öğrenmek daha iyi değil mi?" dedi. Amcam Hideaki'den nefret ettiği için önyargılı olabilir, ama haklı olduğunu fark ettiğimde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim.

Dükkândaki son gecemi amcamla birlikte ikinci kattaki verandada kahve içerek ve karanlık kış gökyüzüne bakarak geçirdik.

Bana kitapçıdaki günlerimi hatırlatması için kocaman bir yığın eski kitap verdi. Bunların hepsinin gençliğinde kendisinde derin bir iz bırakmış kitaplar olduğunu söyledi. Kalın kağıt torbaya göz attığımda, Takehiko Fukunaga ve Kazuo Ozaki gibi oldukça ciddi yazarların kitaplarıyla doldurduğunu gördüm.

Birlikte geçirdiğimiz son gecede birbirimizle gerçekten rahat ve huzurluyduk. Amcamın o zaman bana söylediklerini asla unutmayacağım.

“Senden bir şey söz vermeni istiyorum,” dedi önce giriş niteliğinde. Sonra da, “Birini sevmekten korkma. Aşık olduğunda, sonuna kadar aşık

olmanı istiyorum. Kalp kırıklığıyla sonuçlansa bile, lütfen sevgisiz, yalnız bir hayat yaşama. Olanlardan dolayı aşık olmaktan vazgeçeceğinden çok endişelendim. Aşk harika bir şey. Bunu unutmanı istemiyorum. Sevdiğin insanların anıları asla kaybolmaz. Yaşadığın sürece kalbini ısıtmaya devam ederler. Benim gibi yaşlandığında anlayacaksın. Ne dersin, bana söz verebilir misin?" dedi.

"Anlıyorum. Söz veriyorum," dedim. "Sanırım burası bana bunu öğretti. Bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Bu durumda, nereye giderseniz gidin, sorun yaşamazsınız."

"Teşekkür ederim, amca."

Ayrılış günümde, sabah ışığında Morisaki Kitabevi'ne bakakalmıştım. Çok küçük, eski bir ahşap bina. Burada yaşadım, diye düşündüm ama buna pek inanamıyordum.

Bir süre olduğum yerde kaldım, soğuk havada nefesim beyazlaştı. Sokak yumuşak sabah ışığıyla aydınlanmıştı. Dükkanların hiçbiri henüz açılmamıştı ve etrafımdaki her şey son derece huzurlu ve sessiz görünüyordu.

Dik durdum, dükkana döndüm ve derin bir şekilde eğildim. Kitapçıdaki hayatımın bana verdiklerini asla unutmayacağıma yemin ettim.

Amcam, saatin çok erken olmasına rağmen beni yolcu etme zahmetine girdi. Ona yürekten teşekkür ettim.

Hayatımın son derece önemli bir parçası haline gelmişti. Komik olan şu ki, buraya ilk geldiğimde işlerin böyle gelişeceğini asla hayal etmezdim.

Vedalaşırken, amcamın önceki geceki erkeksi tavrı birdenbire kayboldu ve herkesin önünde bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Dayanamıyorum. Lütfen gitme Takako," dedi ve elimi o kadar sıkı tuttu ki, sanki hiç bırakmayacakmış gibi geldi.

"İstediğim zaman geri gelip seni görebilirim," dedim. Ters gibi görünse de, artık onu teselli ediyordum.

"Kendine iyi bak, olur mu? Ben de ne olursa olsun dükkana bakacağım."

Orada bir saniye daha kalsaydım, ayrılma cesaretimi kaybedecekmişim gibi hissettim. Bu yüzden hâlâ bana tutunmaya çalışan amcama hızla veda ettim ve sokakta yürüyerek uzaklaştım.

Geriye bakmadan Sakura Caddesi'nin sonuna kadar yürümeye devam ettim. Yürürken anılar zihnimde bir anda canlandı ve gözlerim yaşlarla doldu. Ama bir şekilde kendimi toparlayıp caddenin sonuna kadar yürüdüm.

Sonra içgüdüsel olarak durdum ve arkama baktım. Amcamı tam caddenin ortasında, bana el sallarken gördüm; uzaktan çok küçük görünüyordu. Onu böyle görünce daha fazla dayanamadım. Gözlerimden yaşlar boşandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Yüzüm buruşmuş bir halde ona el salladım ve yanaklarımdan gözyaşları sel gibi aktı.

Amcam da karşılık olarak daha da coşkulu bir şekilde el salladı. Arkasından sabah ışığının parıldadığını görebiliyordum.

"Dikkat edin!" diye bağırdım, arkamı döndüm ve Yasukuni Caddesi'ndeki kalabalığın arasına karıştım.

Sokakta hıçkıra hıçkıra ağlayarak yürüdüğümü görenler, bu garip kadında bir sorun olduğunu düşünmüş olmalılar. Ama umurumda bile değildi. Sonuçta, ağlamak istediğim için ağlıyordum ve bunlar hayatımda döktüğüm en mutlu gözyaşlarıydı.

Sabahın erken saatlerindeki serin havada, yaklaşmakta olan baharın hafif bir işaretini hissettim. Dosdoğru ileriye baktım ve yoluma devam ettim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Momoko Geri Dönüyor

OceanofPDF.com

1

“Takako, çok uzun zaman oldu! Sanki yüz yıldır uzaktaymışım gibi hissediyorum.”

Teyzem Momoko, Morisaki Kitabevi'nin önünde beni görünce işte böyle karşıladı. Yüksek sesle güldü. Sesi çok yankılanırdı ve kitabevlerinin bulunduğu küçük sokakta yankısı duyulurdu.

Doğruydu. Geri dönmüştü. Şimdi karşımda durduğuna göre, sonunda gerçek gibi geldi. Satoru Amca bana geri döndüğünü söylemişti, bu yüzden en azından kafamda bunu biliyordum. Ama onu gerçekten görene kadar buna gerçekten inanmamıştım. Bir arkadaşım bana hayalet gördüğünü söyleseydi, aynı şekilde hissederdim.

Ama Momoko gerçekten oradaydı. Ve inanılmaz derecede neşeliydi. Neyden bu kadar neşeliydi? Beş yıl ortadan kaybolduktan sonra aniden yeniden ortaya çıkan birinin davranışı mıydı bu? Öte yandan Satoru Amca, çürümüş bir şey yemiş bir köpek gibi orada duruyordu. Tam tersi olmalı değil miydi?

"Sanki hayalet görmüşsün gibi görünüyorsun," dedi bana, gücenmiş bir tavırla. "Bu biraz sert oldu." Bütün bu süre boyunca ona tek kelime etmemiştim.

Ona bir hayalet görmüş olsaydım daha az şaşırırdım diyecektim neredeyse, ama bir şekilde kendimi tuttum ve "Harika görünüyorsun" demeyi başardım. Birbirimizi görmeyeli on yıldan fazla olmuştu.

Momoko gençken oldukça güzeldi. Belki nefes kesici güzellikte değildi ama insanın gözünü kendine çeken, sessiz bir güzelliği vardı. Tıpkı sahilde parıldayan, piyasada pek değeri olmayan ama yine de parıltısıyla büyüleyici bir taş gibi. Çocukken aile toplantılarında onu gördüğümde, her zaman en uzak köşeye, sanki dikkat çekmemeye çalışıyormuş gibi, düzgünce oturuşundan etkilenirdim (Momoko oldukça kısa boyludur). Onda neredeyse mistik bir şey vardı.

Yıllar geçse de Momoko hâlâ güzeldi. Sade bir kıyafet giymişti—kahverengi bir kazak ve mavi kot pantolon—ve neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Yine de kusursuz duruşu, etkileyici yüzü ve canlı konuşma

tarzıyla hâlâ genç görünüyordu. Yaşlanmak yerine, gereksiz her şeyden kurtulmuş gibiydi.

Her halükarda, enerji dolu bu kadın, kaçıp aniden eve dönmüş biri gibi görünmüyordu. Amcam ise kambur duruşu, eski püskü kıyafetleri ve dağınık saçlarıyla oldukça yaşlı görünüyordu.

“Takako, tıpkı annene benziyorsun,” dedi Momoko gözlerini kısarak bana bakarken. “Büyükbabanın cenazesinde lisedeydin. Sanki dün gibiydi.”

Ve böylece, amcam Satoru, teyzem Momoko ve ben, güneşli ve berrak bir sonbahar akşamında, Morisaki Kitabevi'nin önünde yeniden bir araya geldik.

OceanofPDF.com

2

"Geri döndü."

İki gün önce amcam aramıştı. Sesi telaşlıydı. Morisaki Kitabevi'nden ayrılalı bir buçuk yıl olmuştu bile.

Uzun tatilimin bitmesinin ardından küçük bir tasarım firmasında çalışmaya başladım. Üç ay önce yarı zamanlıdan tam zamanlıya terfi etmiştim, bu da günlerimin biraz daha yoğun geçtiği anlamına geliyordu, bu yüzden yaklaşık iki aydır oraya uğramamıştım.

Amcam beni aradığında, sadece onu görmeye gelmemi isteyeceğini sanmıştım. Ama sesindeki o üzgün ifadeyi duyunca, büyük bir şeyin olduğunu anladım.

Telefonda amcam durumu o kadar detaylı anlattı ki sabırsızlanmaya başladım. İki saat süren konuşmamızı kısaca özetlemek gerekirse, olanlar şunlardı.

O gün amcam, her zamanki gibi sabahtan akşama kadar Jimbocho'daki dükkanında çalışıyordu. Öğle yemeğinde, Ōgai Mori ve Sakunosuke Oda'nın nadir bulunan bazı ciltlerini satmıştı; gün için oldukça iyi bir kazançtı, bu yüzden akşamın başında özellikle iyi bir ruh halindeydi. Dükkanı kapatırken ıslık çalıyordu ki, birinin sessizce ön kapıyı açıp içeri girdiğini duydu.

“Eyvah, bu saatte bir müşteri mi?” diye düşündü. Ama sırtı kapıya dönüktü ve günün kapanışına odaklanmıştı. Müşteri içeriye doğru hiç yaklaşmıyordu. Kapının önünde öylece duruyordu, sanki nefesini tutmuş gibiydi. Ne garip. Amcam şüphelenmeye başladı ve arkasını döndü. Sonra müşterinin bir şeyler mırıldandığını duydu. O sesi duymak o kadar şok ediciydi ki, amcam “on bin kere kafasına vurulmuş gibi” hissettiğini söyledi.

İlk başta yanıldığını düşündü, ama bunun doğru olmasının imkansız olduğunu biliyordu. O sesi tanımaması imkansızdı; tıpkı yüz kişiyi Morisaki Kitabevi'ne sıkıştırmak kadar imkansızdı.

Amcam hâlâ sırtı ona dönük, hareketsiz bir şekilde donakalmışken, müşteri onun söylediklerini biraz daha net bir şekilde tekrarladı:

"Satoru..."

Derin bir nefes aldı ve sonunda o sesin sahibini görmek için döndü. Aniden, dükkanın tanıdık iç mekanı uzaklaştı ve görüş alanının tam ortasında tek bir figür belirdi: beş yıl önce, bu ana kadar tek bir kelime bile etmeden onu terk eden karısı. Ondan gözlerini ayıramıyordu. Rüya gördüğünü hissediyordu. Daha önce yüzlerce kez böyle rüyalar görmüştü. Ama o rüyalarda karısı hiç bu kadar gerçek olmamıştı. Orada duran kesinlikle Momoko'ydu, neredeyse ayrılmadan önceki haliyle aynı görünüyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından Momoko usulca gülümsedi ve "Eve geldim," dedi.

Sanki kısa bir yürüyüşten yeni dönmüş gibi aynen böyle söyledi. Yanında sadece bir elinde tuttuğu küçük bir çanta vardı.

Amcam uzun süre ona baktıktan sonra nihayet, "Hoş geldin," diye yanıtladı.

Başka bir şey söylemeden Momoko sessizce ikinci kattaki odaya çıktı. O zamandan beri kitapçının ikinci katında yaşıyordu...

"Bekle, bekle, bir saniye." Telefonda sabırla dinliyordum ama bu noktada sabrımın sınırlarını aşmıştı.

“Ne!? Bu ‘Eve döndüm!’ ‘Hoş geldin!’ da ne demek? Taşındı mı demek istiyorsun? Sanki bir hayalet hikayesi gibi.”

"Ama bunların hepsi doğru, Takako," diye yanıtladı amcam samimiyetle.

“Eğer bu doğruysa, ikiniz de tuhafsınız. Momoko neden birdenbire geri döndü? Ve neden hiç sinirlenmeden onu içeri kabul ettiniz?”

"Ben de anlamıyorum," dedi amcam şaşkın bir ses tonuyla. Bana anlattıklarından derinden etkilenmiş gibiydi. "Ama her şey o kadar doğal bir şekilde oldu ki."

Artık konuşamayacak kadar şaşkına dönmüştüm. Kabul ediyorum, amcam oldukça sıra dışı bir insandı, ama ikisinin de davranış biçimi sağduyuya tamamen aykırıydı.

"Peki, bundan sonra size başka bir şey anlattı mı?" diye sordum ona gayet ciddi bir şekilde.

Amcam kayıtsızca, "Evet, bilmiyorum. Bunu sormak biraz zor." diye yanıtladı.

"Öyleyse, neden onu Kunitachi'deki eve geri götürüp doğru şekilde sorgulamıyorsunuz?"

“Orada olmaktan hoşlanmıyor. Rahatlamanın zor olduğunu söylüyor. Dükkanın ikinci katını daha çok seviyor. Dinle Takako, kadınların duygularının nasıl işlediği hakkında en ufak bir fikrim yok. Sence neden geri döndü?”

Telefonun diğer ucundaki adamın ne kadar şaşkın olduğunu duyabiliyordum. Ama soğuk bir şekilde, "Nereden bileyim? O senin karın. Onu herkesten daha iyi tanıman gerekmez mi?" diye yanıtladım.

“Onu herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum, ama şimdi her şey altüst oldu. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum. Sen bir kızsın. Kadınlar olarak aranızda bir tür karşılıklı anlayış olmalı, değil mi?”

“Aynı cinsiyete sahibiz ama bence tamamen farklı türlerden olabiliriz,” dedim. Amcam uzun süre sessiz kaldı, sonra birden, “Ama Takako… sence… yine gidecek mi?” dedi.

Amcamın sesindeki aciliyeti duyunca fikrimi biraz değiştirdim. O gece Momoko hakkında sorduğumda yorgun yorgun yolda yürürken arkadan ne kadar üzgün ve yalnız göründüğünü hala hatırlayabiliyordum. Ne olursa olsun onu hala seviyordu. Ve hala acı çekiyordu. Eğer bir şey yapabilseydim, onu bir daha asla böyle görmek istemezdim.

"Onun gitmesini istemiyor musun?"

“Bilmiyorum. Eskiden, bulunduğu yerde mutlu olduğu sürece sorun olmadığını düşünürdüm. Ama şimdi geri döndü, duygularım değişmeye başladı. Ama bu onun mutsuz olmasını istediğim anlamına gelmiyor. Ah, ne kadar da kötü bir insanım.”

Aman Tanrım. Bu şekilde hiçbir ilerleme kaydedemeyecektik. Pes ettim ve ona, "Peki, bana ne sormak istiyorsun?" diye sordum.

"Ha? Sana bir şey sormak istediğimi nereden bildin?"

“Biliyorum. Birlikte ne kadar zaman geçirdik?”

“Ah, Takako, bu dünyada senden daha harika bir yeğen yok. Sana minnettarım.”

Çoğunlukla beklediğim gibiydi, ama amcam Momoko'nun gerçekten ne düşündüğünü öğrenmemi istiyordu. Neden şimdi geri dönmüştü? Ve bundan sonra ne yapmayı planlıyordu? Beş yıl önce iki satırlık bir not bıraktığını söyledi: "İyiyim. Lütfen beni aramayın." Yanına hiç çanta almamıştı. Bunun olacağına dair herhangi bir işaret veya önceden uyarı fark etmediği için, şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu konuda karışık duyguları vardı, ancak çok endişelendikten sonra, notundaki talimatları izledi ve onu aramadı. Polise kayıp ihbarı bile yapmadığını söyledi. "Hiç kendi çocuğumuz olmadı," dedi, "ve o senden

hoşlandı, Takako. Bu yüzden seninle konuşacağını düşünüyorum." Telefonu kapatmadan önce, "Şimdiden teşekkürler!" diye ekledi.

Momoko teyze benden hoşlanmış mıydı? Daha neredeyse hiç konuşmamış olmamıza rağmen mi? Bu oldukça şüpheli görünüyordu. İnsanlar, bir yabancının evlilik sorunlarına karışmasından genellikle utanırlar. Ama onun bana yalvarışını duyduktan sonra, amcamı geri çevirmemin imkanı yoktu. Sonuçta, ona her şeyi borçluydum.

OceanofPDF.com

3

"Hadi içeri girelim," dedi Momoko. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Momoko'nun ısrarı üzerine üçümüz de dükkanın önünde durmayı bıraktık ve içeri girdik. İki aydır o dükkana ayak basmamıştım.

Her zamanki gibi, dükkan kitaplarla dolup taşıyordu. İçeri girerken, tahta döşemeler ayaklarınızın altında gıcırdıyordu. Batan güneşin yumuşak ışığı pencereden süzülerek toz bulutlarını savuruyordu. Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi o tanıdık kokuyla doldurdum.

Dükkana ilk girdiğim günü hatırlıyorum; amcam, yüzümü buruşturup "Küf kokuyor" dediğimde utançtan gülmüştü. Şimdi ise eski kitapların o küf kokusunu o kadar çok seviyordum ki, doyamıyordum.

Üçümüz tezgahın etrafında toplanıp tatlı taiyaki kekleri yedik. Onları küçük bir hediye olarak yolda almıştım. Biz yerken iki kez müşteriler dükkana girdi. Bir fare sürüsü gibi bir araya toplanmış bizi görünce oldukça şaşırdılar ve kitaplarını satın aldılar. Momoko, amcam için müşterilerle ilgilendi ve onlarla samimi bir şekilde konuştu. Bir kitapçının eşi olarak bunca yıldan sonra, bolca tecrübesi vardı.

İçeri girdikten sonra, Momoko yine neredeyse tüm konuşmayı yapıyordu. Ama bir konudan diğerine nasıl saptığını anlamak imkansızdı. Sanki kontrolden çıkmış bir uçak gibiydi.

“Takako, bir zamanlar burada mı yaşadın? Bu tıpkı şimdiki halime benziyor, değil mi? Klima hiç çalışmıyor, demek ki buradaki yazlar çok sıcak geçmiş olmalı. Ah, bu taiyaki kekinin içindeki tatlı dolgu her yerine yayılmış! Çok lezzetli. Nereden aldın? Bu mahalle eskiden beri çok değişti. Daha şık mağazalar var. Of, ‘şık’ demek beni çok orta yaşlı gösteriyor, değil mi?”

Momoko konudan konuya atlarken, nedense arada bir uzanıp amcamın yanaklarını çimdikliyordu. O kadar çok çimdiklemişti ki, her iki yanağı da kıpkırmızı olmuştu.

Bu bana o kadar garip ve şaşırtıcı geldi ki sözünü kesip, "Şey, az önce neden yanağını çimdikliyordun?" dedim.

"Aa, onları mı çimdikliyordum?" diye sordu Momoko şaşkınlıkla.

"Kesinlikle öyleydin."

“İnsanları çimdiklemek benim eski bir alışkanlığım. Birine yakın hissettiğimde, kendimi onu çimdiklerken buluyorum. Belki de bu bir sevgi gösterme şekli. Ama Satoru'yu çimdiklerkenki yüz ifadesi çok sevimli değil miydi?”

Bunu söylerken Momoko, sanki bir çocuk oyunundaki cezaymış gibi, amcamın yanaklarını sertçe çimdikledi, yukarı aşağı ve sağa sola hareket ettirdi. Amcamın yüzü inanılmaz derecede mutsuz görünüyordu. Hiç de sevimli değildi.

“Kes şunu…” Amcam acıyla bağırdı ama yine de yapmasına izin verdi. Sanki buna alışmıştı. Sesinden, buna yarı yarıya razı olduğu anlaşılıyordu. Bu tepkisi Momoko'yu kahkaha attırdı. Sonunda onu bıraktı. Momoko'nun gizli bir sadist yanı varmış gibiydi.

“Takako’nun önünde bunu yapmaktan utanmıyor musun?”

“Ne var bunda bu kadar önemli? Tamamen yabancı biri değil. Yeğenimiz.”

"Biz yetişkin olmalıyız. Peki ya onurumuz?" diye sordu amcam.

"Senin ne zamandan beri onurun var?" diye karşılık verdi Momoko.

Eğer onunla yakınlaşırsak, ben de çimdiklenecek miyim acaba? Onların şakalaşmalarını izlerken, bu düşünceyle ürperdim.

Ardından Momoko başka bir konuya geçti.

Aniden ellerimi kavradı ve gözlerini bana dikti.

“Ama seni gördüğüme çok sevindim. Bazen seni düşünürdüm, bilirsin. Tatlı küçük yeğenime ne oldu acaba diye merak ederdim. Sonuçta, lisedeyken çok hoş bir genç kız gibiydin, çok sessiz ve sakin. Ve sayfa çocuğu saç kesiminle çok tatlı görünüyordun.”

“Benim hakkımda böyle mi düşünüyordun? Ben hiç de öyle değildim.” Söz bulamıyordum. O zamanlar ergenliğin zirvesindeydim; tüm hayal kırıklıklarımın, başkalarına ifade edemediğim veya içsel olarak işleyemediğim tüm bu duyguların ağırlığı altında ezilecekmişim gibi hissediyordum. Acı çekiyordum. Birinin beni bu kadar farklı görmüş olabileceğine inanmak zor. Aile toplantılarında bu kadar uslu durmamın tek nedeni, kendime dikkat çekmemekti.

İnsanların izlenimleri gerçekten de pek güvenilir değil, değil mi? Momoko gözlerinde bir parıltıyla bana bakarken aklımdan geçen buydu. Amcam söz konusu olduğunda da birçok konuda yanılmıştım. Sonuçta, kan bağıyla akraba olmanız ya da okulda aynı sınıfta veya aynı ofiste yıllarca birlikte olmanız fark etmez; gerçekten yüz yüze gelmedikçe,

birini asla gerçekten tanıyamazsınız. Hideaki ile de durum böyleydi. Olanlardan dolayı büyük bir sorumluluk taşıdığım gerçeğinden kaçamadım. Bu da beni tüm bunları tekrar düşünmeye itti.

“Yani, Momoko Teyze, sanırım senin hakkındaki eski izlenimim de epey yanıltıcıymış,” diye karşılık verdim biraz ironiyle. Ama Momoko hiç de umursamıyormuş gibi içten bir kahkaha attı.

“Şey, o aile toplantılarında ben de uslu kız rolü oynuyordum. O ailedeki birçok insanın biraz katı olduğunu düşünmüyor musun? Kayınpederim kesinlikle onlardan biriydi. Hadi ama, yüz ifadesi hiç değişmiyordu. Sanki bir Noh maskesi takmış gibiydi. Bir de biz kaçıp evlenmiş olmamız vardı. O aile toplantıları dayanılmazdı. Biz geldiğimizde her şey çok gerginleşiyordu. Bu yüzden hep bir köşeye çekilip fark edilmemeye çalışıyordum.”

“Demek durum böyleymiş. Ve yine de evlendiniz mi?”

“Şey, o zamanlar birlikte yaşıyorduk, bu yüzden bizi hâlâ şüpheli görüyorlardı. Paris'te tanıştık ve aşık olduk, Japonya'ya döndüğümüz anda da aile kayıtlarına adımı eklediler. Sanırım olayların akışına kapıldık.”

"Paris mi?" diye bağırdım. "Neden Paris?"

“Bilmiyor muydun? O zamanlar Paris'te yaşıyordum. Ucuz seyahat ediyordu ve bazen bit pazarındaki ikinci el kitap tezgahlarında karşılaşırdık. İkinci el kitapçı sahibi bir aileden gelen birinin seyahat ederken kitapçıya gitmesine gerek olmadığını düşünürsünüz. Ama bu adam öyle değildi. Üstelik gür bir sakalı vardı ve paçavralar içinde giyinmişti, yani bir dilenciye benziyordu.”

"Böylece yankesicilerin ve gaspçıların hedefi olmaktan kurtulursun," diye açıklamaya çalıştı amcam, ama Momoko ona hiç kulak asmadı.

“Ama onunla konuşmaya başlayınca, oldukça ilginç bir adam olduğunu anladım. Belki biraz karanlık, ne yapacağını bilemeyen biriydi. Bakıma muhtaç bir tipti. Sonra onunla biraz vakit geçirebileceğimi düşünmeye başladım...”

"Gerçekten mi?"

Bir noktada Momoko'nun hızlı anlatımını anlamaya başladım. Demek ki ikisi, amcam dünyayı dolaşarak sorunlarıyla başa çıkmaya çalışırken tanışmışlar. Yine de Paris romantik bir yerdi. Ama en çok anlayamadığım şey Momoko'nun neden Paris'te olduğuydu. Ona sormaya çalıştım ama sadece "Ah, gençtim, bilirsin," dedi ve sorudan kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Bu kadın gizemlerle dolu, diye düşündüm.

"Neyse, tanışmamız böyle oldu. Japonya'ya döndük, evlendik ve herkes bize soğuk davrandı, ama sonra babası hastalandı ve Satoru onun yerini almaya karar verdi. Ondan sonra da hepsini alt etmek için canla başla birlikte çalıştık."

"Onları küçük düşürmeye çalışmak aklıma bile gelmedi," diye araya girdi amcam.

“Yalancı! Babanla ilgili bir sürü sorunun varmış! Bunu zaten anlamıştım.”

Amcam tek bir ses bile çıkarmadı. Sadece orada oturmuş, üzgün görünüyordu. Karısıydı ama ona pek de uygun biri gibi görünmüyordu. Onu ilk defa böyle görmüştüm; o kadar komikti ki birkaç kez kahkaha krizine girdim.

Yine de objektif olarak bakarsanız, gerçekten mutlu bir çift gibi görünüyorlardı. Kulağa komik gelse de, ilişkilerine biraz kıskançlık bile duydum. Aralarındaki samimiyet, onları evli bir çiftten çok eski arkadaşlar veya yoldaşlar gibi gösteriyordu. Bu kesinlikle içimi rahatlattı.

Bir süre sonra amcam, dükkanın kalabalık olduğu bahanesini mırıldanarak ayrıldı ve Momoko beni ikinci kattaki odaya çekti. Birdenbire, sanki gizli bir şey paylaşmak istiyormuş gibi bana yaklaştı.

"İşte bu yüzden arkadaş olmak istiyorum, Takako."

Elimi tuttu ve bakışlarını tekrar bana dikti. Elleri çok küçüktü, diye düşündüm, tıpkı bir çocuğunki gibi.

“Ah…”

“Sadece Satoru ile yakın olmanız adil değil. Sizinle de yakın olmak istiyorum. Bu size uygun geliyor mu?”

“Ah… evet…” Ona başımla onay verdim ama içimden homurdandım: Bu kolay olmayacak.

OceanofPDF.com

4

Akşam çöktüğünde, Momoko'nun beni daha uzun süre kalmaya ikna etme girişimlerine karşı koydum, vedalaştım ve kitapçıdan ayrıldım.

Tren istasyonuna giderken dar arka sokaklarda dolaştım. Gece serindi, havada hafif bir soğukluk vardı. Sokak lambalarının altından geçerken, asfalta düşürdüğüm gölgeler uzadı.

Saveur'a vardığımda, ayaklarım kendiliğinden durdu. Geceleyin ıssız sokakta parlayan turuncu tabela ışığını görünce, tıpkı Pavlov'un köpeği gibiydim; aniden kahve içme isteği duydum. Saate baktığımda, sekizi biraz geçiyordu. Kapıyı açtım. Sanki bir şey beni içeri çekiyordu.

Gecenin bu saatinde bile kahve dükkanı her zamanki gibi canlıydı. Girişten itibaren, diğer müşterilerin canlı sohbetleriyle karışan hafif piyano müziğinin sesini duyabiliyordum.

Sonra tezgahın başında tanıdık bir figür gördüm. Kısa ve tıknaz vücudunu ve pürüzsüz kel kafasını arkadan görünce, bunun ancak Sabu olabileceğini anladım. Sahibiyle bir şeyler hakkında hararetli bir sohbete dalmıştı. Beni fark edince el salladı ve yanına oturmam için beni çağırdı.

Sabu'nun yanına oturduğumda, işletme sahibi her zamanki gülümsemesiyle beni karşıladı. "Merhaba Takako, seni tekrar burada görmek güzel."

Tam ona gülümsemek üzereyken Sabu araya girdi ve "Takako, daha çok gülümsemelisin. Biraz daha arkadaş canlısı olmaya çalışmalısın. Bu yüzden erkekler arasında popüler değilsin." dedi.

Ona bunun onu ilgilendirmediğini söyledim.

Sabu, sanki komik bir şey olmuş gibi kıkırdadı. "Ama tam zamanında geldin," dedi. "Tam da hepinizden bahsediyorduk. Momoko geri döndü, değil mi? Satoru sakin davranıyor—neden bana söylemedi?" Sesindeki bariz merakı duyabiliyordunuz.

"Sabu, fazla burnunu sokmayalım," diyerek onu uyardı işletme sahibi.

“Neden? Ne var bunda bu kadar önemli? Hem bana sen söylemedin mi? Momoko'nun geri döndüğünü söylemiştin,” dedi Sabu,

somurtuyormuş gibi yaparak. Yaşlı bir adamın somurtuyormuş gibi yapmasında sevimli hiçbir şey yoktu. Saveur'deki tek sevimli şey, eskiden burada yarı zamanlı çalışan arkadaşım Tomo'ydu. Ne yazık ki, yüksek lisansını bitirmiş ve iş bulmuştu, bu yüzden artık kahve dükkanında değildi. Ancak duyduğuma göre, o ve Takano "arkadaşlıklarını" sürdürüyorlardı.

Sabu hâlâ şikayet ediyordu, sahibi de kahvemi nazikçe önüme koydu.

"Dün gece Sabu içeri girdi ve ben de fark etmedim," dedi işletme sahibi özür dilercesine. Ancak gözleri, daha fazlasını öğrenmek istediğini gösteriyordu.

"İkiniz de Momoko'yu daha önce tanıyordunuz, değil mi?"

"Elbette. Sizce bu mahallede kaç yıldır takılıyorum?" dedi Sabu, kendinden oldukça gurur duyarak.

“Bay Morisaki daha önce evli miydi? Bu benim onun hakkındaki imajımla uyuşmuyor.” Bir ara Takano, iki elinde tabak ve havlularla mutfaktan çıktı ve hevesle sohbete katıldı.

“Doğru,” dedi Sabu. “Hiç bilmiyordunuz. Aslında bir nevi dul, değil mi? Ama gençken o ikisi herkesin önünde öpüşürdü. Oldukça gösterişli bir şeydi, değil mi?”

"Sanırım biraz öyleydi," dedi işletme sahibi. "Her neyse, Momoko hâlâ çok güzel, değil mi? İçeri girdiğinde, 'Bunca zamandan sonra kahvenizi içmek beni çok mutlu ediyor' dedi. Gerçekten iyi görünüyordu."

“Ah, ne kadar da yumuşak kalplisin. Sadece sana iltifat etmek istedi. Bana sorarsan, yıllarca kayıp kaldıktan sonra aniden eve döndü, birkaç şakadan fazlasını biliyor olmalı. Satoru onu hemen kovmalı. Karım bunu denese, onu yere sererdim.” Konuşurken Sabu o kadar heyecanlandı ki yüzü ahtapot gibi kıpkırmızı oldu.

"Dur bakalım Sabu. Çok agresif konuşuyorsun. Ama karın senden bazı kitaplardan kurtulmanı istediğinde, gözyaşları içinde ona yalvaran sen olmuyor musun?"

Bunu duyunca Takano ile ben kahkahalara boğulduk.

“Hey, sus artık! Ne gülüyorsun Takano? İşine geri dön!”

“Özür dilerim, özür dilerim.” Sabu ona bir havlu fırlatınca Takano aceleyle arkaya kaçtı.

"Eğer sinirlendiyseniz, bunu çalışanlarımdan çıkarmayın," dedi işletme sahibi yüzünde bıkkın bir ifadeyle.

"Onu sürekli rahatsız eden sen değil misin?"

"Bunu sevgiden yapıyorum. Sevgiden," dedi işletme sahibi içtenlikle, "oysa karınızın sizde uyandırdığı duygu... korku."

“Sen her zaman tam bir pislik oldun, değil mi? Tamam. Kızgınım. Çok sinirliyim. Peki. Satoru adına Momoko ile sert bir şekilde konuşayım mı? O aptalın asla bir şey söyleyemeyeceğini biliyoruz.”

"Hey, başkalarının işine burnunu sokmayı bırak."

Sahibi, Sabu'yu azarlıyordu, oysa Sabu'yu ilk başta kendisi kızdırmıştı.

Vay canına. Bu mahalle kesinlikle tuhaf tiplerin bolca bulunduğu bir yer. Bu düşünce beni gülümsetti, ama sonra Sabu bana nişan aldı. "Takako, orada tek başına sırıtmayı bırak. Hoş değil."

Hemen ardından Saveur'da küçük bir gelişme daha oldu. Saat dokuz civarında Sabu yaygara koparmayı bıraktı ve eve gitti (muhtemelen erken dönmezse karısı ona kızacaktı diye), ben de bir masaya oturdum. Gece ilerledikçe, geriye sadece birkaç müşteri kalmıştı. Bir kahve daha sipariş ettim ve hemen çantamdan okuduğum kitabı çıkarıp kendi sayfamı açtım. Sonra bir şey fark ettim. Pencerenin yanında tanıdığım biri oturuyordu.

Yirmili yaşlarının sonlarında, zayıf bir adamdı. Açık mavi bir gömlek ve gri pantolon giymişti. Saçları kısa ve düzgün kesilmişti. Gösterişli hiçbir yanı yoktu, ama ne kadar düzenli olduğu çekiciydi. Masanın üzerinde yüzü aşağıya dönük, yarım okunmuş bir kitapla, dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu. Sanki birini bekliyormuş gibi görünüyordu.

Kimdi o? Ona bakıp bunu düşünürken, sanki ona baktığımı fark etmiş gibi aniden bana döndü.

Gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de şaşırmış görünüyorduk. Bana baktı, sonra elimde tuttuğum kitaba, sonra tekrar ikisine baktı, sanki ikisini karşılaştırıyormuş gibi, sonra anlamış gibi başını salladı ve sessizce, "Merhaba," dedi.

Sesini duyunca, onu daha önce nerede tanıdığımı nihayet hatırladım. Nasıl unutmuş olabilirdim ki? Morisaki Kitabevi'nde birçok kez karşılaştığım biriydi. Başta Sabu olmak üzere, son derece tuhaf müdavimlerle dolup taştığımız için, onun gibi biraz daha içine kapanık birinin güçlü bir izlenim bırakması daha zordu. Bu yüzden onu hatırlamam biraz zaman aldı. Selamını verirken biraz telaşlandım, ona bu kadar utanmadan baktığım için mahcup oldum.

“Sizi görmek ne güzel. Uzun zamandır görüşmedik,” dedim ve hemen eğildim, ama o gülümsedi ve “Ah, bu kadar resmi olmaya gerek yok,” dedi. İnsanı rahatlatan hoş bir gülümsemesi vardı.

Tam o sırada garson, kahvemi tepsisinde taşıyarak masama geldi. İkimizin tam ortasında duruyordu ve durum karşısında ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Ben de olaya kapıldım ve telaşlanmaya başladım.

Bunu gören adam çekinerek bir davette bulundu: "Buraya oturmak ister misiniz?"

"Acaba birini mi bekliyorsunuz?" diye tereddütle sordum.

"Şu an özellikle değil," diye yanıtladı.

Bunu duyan garson kendine geldi ve gülümsedi. "Öyleyse buyurun," dedi ve kahvemi hızla adamın oturduğu yere bıraktı.

Bunun üzerine, "O zaman sanırım buraya oturacağım," diyerek onun karşısındaki koltuğa geçtim.

Böyle zamanlarda kendimi kaptırıyorum. Beni evine davet edecek kadar nazik davranmıştı. Benimle özellikle konuşmak istediği de söylenemezdi. Şimdi ise yalnız kalma zamanını bölüyordum. Bu şekilde düşünmeye başlayınca özür dilemem gerektiğini hissettim.

Yeni yerime vardığımda, garson bize acele etmememizi söyledi, sonra eğilerek yanımızdan ayrıldı. Biz de onun uzaklaşmasını izledik, sonra tekrar birbirimize döndük.

Sessizlik.

"Bu çok garip," diye düşündüm yerimde kıpırdanırken. Sonra kendi kendine sessizce gülmeye başladı. Ona boş boş baktım.

"Özür dilerim," dedi, "bu biraz görücü usulü evliliğe hazırlık gibi geliyor."

Yüzündeki gülümseme beni çok etkiledi ve kahkaha atmaya başladım.

"Henüz kendimizi doğru düzgün tanıtmadık," dedi boğazını temizleyerek. "Benim adım Akira, Akira Wada." Yakınlardaki, çoğunlukla ders kitapları ve öğretim materyalleriyle ilgilenen bir yayınevinde çalıştığını söyledi.

Kendimi tanıttığımda, "Doğru, Takako! Dükkanın neşeli sahibinin sürekli 'Takako! Takako!' diye yüksek sesle bağırdığını hatırlıyorum." dedi. Gülerken defalarca başını salladı.

Yüzüm kızardı. "Ah, o benim amcam olmalı," diye mırıldandım.

"Gerçekten mi, amcan? İkinci el kitapçı işleten bir akrabaya sahip olmak harika olmalı," diye haykırdı Wada, gerçekten kıskanç bir ses

tonuyla. "Ama artık dükkanda çalışmıyorsun, değil mi?"

"Evet, bir şekilde orada bir süre kaldım ve karşılığında kalacak yer ve yemek karşılığında dükkânda çalıştım. Sanırım pillerimi şarj edecek kadar uzun süre orada kaldım diyebiliriz."

"Pillerinizi şarj etmek mi? Dükkanda mı?"

"Evet."

“Bunu beğendim, pillerini şarj et,” diye tekrar haykırdı Wada. “Ama bunu ikinci el kitapçıda yapmak, işte bu lüks geliyor. Aman Tanrım, kıskanıyorum.” Sonra da, eğer kendisi olsaydı asla ayrılmayacağını, sonsuza dek pillerini şarj etmeye devam edeceğini anlatan küçük bir monologa başladı.

İkinci el kitapçı dükkanında yaşama fikri nedense onda bir şeyleri ateşlemişti. Şaşırtıcı derecede esprili bir adam olduğu ortaya çıkıyordu.

"Kız arkadaşın nasıl?" diye sordum. "Sizi eskiden çok birlikte görürdüm." O hâlâ bir kitapçıda yaşamaktan bahsedip duruyordu ki onu hatırladım.

Wada çoğunlukla tek başına dükkana gelirdi, ama bazen yanında bir kız da getirirdi. Kız da onun gibi ince ve uzundu ve ikisi birlikte çok yakışıyordu. Ama kızın kitaplara pek ilgisi yok gibiydi. Wada, yüzünde ciddi bir ifadeyle kitapları dikkatlice incelerken, kız sıkılmış bir şekilde kendi başına dolaşıyordu. Sonunda onu beklemekten yorulunca, sinirlenip, "Hâlâ bitmedi mi?" derdi ve Wada da çaresizce özür dileyerek, "Özür dilerim, biraz daha!" derdi. Sabu, "İkinci el kitapçıya çift olarak gitmek saçma bir fikir," derdi ama aralarındaki bu karşılıklı konuşma, ne kadar yakın olduklarını gösteriyordu. Bence çok sevimliydi.

“Ah, o günleri hatırlıyorum.” Soruma karşılık ses tonu düştü. “Korkarım terk edildim,” diye ekledi ve kuru bir şekilde güldü. Sonra gözlerinde oldukça uzak bir ifade belirdi.

"Özür dilerim!" diye hemen özür diledim. Kendimi onun ayaklarına atmaya hazırdım.

"Hayır, hayır, hiç sakıncası yok," dedi Wada, bunu büyük bir mesele haline getirmemeye çalışarak ama yine de gözlerindeki o uzak bakışla.

Yani ilk görüşmemizde, adeta bir mayına basmıştım. Çok büyük bir panik içindeydim. Konuşacak yeni bir konu ararken, bakışlarım masanın üzerindeki kitaba takıldı.

"Orada ne okuyorsun?"

“Ah, adı ‘Tepenin Yukarısı’ olan bir kitap. Aslında, sanırım onu Morisaki Kitabevi'nin yüz yenlik kitaplar bölümünden almıştım.”

Wada kitabı eline alıp bana gösterdi. Son konuyu geride bıraktığımız için içten içe rahat bir nefes aldım.

“Öyle mi? Bilmiyorum. İyi bir kitap mı?”

“Aslında söylemesi zor. Bir nevi trajik aşk hikayelerinden biri. Yazar, tek bir kitabı olan ve sonunda kimsesiz ölen bir adam. Okuduğunuzda, yazım tarzı biraz sakil gelebilir ve birçok yerde bir şeylerin eksik olduğu hissi uyandırabilir. Ama beni büyüleyen bir yanı var. Şimdiden beş kere okudum.”

Konuşurken, kitabın kapağındaki tepelerdeki bir yolu resmeden yağlı boya tabloya bakıyordu. Kitaba sevgi dolu bakışında öyle bir incelik vardı ki, bu da kitabı okumak istememe neden oldu.

“Gerçekten mi? Beş kez mi? Belki bir göz atmalıyım.”

"Gerçekten tavsiye edebileceğimden emin değilim. Takako, sen ne okuyorsun?"

Çantamdan kitabı çıkardığımda, "Aa, Taruho Inagaki mi? O harika biri." dedi ve gözlerinde bir parıltıyla bana baktı.

Sanırım dükkana ne sıklıkla geldiğinden, kitaplar hakkında benden çok daha fazla şey bildiğini anlamalıydım.

“Kitapçıda çalışmış olmama rağmen kitaplar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sanki konunun sadece yüzeyine dokunmuş gibiyim.”

“Kitaplar hakkında çok şey bilip bilmemenizin gerçekten önemli olduğunu düşünmüyorum. Gerçi ben de çok şey bilmiyorum. Ama bence bir kitapla ilgili çok daha önemli olan şey, sizi nasıl etkilediğidir.”

"Öyle mi düşünüyorsun? Amcam hep böyle şeyler söyler."

"Sen hep arkadaki tezgahın arkasında, kitabına dalmış bir halde dururdun. Bu da beni çok meraklandırırdı, acaba ne okuyorsun?"

“Gerçekten mi? Çok üzgünüm. Çok kötü bir çalışandım.”

“Hayır, demek istediğim bu değildi,” dedi Wada ve bana bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi baktı. “Dükkana o kadar iyi uyum sağladın ki, seni rahat bırakmak istedim. Sanki bir kelebeğin kozasından çıkışını izlerken nefesini tuttuğun ve izlemeye devam etmek istediğin o an gibiydi... Sanırım bende büyük bir izlenim bıraktın. Bu yüzden seni az önce elinde bir kitapla orada görünce hemen hatırladım. ‘O kitapçıdaki kadın,’ dedim.”

Tanımadığım biri tarafından o halde görülme düşüncesi beni çok utandırdı. Ama o günlerde gerçekten de kozasından çıkmayı sabırla bekleyen bir kelebek gibiydim. Sayfaları birer birer çevirirken, uçma fırsatımı bekliyordum. Bu yüzden Wada'nın bana baktığında bunu

hissetmiş olması ihtimal dışı değil. Yine de o kadar iyi uçmayı öğrendiğimden emin değilim.

“Eğer o dükkana hiç gitmeseydim, hayatımı hâlâ sersemlemiş bir halde yaşıyor olurdum. Orada çok insanla tanıştım, çok şey öğrendim ve tabii ki keşfettiğim bir sürü kitap vardı. Sanırım sonunda kendimde de az da olsa değerli bir şey olduğunu görmeyi öğrendim. Bu yüzden kitapçıda geçirdiğim günleri asla unutmayacağımı biliyorum.” Ona ilk kez gerçekten konuşuyor olmama rağmen, kelimeler ağzımdan öyle bir güçle döküldü ki kendimi tutamadım.

Wada, yüzünde hayranlık ifadesiyle dinlerken başını salladı. "Bütün bu dram yaşanırken benim hiçbir şeyden haberim olmaması inanılmaz. Aman Tanrım." Ciddi olabilir ama bunu söyleme biçimi tuhaf bir şekilde komikti.

Bu aynı zamanda garip bir durumdu; sanki sonsuza dek arkadaşmışız gibi, onunla saatlerce konuşabilirmişim gibi geliyordu. Wada beni ciddiye alıyormuş gibi göründüğünde, komik bir şey söyler ve beni güldürürdü.

Bu yüzden bu kadar uzun süre sohbet ettik. Duvardaki saate şöyle bir göz attığımda, saat neredeyse on bir olmuştu. "Ah, yakında kapanacaklar," dedim şaşkınlıkla.

"Ne?" Wada da şaşırmış görünüyordu.

Evi yakınlardaydı, bu yüzden Wada dükkan kapanana kadar kalacaktı. Ben de ondan biraz önce ayrılmaya karar verdim.

"Çoğu gece buradayım. Bir ara tekrar konuşmalıyız," dedi vedalaşırken gülümsedi.

Girişin yakınındaki kasada ödemeyi bitirdikten sonra, sahibinin tezgahın arkasından bana gizlice baktığını fark ettim. Ne düşündüğünü az çok tahmin ediyordum, bu yüzden ona dik dik baktım, ta ki yüksek sesle "Çok meşgulüm, çok meşgulüm, çok meşgulüm" diye mırıldanıp arkaya çekilene kadar.

Dışarı çıktığımda, Saveur'ün penceresinden Wada'yı gördüm; çenesini eline yaslamış, dışarıya bakıyordu. Bana bakıyor olabileceğini düşünerek ona doğru eğildim, ama fark etmemiş gibiydi. Arkamı dönüp istasyona doğru yürümeye başladım. Vücudum garip bir şekilde hafifti, sanki ayaklarım yerden havada süzülüyordu.

Ne kadar tuhaf, diye mırıldandım kendi kendime.

Yukarı baktığımda, neredeyse dolunay halindeki ayın, sol tarafında ince bir şerit eksik olarak, gece gökyüzünde süzüldüğünü gördüm.

OceanofPDF.com

5

"Hadi, sadece ikimiz birlikte bir yolculuğa çıkalım."

Momoko bu soruyu bana sorduğunda, onu yıllar sonra ilk kez görmemden yaklaşık iki hafta geçmişti.

Gözlerinde bir parıltıyla, "Okutama'da gerçekten harika bir yer var," dedi.

Köşeye sıkışmış hissederek başımı salladım.

“Devasa bir dağ var ve zirvesinde tarihi bir türbe bulunuyor. Manzara harika ve hava çok temiz. İnanılmaz. Dağda kalabileceğimiz ve biraz rahatlayabileceğimiz güzel bir otel var. Kızlar gezisi. Ne dersin?”

Sadece ikimizin birlikte bir yolculuğa çıkacağını hayal etmeye çalıştığımda biraz huzursuz hissetmeye başladım. Ama ellerimi tutuyordu, sıkıca sıkıyordu ve gözlerinden evet dememi beklediğini görebiliyordum. Bana baskı yapıldığı hissine kapıldım.

Buluşmamızla bu davet arasında geçen iki hafta içinde, kitapçıya oldukça sık gidiyordum. Tabii ki, amcam için Momoko'yu gözetlemek için oradaydım. Amcam işten çıkarken sık sık yollarımız kesişiyordu, ama Momoko her zaman ikinci kattaki odadaydı.

Ne zaman ziyaret etsem, Momoko beni gördüğüne çok sevinirdi. Ve her zaman bana ev yapımı bir yemek ikram ederdi. Orada yaşadığım zamanlarda, ikinci kattaki mutfak çok küçük gelmişti, bu yüzden orada yemek pişirmek hiç aklıma gelmemişti, ama Momoko her türlü şeyi yapardı. Hijiki yosunu, tofu ile dana eti, ahtapot ve turp pişirirdi. At uskumrusunu nanbanzuke usulü kızartır, turna uskumrusunu tuzda ızgara yapar, turp yaprakları, turp ve kızarmış tofu ile miso çorbası yapardı. Ev yemeklerinin tadına o kadar hasret kalmıştım ki, neredeyse sadece yemek için gelmeye başladım. Ofisten öğle yemeğinde onu aradığımda, Momoko yeni evlenmiş bir gelin gibi davranır, her zaman "Bugün ne yemek istersin?" diye sorardı. Ben de neşeyle o anki ruh halime göre ne istersem onu söylerdim.

Başlarda Momoko sürekli bunun kendisinin ikramı olduğunu söylüyordu, bu yüzden sormadım ama bir süre sonra masrafları

bölüşmekte ve market alışverişinin yarısını ödemekte ısrar ettim.

"Pekala," dedi, memnuniyetle.

“Momoko, yaptığın her şey çok lezzetli,” dedim ve gerçekten de öyle düşünüyordum. Her zamanki gibi küçük yemek masasına serdiği yemeklerden bazılarını afiyetle yiyordum.

"Sen her zaman büyük bir iştahla yiyorsun. Her şeyi çok lezzetli gösteriyorsun," dedi Momoko, benim yediğimin iki katını silip süpürürken. O kadar çok yemeği minicik bedenine nasıl sığdırdığını bir türlü anlayamadım.

"Ama gerçekten çok lezzetli," dedim, turşu turpunu çıtırdatarak.

"Yemek yapmıyor musun?"

"Az yemek yaparım ama sadece makarna gibi şeyler. Hiç böyle bir şey yapmadım."

"Peki, bir erkek arkadaşın olduğunda ne yapacaksın?"

"Sizce bu bir sorun olur mu?"

Doğrusu, erkek arkadaşlarıma yemek yapma konusunda pek tecrübem yoktu. Birine yemek yapma fikri beni o kadar utandırıyordu ki, bu zamana kadar bundan kaçınmıştım. Zaten genel olarak ilişkiler konusunda da pek tecrübem yoktu.

“Erkekler basittir. Kim oldukları önemli değil. Onları her zaman yemekle baştan çıkarabilirsiniz.” Güldü ve “Sana öğreteceğim. Sen sadece hatırlamaya çalış,” dedi. Erkeklerin nasıl hissettiğini tam olarak anlayamadığımdan emin değildim. Aslında, Momoko'nun etkilemeye çalıştığı kişi daha çok benmişim gibi görünüyordu.

Tabii ki, amcamın isteğini tamamen unutmadım. Onunla konuşmaya çalıştım. Ama Momoko her zaman sorularımdan kaçmayı başardı. Ona ciddi bir şey sorduğumda, sadece "Ah, bilmiyorum" derdi. Onu ne kadar sıkıştırmaya çalışsam da, bir yılan gibi kıvranıp dururdu. Zaten sebepsiz yere bir konudan diğerine atlayan biriydi, bu yüzden her zaman konudan sapardı. Ve yemekler önüme serildikten sonra, bir trans haline girer ve başka hiçbir şey sormayı tamamen unuturdum. Temelde her seferinde böyle oluyordu, bu yüzden pek ilerleme kaydedemedim.

Yine de onun hakkında birkaç şey öğrenmeyi başardım. (Momoko sarhoş olduğunda gardını indirip bana daha çok şey anlatırdı, bu yüzden onu sık sık içmeye devam etmesi için teşvik ederdim.) Anne ve babasını erken yaşta kaybetmiş ve Niigata'da teyzesi ve amcası tarafından büyütülmüş. Ortaokuldan sonra küçük bir fabrikada çalışmış, ardından yirmi bir yaşında tek başına Tokyo'ya gitmiş ve orada, diğer şeylerin yanı

sıra, yükselen bir fotoğrafçıya aşık olmuş ("Bu gerçek mi?" diye sormadan edemedim).

Momoko bir süre Paris'te yaşadı çünkü erkek arkadaşı iş için oraya gitmişti ve o da onun peşinden gitmişti. Erkek arkadaşıyla konuşmadan kendi başına gitmeye karar verdi. Cesur bir hareket, ama tam da Momoko'ya yakışır bir davranış.

“Gençtim, biliyorsunuz. Hiçbir şey bilmeyen bir kızdım ve aklımda sadece o vardı. Sonradan Japonya'da karısı ve çocukları olduğunu öğrendim. İşte bu yüzden bitti. Hep istediğim aileye sahip olmak için başkasının ailesini yıkmak zorunda kalacağım fikri... Bu çok fazlaydı.” Momoko bana hikayeyi anlatırken uzaklara dalmış bir şekilde gözlerini dikmişti.

İlişkilerinde hiçbir gelecek göremiyordu ve sonunda her şey dağıldı. Kalbi kırılmıştı. İşte o zaman amcam Satoru ile tanıştı. İlk başta onu bakıma muhtaç biri olarak gördü. Ona birkaç konuda yardımcı oldu ve farkına varmadan birbirlerine aşık oldular.

Paylaştıkları tarih bilgisine hayran kalarak, "Bunların hiçbirinden haberim yoktu," dedim.

Momoko omuz silkerek, "Geçmişim Satoru'yu kıskandırıyor. Bu yüzden onun hakkında pek konuşmak istemiyor," dedi.

Bu arada Momoko, sık sık ziyaretlerimin gerçek nedenini çözdü. Birlikte yemek yememiz artık rutin haline geldiği bir gece yaşandı bu olay. Sake yudumları arasında Momoko kendi kendine sırıttı ve aniden, "Satoru senden bunu yapmanı istedi, değil mi Takako?" dedi.

“Ha? Ne demek istiyorsun?” dedim, içten içe panikleyerek oyunu sürdürmeye çalışıyordum. Ama faydası yoktu. Momoko son derece mutlu görünüyordu, uzanıp yanağımı çimdikledi.

"Ne düşündüğünü anlıyorum. Ama Takako, içten içe, seni rahatsız ediyor muyum?"

Yanaklarımı istediği kadar sertçe çimdiklerken kalbim hızla çarpıyordu. Bir şekilde her şeyi anlamıştı. Onunla birlikte olmaktan gerçekten hoşlanmayan küçük bir yanım olduğu doğruydu. Onu kesinlikle sevmiyordum diyemem, ama biri sorsa, onu sevdiğimi söylemekte zorlanırdım. Öyle hissediyordum. Öte yandan, biri yemeklerini sorsa, hemen sevdiğimi söylerdim.

Dürüst olmak gerekirse, onu anlamakta zorlandım. Amcam da bu anlamda benzerdi. Onunla ilgili kavrayamadığım bir şey vardı, ama o farklıydı. Onunla kaç kere konuşursam konuşayım, aramızdaki mesafeyi

bir türlü kapatamıyordum. Bazen sanki bir nehrin iki yakasında durmuş, aramızdaki devasa bir uçurumun ötesinden birbirimizle konuşuyormuşuz gibi geliyordu.

“Sorun değil, çünkü seni seviyorum Takako. Ve ne kadar dürüst olduğunu çok tatlı buluyorum. Yalan söyleyemezsin. Keşke benim de böyle güzel bir ruhum olsaydı diye düşünüyorum.”

"Kesinlikle güzel bir ruha sahip değilim."

Onun benimle dalga geçtiğini hissettim ve biraz kırıldım.

Ama Momoko gerçekten de bunu kastettiğini söyledi. "Sürekli yalan söylüyorum," dedi, bir şekilde yalnız bir ses tonuyla. Bir an başını öne eğdi.

Yüz ifadesi o an bana çok şey anlattı. Sanki Momoko'nun gerçekte ne hissettiğine ilk kez bu kadar yaklaşmıştım.

Ama bu sadece bir an sürdü.

Hemen ardından yüzü aydınlandı, tekrar eski haline döndü ve konuyu değiştirdi. İşte o zaman fikrini ortaya attı: "Hey, birlikte bir geziye çıkmaya ne dersin? Sonbahar yaprakları için henüz çok erken, ama bu da demek oluyor ki çok fazla insan olmayacak ve acele etmeden gezebiliriz. İş yerinde meşgul müsün?" Bana baskı yaparak böyle devam etti.

"Hayır, nispeten esnek bir şirket."

"Yani, her şey yolunda mı?"

“Şey, yani...”

İlk başta hayır demeyi deneyeceğimi düşündüm, ama nedense yüzündeki ifade beni endişelendirmişti. Bu yüzden sonunda kabul ettim. "Hadi yapalım."

Sebebini tam olarak açıklayamam ama o an bir şey hissettim. Tam olarak bir önsezi değildi, o kadar görkemli bir şey de değildi. Kelimelere dökemediğim bir şeydi ama yüzünü gördüğümde kesinlikle hissettim, sanki görmezden gelmemem gereken bir işaretti.

Seyahat hakkındaki konuşmamızdan önce Wada'yı Saveur'da iki kez daha gördüm. Her iki seferde de Momoko'yu ziyaret ettikten sonra eve dönerken kahve dükkanına uğramıştım ve o da oradaydı. Sık sık geldiğini söylemişti ve doğru gibi görünüyordu. Onu gördüğümde, daha önce olduğu gibi pencere kenarındaki aynı koltukta oturmuş, dışarıya bakıyordu.

Oraya Wada'yı görmek istediğim için mi yoksa başka bir nedenle mi gittiğimden tam emin değildim. Sanırım kahve dükkanına belirli bir

beklentiyle gitmemiştim. Ama içeri girdiğimde ve Wada'yı arkadan gördüğümde, kendi kendime "Ah" dediğimi duydum.

Selam verdim ve sanki onu bir rüyadan uyandırmışım gibi omuzları titredi. Yaklaşık beş saniye boyunca sanki benimle ilgili bir şeyi doğruluyormuş gibi bana baktı, sonra gülümsedi ve selam verdi.

Bana katılmamı teklif ediyor gibiydi, bu yüzden karşısına oturdum ve sohbet ettik. Sıradan bir sohbetti, özel bir şey yoktu, ama sadece birlikte konuşmak bile beni garip bir şekilde rahatlattı. Bir keresinde, kahve dükkanı kapanmadan önce birlikte ayrıldık ve İmparatorluk Sarayı'na kısa bir yürüyüşe çıktık.

"Yakında görüşürüz."

“Hoşça kal.”

Birbirimizin iletişim bilgilerine sahip olmasak ve bir daha karşılaşacağımızın garantisi olmasa da, işte böyle vedalaştık.

O geceden sonra üçüncü kez kahve dükkanına gittim ama Wada orada yoktu. Orada olmasını beklemem için hiçbir sebep olmadığını biliyordum ama yine de bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Sanki boşuna gelmişim gibi hissettim. Ama kendimi, eğer her zaman orada olsaydı daha da tuhaf olacağına ikna ettim.

O gece, tezgahın başına oturdum ve sahibine Wada hakkında ince bir şekilde soru sormaya çalıştım.

Benim onunla konuştuğumu görmüştü, bu yüzden elbette onu hatırladı.

“O biraz sessiz bir müşteri. Şu sıralar hava kararınca geliyor. Ama eskiden de gelir miydi hatırlamıyorum.”

"O sessiz biri değil. Daha çok içine kapanık biri." dedim, sahibini nazikçe düzelterek.

"Affedersiniz, ama uzun süre burada kalmayı seven bir tipe benziyor."

Ardından Takano odanın diğer ucundan söze karışarak absürt bir öneride bulundu: "Takako'yu görmeye gelmiyor mu? Buradan bakınca, gerçekten de birbirlerine yakışıyorlar."

Bir an ağzım açık bir şekilde ona baktım, sonra da her şeyi öfkeyle reddettim. "Bu saçmalık!"

"Hadi ama, kızma."

"Artık karışmayı bıraksan iyi olur!" diyerek onu kovdu işletme sahibi.

Takano odadan kaçarken "Özür dilerim!" diye bağırdı.

Kahve fincanını dudaklarıma götürürken, Takano'nun söylediklerini bir kez daha düşündüm. Bu olamaz, değil mi? Ve kendime tekrar Takano'nun yanılıyor olması gerektiğini söyledim.

Ama... ya doğruysa?

Wada harika bir adamdı. Arkadaş canlısı ve kibardı, ayrıca iyi bir mizah anlayışı vardı. Ve tabii ki kitaplar hakkında da çok şey biliyordu. Sürekli kendini övmez ya da kendi şakalarına kaba bir şekilde gülmezdi. Kişiliğiyle eminim birçok kadın ona ilgi duyuyordu.

Peki ya ben?

Tam soruyu düşünürken, sahibinin yine bana baktığını fark ettim.

"İnsanları, özellikle de kızları, bu kadar dikkatle izleme alışkanlığından vazgeçmelisin. Sana içerleyecekler," dedim soğuk bir şekilde.

Dükkan sahibi tiz bir kahkaha atarak Takano'nun peşinden koştu ve kahve dükkanının arka tarafına doğru gözden kayboldu.

Soruyu düşünme isteğimi kaybetmiştim, bu yüzden Wada'nın bana bahsettiği "Up the Hill" adlı kitabı çıkardım ve okumaya başladım. Daha önce Momoko'yu ziyaret ettiğimde, kapanış saatine yakın bir zamanda kitapçının raflarından birinde tesadüfen bulmuştum bu kitaba.

Amcam elimdeki kitabı görünce, "Özel bir şey değil," demeyi kendine görev edindi.

“Sakıncası yok,” dedim. Amcama yüz yen verip kitabı satın aldım.

Yaklaşık iki yüz sayfalık kısa bir roman. O gece, önce Saveur'da, sonra da yatmadan önce evde tamamını okudum.

Wada'nın dediği gibi, üzücü bir hikayeydi.

Hikaye, savaş sonrası ülkenin yeniden yapılanma döneminde Tokyo'da geçiyor. Baş karakter, başarısız bir yazar olan Matsugorō Ida'dır. Tepedeki "modern" bir kafede çalışan güzel bir kadınla tanışır. Onun için bu ilk görüşte aşktır. Başlangıçta kadın onu ciddiye almaz, ancak Matsugorō her gün kafeye gitmeye devam eder ve ona aşkını itiraf ettikten sonra, neşeli Ukiyō ile bir çift olurlar. Ancak mutlu günlerin sonsuza dek süreceğini düşündüğünüz anda, Ukiyō babasının borçlarını ödemek için zengin bir adamın oğluyla evlenmek zorunda kalır. Kendi geleceği için neredeyse hiçbir umudu olmayan Matsugorō'nun düğünü durdurmanın hiçbir yolu yoktur.

Matsugorō, yalnızlığı ve umutsuzluğu içinde roman yazmaya devam eder. Tek motivasyonu, ünlü olup dünyada adını duyurarak Ukiyō'yu geri kazanabileceği düşüncesidir. Sonunda, otuzlu yaşlarının sonlarında,

Matsugorō'nun hayali gerçekleşir ve romancı olarak başarıya ulaşır. Ancak işte o zaman korkunç gerçeği keşfeder: Ukiyō bir salgına yenik düşmüş ve artık bu dünyada değildir.

O andan itibaren Matsugorō günlerini alkol, kadınlar ve ardından uyuşturucuya kendini kaptırarak geçirir. Dağınık hayatı vücudunu yıpratır. Ama Ukiyō'yu bir an bile unutmaz ve her gün ilk tanıştıkları kafeye gitmeye devam eder. Sonra bir gün, kafeden eve dönerken yere yığılır ve kan tükürür. Bilincini kaybederken kalbinde kalan tek şey Ukiyō'nun hatırasıdır.

Matsugorō'nun acı dolu, tek yönlü saplantısı beni derinden etkiledi. Kitabı bitirdikten sonra kalbim sustu. Gözlerimden yaşlar süzülüp kitabın üzerine damladı ve sayfalarda küçük lekeler bıraktı.

Yatak örtüleri altında uykuya dalarken, Wada'nın oldukça romantik bir yanı olduğunu düşünmeye başladım.

O geceki rüyamda, romandaki kafeyi işleten kadındım ve Ukiyō'yu omuzlarından tutup sarsarak Matsugorō ile çıkmaya ikna etmeye çalışıyordum.

OceanofPDF.com

6

"Neden onunla seyahate çıkmak zorundasın?"

Yola çıkmamızdan bir gece önce amcamdan bir telefon aldım. Ofiste çalışıyordum, orada kalan son kişi bendim. Momoko'dan seyahatle ilgili haber aldığını söyledi. "Onunla ilgili neler olup bittiğini öğrenmeni istemiştim," dedi endişeli bir ses tonuyla, "ama bu kadar ileri gitmene gerek yoktu."

"Konuşurken birdenbire oldu," diye belirsiz bir şekilde yanıtladım. O an tam olarak nasıl olduğunu açıklayacak durumda değildim.

"Onu tanıdığım kadarıyla, eminim ki seni zorla onunla birlikte hareket etmeye mecbur etmiştir," dedi amcam endişeli bir ses tonuyla.

"Hayır, öyle değildi."

"Bilmiyorum," dedi amcam, hâlâ endişeli bir şekilde.

"Sana eve bir hediye getireceğim," dedim neşeyle.

“Eğer senin için sorun yoksa Takako, sanırım benim için de yeterli,” dedi isteksizce kabul ederek. “Bu arada, Sabu sürekli dükkana dalıp Momoko’yu görmek istediğini söylüyor. Neler oluyor böyle?”

Saveur'deki o ufak tefek olayı hatırladım ve kahkaha attım.

"Onunla konuşmak istiyor gibi görünüyor."

“Ne?” Telefonun diğer ucundan amcamın şaşkınlığını duyabiliyordum. “Momoko onu kolayca alt edecek, sonra da ona yaltaklanacak ve o da mutlu bir şekilde evine gidecek. Onun gibi adamlarla başa çıkmakta garip bir şekilde çok iyi.”

Tüm sahneyi zihnimde çok canlı bir şekilde canlandırabiliyordum.

"Sanırım haklısınız."

“Hiç şüphe yok. Ama Momoko çoğunlukla öğle yemeği saatlerinde dışarı çıkıyor, bu yüzden Sabu geldiğinde burada olmuyor, bu da Sabu'yu kızdırıyor.”

"Öyle mi?"

"Hatta ona nereye gittiğini ima yoluyla sormaya çalışsam bile, bana söylemeyecek."

Şaşırma sırası bana gelmişti. "Çünkü o çocuk değil," dedim. "Sonrasında geri döndüğü sürece, bunun gerçekten bir önemi var mı?"

“Sanırım doğru… Neyse, istemiyorsan bu geziye gitmek zorunda değilsin. Neden seni davet ettiğini anlamıyorum…” diye mırıldanmaya devam etti ve sonunda telefonu kapattı.

O gece, iş bittikten sonra, tekrar Saveur'e uğramaya karar verdim. Ofisten çıktığımda saat dokuzu geçmişti ve eve gitmek istemiyordum, bu yüzden orada kaldım. Mekan hala kalabalıktı. Wada'nın pencere kenarındaki her zamanki yeri iki kız tarafından işgal edilmişti.

Bir masaya oturdum ve seyahatim için aldığım Saneatsu Mushanokōji'nin "Dostluk" adlı kitabını yavaşça okumaya başladım, ama gerçekten konsantre olamıyordum. İstemeden de olsa, kahve dükkanına her biri girdiğinde, Wada olabilir diye düşünerek kapıya doğru bakıyordum.

Yaklaşık yirmi sayfa okuyabilmiştim ki Wada nihayet ortaya çıktı. Telaşlanarak hafifçe eğilerek onu selamladım ve o da yavaşça oturduğum yere doğru geldi. Onu o mesafeden görünce garip bir hisse kapıldım. Her zamankinden daha az canlı görünüyordu.

O yerine oturana kadar bekledim, sonra soru sordum. "İşleriniz yoğun muydu?"

“Hayır, tam tersine, işler yavaş ilerliyor.” Wada bunu söylerken gülümsedi, ama yüzünde ne kadar yorgun olduğu belli oluyordu.

İkimiz de bir an sessiz kaldık. Normalde aramızdaki bir sessizlik anı beni endişelendirmezdi, ama nedense havada bir ağırlık hissettim. Takano'nun söylediklerini düşündüm ve sonra konuşmak daha da zorlaştı.

“Bu bana şunu hatırlattı…” dedim gülümseyerek, ona anlatabileceğim güzel bir şey hatırlayarak. “'Up the Hill' kitabını okudum.”

Ama Wada pek de ilgilenmiş gibi görünmedi. "Öyle mi?" diye mırıldandı. Bencilce bunun onu mutlu edeceğini ummuştum. Beklentilerimin bu kadar yanlış çıkması beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Hikaye biraz klişe değil mi sizce?" dedi Wada, hafif bir ironiyle.

“Yok artık. Kitabı çok sevdim.”

“Ama sevdiğiniz birini ölene kadar beklemek fikri... Bu tür şeyler gerçek dünyada asla olmaz.”

"Öyle mi?"

“En azından ben öyle düşünüyorum. Bunun yerine, sevdiğiniz kişi çıkıp size tuhaf davrandığınızı söylüyor.”

"Hı?" Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamadım. Ama Wada ara sıra konuşmaya devam etti.

“Onunla ilk tanıştığımızda onu buraya getirmiştim. Burayı beğenmişti, bu yüzden o günden sonra sık sık buraya gelmeye başladık. Bu yüzden ona hala burada onu beklediğimi söyledim. ‘Fikrini değiştirirsen,’ dedim, ‘gel beni burada ara.’ Neyse, önceki gün bana bir e-posta göndererek her şeyi açıkça belirtti: ‘Tuhaf davranıyorsun. Dur.’ ”

Bu noktada, daha önce ne demek istediğini anlayacak kadar şey duymuştum. Demek olan buymuş. Keşke daha önce söyleseydi. Hayır, ama neden söylesin ki?

Bütün bu zaman boyunca beklemişti—eskiden kitapçıya getirdiği o güzel kadını bekliyordu. Tıpkı Matsugorō'nun Ukiyō'yu beklemesi gibi. Ya da daha doğrusu, tüm o duyguları romana aktarmasının ve tekrar tekrar okumasının sebebi bu muydu?

Aman Tanrım, neyse işte. Bu sözleri kendi kendime tekrar tekrar söylüyordum. Özellikle üzgün olduğumdan değildi. Bir şekilde içten içe onun bana öyle bakmadığı hissine hep kapılmıştım. Sadece her şey için bu kadar üzülmeme izin verdiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Tuhaf bir şekilde saatlerce konuşabilmemiz ya da eski dostlar gibi hissetmemiz ne olacak peki? Bunların hiçbiri gerçek değildi. Wada beni dinleyecek kadar nazikti ve ben de bundan faydalanıp kendimden bahsettim. İşte bu beni gerçekten iyi hissettirdi. Bunu nihayet fark ettiğimde çok suçlu hissettim.

"Üzgünüm. Çok ilginç bir hikaye değil," dedi Wada özür dileyerek, belki de bunca zamandır aşağıya baktığımı fark ettiği için.

Başımı salladım. "Hayır, özür dilemesi gereken ben olmalıyım."

"Ne? Neden özür dilemelisin, Takako?" Wada şaşırmış görünüyordu.

"Sadece öylesine."

"Ha?"

Daha çok özür dilemek istiyordum ama aynı zamanda onun beni garip bulmasını da istemiyordum, bu yüzden kendimi tuttum. Konuyu değiştirmeliyim diye düşündüm, ama içimde daha fazla soru sorma isteği de kabarıyordu.

"Onu seviyordun, değil mi?" diye ağzımdan kaçırdım ve hemen ardından pişman oldum.

Wada hafifçe gülümsedi.

“Bütün bu olayın ne kadar çocukça olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Ama biliyorsunuz, bunu da anlayabiliyorum. Başlarda, onunla benim hiçbir ortak noktamız yok gibiydi. Aramızda işlerin yolunda gitmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama ben bu konuda inatçıydım. Ona aşık oldum. Ve nedense, çok farklı olduğumuzu ve ilişkimizi bitirmenin daha iyi olacağını bir türlü anlayamadım. Kendimi her zaman oldukça ciddi bir insan olarak düşünmüşümdür, ama tutkulu bir yanım olduğunu keşfettim. Bu biraz sürpriz oldu.”

Bu aşamada analizi atlayabilirdi. Sanırım sonuçta biraz tuhaf biriydi.

"Bence sen iyi bir insansın," dedim onu neşelendirmeye çalışarak. Keşke daha iyi bir şey söyleyebilseydim, ama aklıma başka bir şey gelmedi. Yine de bunu içtenlikle söylemiştim. Wada gerçekten iyi bir insandı.

“Teşekkür ederim. Madem öyle diyorsunuz, demek ki düzgün bir insanım. Bu doğru,” dedi hafifçe gülerek. “Ama bana, ‘İyi bir insansın ama ilginç değilsin’ dediler.”

“Sence biraz acımasız davranmıyor muydu?” dedim. Bu kadına biraz sinirlenmeye başlamıştım. Onun içindeki iyiliği göremediğini hissediyordum.

“Hayır,” dedi Wada. “Çünkü onunla aynı fikirdeyim. Hatta o kadar ki, konuyu ne kadar doğru tespit ettiğine gerçekten hayran kaldım. Ama bu sıkıcı bir konu, bırakalım gitsin.” Wada konuyu değiştirmeye ve son zamanlarda nasıl olduğumu sorarak içimi dökmemi sağlamaya çalıştı. Ama ben hala kırgın hissediyordum ve sohbete katkıda bulunamadım.

“Üzgünüm, yarın erken kalkmam gerekiyor...” Konuşma bir türlü neşelenmiyordu. Biraz daha devam ettirdim, sonra da özür dileyerek kalktım.

"Öyle mi?" Wada bana biraz boş gözlerle baktı.

Çıkmaya çalışırken, sahibi kapının yakınından seslendi: "Takako, eve mi gidiyorsun?"

Dışarı çıkmadan önce sadece "Evet" dedim.

Keyfim yerinde değildi. Sahibi de bunu fark etmiş olmalı. Bir süre geri dönme isteğim yoktu.

Yürürken giderek daha da depresif hissediyordum. Sanırım otuz kere iç çektim. Kitabımı masada unuttuğumu fark ettiğimde ise çoktan eve giden trene binmiştim.

OceanofPDF.com

7

Saat onda Shinjuku İstasyonu'nda Momoko ile buluştum.

Hava bulutluydu, ancak televizyondaki hava tahminine göre öğleden sonra gökyüzü açılacaktı.

Bu gezi için yıllık izin günlerimi kullanıyordum, bu yüzden evden ayrılmadan önce kendime moral vermeye çalıştım: Dün gecenin seni aşağı çekmesine izin verme.

Momoko, Shinjuku İstasyonu'nun tıklım tıklım dolu güney girişine, neredeyse bir çocuğunkine benzeyen küçük bir sırt çantasıyla geldi; seyahate çıktığını kimse tahmin edemezdi. Saçları topuz yapılmıştı ve yeşil bir kapüşonlu sweatshirt ile siyah eşofman altı giymişti. O kadar ufak tefekti ki, uzaktan bakıldığında okul gezisine çıkmış bir kız öğrenci gibi görünüyordu.

Momoko kıyafetimi görünce kaşlarını çattı. "Aman Tanrım," dedi, "dağlara gidecek biri gibi giyinmemişsin, değil mi?" Uzun zamandır ilk seyahatimdi ve yeni aldığım bir elbiseyle şıklığımı sergiliyordum.

“Ama spor ayakkabı giydim,” dedim kendimi açıklamaya çalışarak. “Çantamda da uygun yürüyüş kıyafetlerim var.”

"Bu kadar çok eşya paketlemenize gerek yoktu," dedi Momoko.

Bu beni susturdu. Geziyi ne kadar çok beklediğimi düşününce utandım. Belki de söylediklerini telafi etmek için Momoko ekledi: "Sanırım genç olmak böyle bir şey. Her zaman bir sürü yük taşıyorsunuz."

"Yaşlandığınızda daha az şeye sahip oluyorsunuz, öyle mi?" diye karşılık verdim.

"Senin için sorun yok Takako. Ben sadece üzerime yük bindiren şeylerden hoşlanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Bu mantıklı," dedim ikna olmuş bir şekilde.

“Neyse, geldiğiniz için teşekkür ederim. İyi bir üç günlük geziye!” dedi Momoko. Duruşunu düzeltti ve teatral bir şekilde eğildi.

"Asıl ben size teşekkür etmeliyim," dedim eğilerek.

Shinjuku'dan Chūō hattına bindik ve Tachikawa İstasyonu'nda Ōme hattına geçtik. Tokyo'ya taşındığımdan beri yaklaşık beş yıl geçti ve bu, o yöne ilk gidişimdi. Ōme hattındaki vagonlar oldukça boştu. Karşımızdaki koltuklarda, biraz serseri tipli, uyuyakalmış gibi görünen bir lise öğrencisi oturuyordu. Somurtkan bir ifadeyle, huzursuzca ayağını yere vuruyordu. Bütün dünyaya kızgın görünüyordu.

Momoko yerine oturdu ve pencereden dışarı bakarak kendi kendine mırıldandı. Önceki gece şafak sökene kadar bir şeyler düşünmüştüm, hiçbiri pek de ilgi çekici değildi. Trene bindikten sonra, farkına bile varmadan uyuyakalmıştım.

Biraz sonra uyandığımda, o serseri lise öğrencisi çoktan gitmişti. Muhtemelen okula sinirli gitmişti.

Pencereden dışarı baktım ve bir ara bulutların kaybolduğunu, masmavi gökyüzünün ufukta uzandığını gördüm. Ev ve bina sayısı çok azalmıştı ve tarım arazilerinin ve pirinç tarlalarının ötesindeki dağlar gittikçe büyüyordu.

"İnanılmaz," dedim gözlerimi ovuşturarak.

Momoko sırıtarak, "Sırada ne olduğunu görünce şaşıracaksınız," dedi.

Mitake adında küçük bir istasyonda trenden indik. Dağlar tam karşımızdaydı, arkalarında masmavi gökyüzü vardı ve her şeyin ortasında her şeyin üzerinde yükselen devasa bir dağ vardı. Görkemli, devasa bir dağdı; bir an bile kıpırdamayacak gibiydi. Sonbaharın yaprakları henüz tam olarak renk değiştirmeye başlamamıştı, bu yüzden dağ hala koyu yeşildi. Bir yerlerde, gideceğimiz han vardı.

“Şehrin merkezine çok uzak değiliz ama sanki çok uzun bir yol kat etmişiz gibi geliyor,” diye mırıldandım, önümdeki manzaraya bakarak. Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Şehir sınırları içinde bu kadar çok doğanın kalmış olması etkileyiciydi.

Momoko, "Şehrin bu binalarla dolması sadece birkaç on yıl sürdü," dedi.

Bu bana Doppo Kunikida'nın kitaplarından birindeki "Musashino" adlı kısa öyküyü hatırlattı. Yirminci yüzyılın başlarında, Doppo'nun yaşadığı dönemde, Musashino çevresi o kadar vahşiydi ki, içinde kaybolabilirdiniz. Bugünlerde ise Tokyo'nun sıradan bir mahallesi. Zaman çok hızlı değişiyor. İnsanın başını döndürecek kadar hızlıydı.

İstasyonun önündeki küçük durakta, bizi dağın ortasındaki füniküler başlangıç noktasına götüren bir otobüse bindik. Otobüs durağına

vardığımızda, muhtemelen bizimle aynı trenle gelen iki tur grubu çoktan yerlerine oturmuştu. Her iki grup da yaşlı erkek ve kadınlardan oluşuyordu. Ancak onları buraya bir araya getiren şeyin ne olduğu bir gizemdi. Hızlıca eğilip yanlarına oturduk. Gruptaki en yaşlı görünen kadın gülümsedi ve "Küçük bir anne-kız gezisi mi?" dedi.

"Evet," dedi Momoko gülümseyerek.

"Biz anne-kız değiliz," diye düşündüm, ama ilişkimizi açıklamak çok zahmetli olurdu, bu yüzden başımı salladım ve yüzümdeki ifadeyle "O benim annem, ben de onun kızıyım" dedim.

Otobüse biner binmez, ilkokul çağındaki üç çocuk bizimle konuşmaya başladı. Turistlere oldukça alışkın oldukları anlaşılıyordu çünkü en ufak bir çekingenlik belirtisi göstermiyorlardı. Momoko çocukları seviyor gibiydi. Onlara kocaman bir gülümseme verdi ve neşeyle onlarla sohbet etmeye başladı. "Siz kaçıncı sınıftasınız?" diye sordu.

"Birinci!" diye hep bir ağızdan, büyük bir coşkuyla cevap verdiler.

Bize ailelerinin dağda han işlettiğini, bu yüzden her gün okula gitmek için dağdan aşağı inmek zorunda kaldıklarını söylediler.

"Bu çok zor olmalı," dedim; muhtemelen turistler de onlara hep böyle derdi.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı biri, oldukça olgun bir ses tonuyla. Sanki "Ha, şimdi mi söylüyorsun?" der gibiydi.

“Haydi, haydi!” diye bağırdılar. Çocukların önden gitmesine izin vererek otobüsten indik ve dağ yolundan teleferik istasyonuna doğru tırmandık. Çocuklar hızlı koşuyorlardı ve ben de arkadan gelince nefes nefese kaldım. Momoko arkasını döndü ve bana baktı.

"Takako, asıl tırmanışın teleferikten sonra başladığını biliyorsun. Eğer şimdiden yorulmuşsan, seninle ne yapacağımızı bilmiyorum," diye takıldı.

Çocuklar kahkahalarla gülmeye başladılar. "Hanımefendi, asla başaramayacaksınız. Şehirde büyüyünce böyle olur işte," dedi içlerinden biri ve tekrar güldüler.

“Aslında ben Kyushu'da, kırsal kesimde büyüdüm,” dedim arkadan tartışmaya çalışarak, ama o kadar hızlı gidiyorlardı ve ben o kadar geride kalmıştım ki kimse beni duymuyordu. Momoko neden bu kadar formdaydı? Aramızdaki yaş farkı, insanların bizi anne-kız sanmasına yetecek kadar fazlaydı. Daha hafif eşya almadığıma pişman olmaya başlamıştım.

Nihayet teleferiğin dibine vardığımda, Momoko bana bir hediyelik eşya dükkanından aldığı bir şişe çay uzattı. "Buyurun," dedi.

Minnetle kabul ettim ve hepsini bir çırpıda içtim.

Teleferik bizi dağın tepesine, sanki raylar bir derenin kenarından akıyormuş gibi taşıdı. Zirveye varmadan hemen önce bizi indirdi. Sonra çocuklara el sallayarak veda ettik ve tekrar yokuş yukarı yürümeye başladık. Deniz seviyesinden neredeyse bin metre yüksekliğe ulaşmıştık bile. Bir saat önce dağın eteğinde olduğumuza inanmak zordu.

Zirveye çıkan dar yol boyunca her bir hanın reklamlarını ve yol tariflerini içeren tabelalar vardı. Momoko kayıtsızca, "Bizim hanımız en uzakta, bu yüzden kırk dakika sürecek," dedi.

"Ne?" diye sızlandım.

"Ama manzara inanılmaz," dedi ve yanağımı çimdikledi.

Daha fazla merdiven ve dik yamaçlar takip etti. Sadece bir küçük dükkan ve tek bir dinlenme yeri vardı. Geri kalan her şey ya bir dağ hanı ya da özel bir konuttu. Zirveden aşağı inen herkes yanımızdan geçerken bizi neşeli bir "Merhaba!" ile selamlıyordu.

Ve her seferinde Momoko ile ben coşkuyla "Merhaba!" diye karşılık verdik.

Gördüğümüz insanların büyük çoğunluğu yaşlıydı, ancak aralarında genç çiftler ve üniversite öğrencisi gibi görünen büyük gruplar da vardı. Gençlerin çoğunun benim gibi normal kıyafetler giymiş olduğunu görmek beni biraz rahatlattı.

Sonunda aradığımız han göründü. Bu noktada nefes nefese kalmıştım. Momoko da biraz yorgun görünüyordu. "Başardık. Başardık," dedi, alnındaki teri bir havluyla silerken içini çekerek.

Ahşap bina oldukça yıpranmış görünüyordu. Özel bir eve bitişik gibi görünen üç katlı bir yapıydı. Binanın arka tarafı tam uçurumun dibindeydi. Önündeki geniş avluda birileri traktör, paslı bir bisiklet ve birkaç kütük bırakmıştı. Mekanın oldukça yaşanmış bir havası vardı. Kibarca söylemek gerekirse, gösterişsiz diyebilirsiniz sanırım. Daha kaba bir ifadeyle, döküntü bir yerdi. Ama Momoko'nun böyle şık bir handa kaldığını hayal etmekte zorlandım. Bu yüzden bir baktım ve "Bu harika görünüyor" diye düşündüm.

“İçeride kimse var mı?” Momoko kapıyı açıp içeriye seslendi. Bir an sonra koridorda birinin koştuğunu duyduk ve genç bir kız göründü.

Üzerinde bol bir kot pantolon ve kendisine bol gelen bir sweatshirt vardı. Yaklaşık yirmi yaşında görünüyordu.

Kız Momoko'ya baktı ve o kadar açık sözlü konuştu ki, bir misafirle konuştuğunu asla tahmin edemezdiniz. "Hey, o Momoko mu?"

“Uzun zamandır görüşmedik, Haru. Nasılsın?” diye yanıtladı Momoko.

“Bu kim? Kızınız mı? Durun, çocuklarınız mı var?”

Momoko başka birine kızı olduğumu söylemeden önce, Haru'ya kendimi tanıtırken, "Ben onun yeğeni Takako'yum," dedim.

Haru biraz kaba saba biri olabilir, ama özellikle kötü niyetli görünmüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve bana doğru hafifçe eğildi.

İçeriden tekrar ayak sesleri duyduk. Bu sefer ellili yaşlarında, önlük tulum ve başörtüsü giymiş bir kadın yavaşça bize doğru geliyordu.

“Ah, Momoko, erkenden gelmişsin,” dedi kadın güler yüzlü bir şekilde. Hızlı konuşuyordu ama insanlara bakmaktan hoşlanan biri olduğu belliydi.

“Sizi tekrar görmek güzel,” dedi Momoko ve uygun şekilde eğildi. Önlüklü kadının han sahibi olduğunu anladım.

“Hey, Momoko,” dedi Haru, “burada tekrar çalışacak mısın?”

“Hayır, Haru. Momoko bugün misafir olarak geldi.”

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

Bu karşılıklı konuşmaya hayretle baktığımı gören Momoko kulağıma fısıldadı: "Satoru'nun yanından ayrıldığımda bir süreliğine buraya taşındım ve han sahibi bana iş verdi."

"Demek olan buymuş?" dedim şaşkınlıkla sesimi yükselterek.

"Temelde öyle," diye kayıtsızca yanıtladı.

Otel sahibi bizi odamıza götürdü. Saat henüz 14:00'ü biraz geçiyordu, yani günün ilk misafirleriydik. Binanın içi de dışı kadar dağınıktı. Her yerde eşya vardı. Koridorda birileri boş bir akvaryum, büyük bir dergi yığını, eski bir televizyon ve bir akustik gitar bırakmıştı. Girişin yanındaki mutfağa gizlice baktığımda oldukça kaotik görünüyordu. Tuvaletler, lavabo ve banyo da aynı şekildeydi. Bir otelden çok pansiyona benziyordu. Yaz tatilinde muhtemelen öğrencilerle doluydu. Dağdaki diğer otellerin de benzer olup olmadığını bilmiyorum, ama bu otelde atmosfer son derece rahat ve samimiydi.

Bizi en güzel manzaraya sahip olduğu için odanın en köşesindeki bir odaya götürdü. Yaklaşık on tatami büyüklüğündeydi, ikimiz için

mükemmel bir boyuttu.

Pencerenin dışında, yemyeşil bitki örtüsüyle çevriliydik. Ağaçlar hafif rüzgarda nazikçe sallanıyordu. Ara sıra bir ardıç kuşu sesi duyuyorduk. Uzaktaki dağlar sisle örtülüydü. Yukarıda, turkuaz mavisi gökyüzünde yavaşça süzülen, balık sürüsüne benzeyen küçük, benekli bulutlar vardı. Manzaraya bakarken, zaman algımı tamamen kaybettiğimi hissettim.

Bir süre pencerenin kenarında oturup manzarayı seyrettim. Yanımda, Momoko manzaraya bakarken alışılmadık derecede sessizdi, belki de aynı duygulara kapılmıştı. Böyle bir yerde yaşamanın ve çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bundan keyif alabileceğimi fark ettiğimde kendimi şaşırttım.

Ardından kapıya sert bir şekilde vuruldu ve Haru içeri girdi. "Geceleri gerçekten çok soğuyor," dedi, iki elinde ağır görünen bir soba taşıyarak. Sobayı odanın bir köşesine gürültüyle bıraktı.

"Teşekkürler," dedim.

"Evet, afiyet olsun!" diye yanıtladı çıkarken, sesi daha çok bir barda garsonluk yapan birine benziyordu.

“Momoko, burada ne kadar süredir çalışıyorsun?” diye sordum.

Düşünmek için başını yana eğdi. Sonra, "Sanırım yaklaşık üç yıl," dedi.

"Bundan sonra ne yaptınız?"

"Her türlü şey olabilir. İnsanlar isterlerse her yerde yaşayabilirler."

Bu onun durumunda kesinlikle doğruydu. Her yerde yaşayabilecek kadar güçlü ve azimli görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi ayağa fırlayarak. “Akşam yemeğinden önce biraz dışarı çıkalım mı?”

Asıl yürüyüşü ertesi güne bırakacaktık, bu yüzden dağdaki tapınağa saygı göstermeye karar verdik. Momoko, tapınağın handan sadece bir taş atımı uzaklıkta olduğunu ve oraya varmamızın beş dakikadan az süreceğini söyledi. Mütevazı hediyelik eşya dükkanı ve restoranı olan küçük köşeyi geçtiğimizde, tapınağın büyük torii kapısı karşımızda belirdi. Kapıda hızlıca eğildik ve bir grup insanı takip ederek tapınak alanına girdik.

Tapınak beklediğimden çok daha güzeldi. Birbiri ardına kutsal alanlar ve hazine odalarından geçtik. Ana tapınağa giden yolda sayısız taş anıt yan yana dizilmişti. Tarihini anlatan bir tabela okudum; orijinal tapınağın 1200 yıldan fazla önce Nara döneminde bu yerde inşa

edildiğini söylüyordu. Orta Çağ'dan beri, bu bölge kutsal dağlardan biri olarak kabul ediliyordu. Yüzyıllar boyunca ibadet edenler dağa akın etmişti.

Bu yerin bu kadar uzun zamandır var olduğunu öğrenince şok oldum. Yüzlerce yıldır, birçok insan bu kutsal yeri ziyaret etmek için aynı yolu kat etmişti. O zamanlar ulaşım yoktu, bu yüzden yürüyüş günler hatta haftalar sürmüş olmalıydı. Bu yer onlar için bugün bizim için olduğundan çok daha büyük bir anlam ifade etmiş olmalıydı. İnançsızlığım karşısında hayrete düştüm.

Ana tapınağa ulaşmak için dik taş basamakları tırmandık. Yol boyunca yetişen yabani gentian çiçeklerinde parlak mor çiçekler vardı. Merdivenler sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu ve tapınağa ulaşmakta zorlandık. Diğer turistler basamakları tırmanırken nefes nefese kalmışlardı. Sonunda ibadet salonunun önünde durduğumuzda, ben de nefesimi toparlamakta zorlandım.

Bir şekilde kendimi toparladım ve paralarımızı bağış kutusuna attık, ellerimizi birleştirerek dua ettik.

İşimi bitirdiğimde Momoko'ya baktım, ama o hâlâ dua ediyordu. Yüzündeki ifade son derece ciddiydi.

Gözlerini tekrar açtığında, "Ne için dua ediyorsun?" diye sordum.

"Hiç bir şey."

"Ama çok yoğun bir şekilde dua ediyormuşsunuz gibi görünüyordu."

“Bir tapınak, bir şey için dua ettiğiniz yer değildir. Orası, şükranınızı ifade ettiğiniz bir yerdir. Tanrılara, ‘Beni her zaman koruduğunuz için teşekkür ederim’ dediğiniz yerdir.”

"Ah, ben sadece bir şey rica ettim, hem de çok içtenlikle."

"Ne istediniz?"

"Sağlığımın iyi olması ve iflas etmemem önemli."

Momoko gülerek, bunun bana çok benzediğini söyledi. Etrafı gezmek için tapınağın çevresinde bir tur attık. Sonra şöyle dedi: “Satoru'dan ilk ayrıldığımda bu tapınağa gelmiştim. Bu yüzden o handa kalıp kalamayacağımı sormuştum. Başka gidecek yerim yoktu, bu yüzden hancıya oraya taşınıp çalışabilir miyim diye sormuştum. Meğer o sırada gerçekten de eleman sıkıntısı çekiyormuş. Kocasını yeni kaybetmişti ve henüz Haru'ya sahip değildi. Ama yine de, yabancı, orta yaşlı bir kadını işe alması... Gerçekten çok cömert bir davranıştı.”

Garip bir şekilde etkilenerek, kendinden üçüncü şahıs ağzıyla bahsetmeyi sevdiğini düşündüm.

Ayrılmadan önce hep birlikte ayağa kalktık ve tekrar saygı duruşunda bulunduk. Ana türbe batan güneşin ışığında çok güzel parlıyordu. Sonra dik yoldan aşağıya, hana doğru geri döndük.

Terimi atmak için banyo yaptım. Momoko'nun banyosunu bitirmesini beklerken yatağımda uzanırken, yine uykum geldi. Momoko beni uyandırdığında, akşam yemeği vakti çoktan geçmişti.

Ben rüyalar alemindeyken, otele iki ayrı misafir grubu daha gelmişti. Hepimiz yemek salonunda buluştuk. Bir grup aynı ailenin üç kuşağından oluşuyordu. Diğeri ise orta yaşlı iki adamdan oluşuyordu. Adamlar zaten biraz sarhoştu. Odaya girdiğimizde, "Özür dileriz, sizsiz başladık!" diye bağırarak bizi karşıladılar. Sesleri gülünç derecede yüksekti.

Akşam yemeğinde o kadar çok yemek vardı ki, insan bunalıyordu. Han sahibi sürekli bir şeyler getiriyordu. Haşlanmış yemekler, fermente soya fasulyesi, turşu soğan, kimchi—bir sürü farklı küçük garnitür vardı. Hatta güveç ve tempura bile yapmıştı.

En lezzetli yemek, miso ile ızgara edilmiş tatlı su balığıydı. Pilav ve miso çorbasıyla yedikten sonra doydum, bu yüzden sıcak tencere yemeğimi ve tempuramı erkeklere verdim. Hanın rahat atmosferi sayesinde yemek salonunda alışılmadık derecede şenlikli bir hava vardı. Erkeklerin ikisi de dağcılıkla ilgileniyordu ve bu dağa birçok kez gelmişlerdi. Sarhoş olmalarına rağmen, bize ziyaret edilecek yerler hakkındaki tüm önerilerini anlatmak için zaman ayırdılar. Menekşelerin ve yalancı anemonların yetiştiği yerleri görmek isterdim ama yılın çok geç bir dönemiydi.

Aile, torunlarının düğününden önce ailece bir arada olmak için kısa bir geziye geldiklerini söyledi. Büyükanne artık seksen yedi ile seksen dokuz yaşları arasındaydı. (Tam yaşı sorusu kısa bir tartışmaya yol açtı.) Teleferik istasyonundan otele kadar tekerlekli sandalyesini itmek zorunda kaldılar.

"Bu benim son yolculuğum," diye mırıldandı büyükanne.

"Ne! Sen hâlâ çok gençsin. Daha birçok seyahat için vaktin var!" diye ısrar etti Momoko, oldukça mutlu görünüyordu.

Daha sonra, diğer iki grup yukarı çıktıktan sonra, Momoko otel sahibiyle durmaksızın sohbet etmeye başladı, bu yüzden ben de ondan önce odaya çıktım.

Odamıza döndüğümde, Momoko'nun gün boyunca nasıl olduğunu düşündüm ve seyahatle ilgili tüm endişelerimin sadece kafamda kurduğum şeyler olduğu sonucuna vardım. Çok mutlu görünüyordu. Her

zamanki gibi neşeliydi. Muhtemelen sadece eskiden çalıştığı yeri özlüyordu.

Buraya kadar yanlış bir fikirle gelmiştim. Tıpkı Hideaki gibi. Bir şeyleri anlamakta çok uzun zaman harcayan biriydim. Ama belki de önemli değildi. Keyif alıyordum. Momoko'yu beklerken böyle düşünüyordum.

Momoko odaya geri döndüğünde, "Yarın erken kalkmamız gerekiyor. Hadi yatalım," dedi ve hızla yorganın altına girdi.

Ama o gün aptalca iki kez öğle uykusu uyuduğum için bir türlü uyuyamadım.

Momoko yatağa girdikten üç dakika içinde uykuya daldı. Huzur içinde nefes alışını duyabiliyordum (arada sırada horlama sesleri geliyordu).

Orada uzanırken, kitabımı Saveur'da unuttuğuma pişman oldum—gerçi bu pişmanlıkların şimdi bana hiçbir faydası yoktu. Sonra, aynı anda, Wada'nın yüzü zihnimde belirdi.

Şu an ne yapıyor acaba? Muhtemelen uyuyordur. Ve ben burada, yabancı bir yerde uykusuz bir gece geçiriyorum. Evden çok uzakta olmayabiliriz ama kendimi yalnız hissediyorum. Onu gerçekten özlüyorum. Numarasını istemek beni öldürmezdi. Şimdi onu bir daha asla göremeyebilirim. Artık kahve dükkanına gitmesi için hiçbir sebebi yok. Artık pişmanlıktan başka bir şey için çok geç olabileceğini fark etmek acı veriyor.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar uyanık hissediyordum, bu yüzden sessizce odadan çıktım. Bütün otel uyuyordu. Ama sonra koridorun sonundaki küçük odanın sürgülü kapısından bir ışık geldiğini gördüm. Parmak uçlarımda yaklaşıp içeriye gizlice baktığımda, Haru'nun bacak bacak üstüne atmış bir şekilde masanın önünde oturduğunu ve bilgisayar ekranına kaşlarını çatmış baktığını gördüm. Yüzünde, Momoko'nun tapınakta dua ederkenkiyle aynı yoğun ifade vardı.

Sessizce uzaklaşmaya çalıştığımda beni fark etti ve dalgın bir şekilde "Ne oldu? Bir şey mi oldu?" diye seslendi.

"Bir türlü uyuyamadım," dedim.

“O halde belki de bir yürüyüşe çıkmalısınız. Hava açık, yıldızlar çok güzel görünür.” Çenesiyle girişi işaret etti.

“Belki yaparım,” dedim.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, "Bir dakika bekle. Dışarısı zifiri karanlık ve bir kızın tek başına olması tehlikeli." diye bir ses duydum. Haru elinde bir fenerle arkamdan geldi.

Ön kapıyı sessizce açıp bahçeye çıktık.

Yüksek rakım nedeniyle, henüz Ekim ayının ortasında olmamıza rağmen nefesimizin buharını görebiliyorduk. Gökyüzüne baktığımda, yıldızlar her zamankinden çok daha yakın görünüyordu. Şehirde göremeyeceğimiz kış takımyıldızları vardı. Uçurumların karşısında, yuvarlanan dağların üzerinde parıldıyorlardı.

Yavaşça birlikte tapınağa doğru yürüdük. Herkes uyuyordu. Işık yanan tek bir oda bile yoktu. Tek ses, sandaletlerimizin çıkardığı tatmin edici takırtı sesiydi.

"Sizi bu işe sürüklediğim için özür dilerim."

“Sorun yok. Sadece internette bir şeye bakıyordum.” Haru cebinden bir sigara çıkardı, ağzına koydu ve yaktı. Sonra orada durup karanlığa bakarak dumanı üfledi.

“Haru, burada ne zaman çalışmaya başladın?”

"Liseden mezun olduğumdan beri. Patronum akrabalarımdan biri."

"Öyle mi?"

“Buradaki hemen hemen herkes böyle. Hanı aileleri ve akrabalarıyla birlikte işletiyorlar. Bunun ötesinde, yerel lise öğrencileri tatillerde yarı zamanlı çalışmaya geliyorlar. Momoko gibi insanlar oldukça sıra dışı.”

“İş eğlenceli mi?”

“Söylemesi zor. Bu, şimdiye kadar yaptığım tek iş. Öğrenciler buradayken oldukça yoğun oluyor. Ama yılın bu zamanı biraz yalnızlık hissi verebiliyor. Neden birlikte seyahat ediyorsunuz? Çok yakın görünmüyorsunuz.” Haru, cevaba özel bir ilgi duymadan soruyu sordu.

“Gerçekten bilmiyorum. Ayrılmadan önce bana bir şey söylemek istediğini hissetmiştim, ama şimdi bunun sadece benim hayal gücümde olduğunu anlıyorum.”

“Hımm… Şimdi sen söyleyince aklıma geldi, burada çalıştığı zamanlar çok daha karamsar bir ruh halindeydi. Şimdi onu tekrar görünce, ne kadar neşeli olduğunu görünce biraz şaşırdım.”

"Gerçekten mi?"

"Evet. Buraya geldikten sonraki dönemlerde belki daha neşeliydi, ama ben buraya ilk başladığımda neredeyse hiç konuşmazdı. Beni biraz korkutuyordu."

Momoko'nun öyle olduğunu hayal etmeye çalıştım ama gerçekten başaramadım.

"Anlamadım sanırım," dedi ve sigarasını, tapınağın torii kapısının hemen önüne yerleştirilmiş küllüğe attı.

Gece gökyüzünde bir yıldız kaydı ve kayboldu. O anda Haru kocaman bir hapşırık attı.

"Geri dönelim mi?" diye sordum.

Haru burnunu çekti ve "Elbette," dedi.

OceanofPDF.com

8

Ertesi sabah, yatağımın yorganının altından çıkacak enerjiyi bir türlü bulamadım. Öylece uzanıp oyalandım. Momoko birkaç kez üzerimdeki yorganı çekmeye çalıştı ama ben sıkıca tutundum ve canla başla mücadele ettim.

Saat dokuzu geçtikten sonra nihayet kalktım, yüzümü yıkadım ve onu aramak için handa dolaşmaya başladım.

"Bahçede olmalı," dedi otel sahibi, gülmemek için kendini zor tutarak.

Dışarı çıktığımda, Momoko'yu avlunun ortasında, sabah ışığına bürünmüş halde dururken gördüm. Hala dün geceden kalma yukatasını giyiyordu ama komik bir poz vermişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

“Tai Chi,” dedi. Yıllardır sabah rutini olduğunu söyledi. “Sağlığınız için gerçekten çok iyi. Ayrıca kendinizi iyi hissetmenizi sağlıyor. Benimle denemek ister misin, uykucu?”

Acaba her sabah kitapçının önünde Tai Chi mi yapıyordu? İkinci el kitapçının önünde orta yaşlı bir kadının Tai Chi yapması, işe giden iş adamlarını kesinlikle şaşırtmıştır. Bunu hayal etmek bile beni neredeyse kahkahalara boğdu.

Kahvaltıyı bitirdikten sonra Momoko ile birlikte nihayet yürüyüşe çıktık. Bugün tamamen hazırlıklıydım, hareket etmemi kolaylaştıran kıyafetler giymiştim. Diğer tüm misafirler bizden çok önce yola çıkmış gibiydi. Momoko'ya hâlâ bolca zamanımız olduğunu söylediğimde, bana buz gibi bir bakış attı.

Hanı terk ederken, han sahibi arkamızdan, "Yakında görüşürüz!" diye seslendi.

Patikada iki dağ aştıktan sonra, muhteşem bir manzaraya sahip bir seyir noktasına ulaşıyorduk. Biz de oraya doğru gidiyorduk.

Dağlarda hava güzel ve soğuktu. Etrafımız sedir ağaçlarıyla çevriliydi, bazıları benim boyumun beş katıydı. Yol boyunca ara sıra çıkan güzel kır çiçeklerine bakmak için durduğumda, Momoko her birini

işaret edip bana adını söylüyordu. Burada sadece birkaç yıldır yaşıyordu ama yine de buradaki yaşam hakkında oldukça fazla şey biliyordu. Ben ise ilkokuldaki yaz programından beri yürüyüş yapmamıştım. Böylesine bilgili bir rehberle dağlarda yürümek çok eğlenceliydi. Kaybolma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Biraz daha iyi hissedince, hafta sonu gezisinde söylediğimiz "Ormandaki Ayı" şarkısını mırıldanmaya başladım.

Ama bu, yürüyüşün sadece en başındaydı. Ondan sonra artık şarkı söylemiyordum. İlk başta düz ve geniş olan yol, giderek daraldı ve dikleşti. Sanki bana, "Bu dağ şaka yapmaz" diyordu. Kısa süre sonra ayak basmak zorlaştı ve bir an bile dikkatimi dağıtırsam ayaklarımın kayacağından korktum. Bir dakika önce neşeyle, "Ayı işte bunu söyledi!" diye şarkı söylüyordum, bir sonraki dakika ise dipsiz bir çukurda sıkışıp kalmış, çıkış yolunu bulamayacak kadar beceriksiz hissediyordum.

Ama Momoko yolun hiç de kötü olduğunu düşünmüyordu. Çevik bir şekilde ilerlemeye devam etti, hiç acımadı. Aramızdaki mesafe çok açıldığında durup benim yetişmemi bekliyordu.

"Hey, şey, Bayan Dağ Rehberi, biraz yavaşlayabilir miyiz?" diye homurdandım, uzun burunlu efsanevi yaratığa biraz benzediği için Tengu Kayası olarak bilinen devasa kayanın yanından geçtiğimiz sıralarda.

“Zamanımızın az olmasının kimin suçu olduğunu merak ediyorum? Şimdi acele etmezsek, eve dönerken güneş batacak. Ve dağlarda geceleri zifiri karanlık oluyor, biliyorsun,” dedi Momoko sert bir şekilde.

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"İleride biraz ara vereceğiz. Biraz daha devam et," dedi Momoko beni cesaretlendirmek için. Sonra da hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

Öğleden sonra nihayet berrak bir dağ deresinin kenarında kısa bir mola verdik. Han sahibinin bizim için paketlediği onigirileri paylaştık, her birimize ikişer tane düştü. Ağaçların arasından süzülen benekli ışıkta suyun yatıştırıcı sesini dinlemek yorgunluğumu biraz olsun hafifletti. Nefesimi toplamaya çalışarak o temiz dağ havasından birkaç derin nefes aldım. Momoko hâlâ gayet sakin görünüyordu. Onigirisini ısırırken yüzünde dingin bir ifade vardı.

“Momoko, gerçekten çok formdasın.”

“Takako, bu kadar genç olmana rağmen, gerçekten hiç dayanıklılığın yok.”

Güldüm ve biraz da takıldım. "Momoko, o yaşlı kadının yaşına geldiğinde bile muhtemelen çok formda olacaksın."

Momoko güldü. "Dürüst olmak gerekirse, işlerin öyle sonuçlanacak gibi görünmüyor. Hastayım. Ve çok yakında çökmeye başlayacağım."

"Ne?" dedim.

"Tamam, mola bitti. Biraz daha yolumuz kaldı," dedi, uzaklaşırken sesi oldukça heyecanlı geliyordu.

Hasta mı? Momoko nasıl hasta olabilir ki? Hiç de hasta görünmüyor...

Momoko arkasına döndü ve beni hala orada dururken gördü. "Eğer acele etmezsen," diye seslendi, "seni geride bırakacağım!" Bu mesafeden arkadan bakınca çok küçük görünüyordu. Hemen peşinden koşmaya başladım.

Bundan sonra dikkatimizi yürüyüşe verdik ve neredeyse hiç konuşmadık.

Bir noktada, tamamen çıplak kayadan oluşan engebeli bir yamaçtan aşağı indik, sonra dağın etrafını yarıya kadar dolaştık ve başka bir yamaca çıktık. Rotamız boyunca tekrar tekrar yukarı ve aşağı indik. Zavallı ayaklarım acıdan kıvranıyordu.

Sonra, birdenbire gökyüzü önümüzde açıldı ve zirve görüş alanımıza girdi. Zirvede, seyir platformu bir tabağın üzerinde duran bir tart gibi görünüyordu. Kırmızımsı kahverengi bir toprak alanının etrafına birkaç çam ağacı serpilmişti. Önümüzde uçurumun dik yamacı vardı. Tek diğer ziyaretçi, uçurumun kenarına monte edilmiş bir bankta oturan orta yaşlı bir adamdı. Her şey sessiz ve sakindi. Adamın karşısındaki banka birlikte oturduk. Doğrudan bize doğru esen hafif esinti, yanan kaslarımızı serinletmeye başladı.

Dağın tepesinden manzara kesinlikle etkileyiciydi. Gözümüzün görebildiği her yer yeşilliklerle çevriliydi. Nereye baksak birbirine yaslanmış dağ zirveleri vardı. Ve gökyüzü inanılmaz derecede yakındı. O kadar sonsuz ve berrak ki. Çok uzun süre bakarsam, beni yutacakmış gibi hissettim.

Gözlerimi kısınca Tokyo şehrini zar zor seçebiliyordum. O kadar küçüktü ki uzakta minik bir nokta gibi görünüyordu. Yarın o minik noktada hayatıma yeniden başlayacağımı hayal etmeye çalıştım ama burada, dağda, hayatın gerçek olduğuna inanamıyordum. Burada kalıp böyle yaşamak daha iyi olmaz mıydı? Öyle hissettim. Momoko'nun

buraya ilk geldiğinde de aynı düşüncelere sahip olup olmadığını merak ettim.

"Merhaba, Momoko?"

"Evet?"

“Satoru’dan ayrılmaya neden karar verdin?”

Bunu amcam istediği için sormuyordum. Sadece ona sormak istiyordum. Ve bu sefer Momoko'nun gerçekten cevap vereceğini umuyordum. Birdenbire cevap verecekmiş gibi hissettim.

“Hımm…” diye hafifçe başını salladı, dümdüz ileriye bakarak. Onun bir şey söylemesini beklerken, ben de onun gibi dümdüz ileriye baktım, tek kelime etmedim. Üzerimizdeki gökyüzünde bir kırlangıç ses çıkarmadan uçtu.

"Sana çok uzun zaman önce aşık olduğum kişiden bahsetmiştim, değil mi?" dedi, hâlâ öne doğru bakarak.

"Evet."

“Şey, onunla birlikteyken hamile kaldım. Her zaman çok aile kurmayı istemiştim, bu yüzden hamile olduğumu öğrendiğimde inanılmaz mutlu oldum. Ama o benim sevincimi hiç paylaşmadı. Çünkü Japonya'da zaten bir karısı ve çocuğu vardı. Bunu sonradan öğrendim.”

Şiddetli bir rüzgar esti ve kum bulutunu havaya kaldırdı. Bir an sonra her şey yeniden sessizliğe büründü.

“Daha güçlü olsaydım, en azından bebeği kurtarabilirdim. Ama değildim. Başkasına bu kadar acı çektirerek mutluluk bulacak özgüvene ya da bu bedeli ödeyip yaşamaya devam edecek cesarete sahip değildim. Sonrasında o kadar pişman oldum ki ölmek istedim. Ama o noktada artık çok geçti.” Hafifçe iç çekti ve hafifçe gülümsedi.

“Sonra Satoru ile tanıştım ve evlendik. Satoru da çocuk sahibi olmak için çok istekliydi. Ama nedense bir türlü çocuk sahibi olamadık. On yıl geçti ve sonunda bir çocuğumuz oldu. Satoru da çok mutluydu. Ben de o kadar mutluydum ki ağladım. Ama bebek doğmadan önce, içimde öldü. Sanki cezalandırılıyormuş gibi hissettim. Ve cezalandırılıyordum çünkü o zamanlar bebeğimin ölmesine izin vermiştim. Şimdi doğum yapmayı hak etmediğimi hissettim. Satoru beni teselli etmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Eminim onun için de zordu. O inanılmaz derecede iyi kalpli biri. Bunu zaten biliyorsun, değil mi Takako?”

Başımı salladım.

“Bundan sonra, bir şekilde kendimi toparlamayı başardım ve ikimiz birlikte Morisaki Kitabevi'ni yeniden canlandırmak için çok çalıştık.

Satoru bebek hakkında tek kelime etmemeye özen gösterdi. Sonra da kitapçıyı işletmekle daha da meşgul oldu. Ben de dükkanı seviyordum ve Satoru'yu onun beni sevdiği gibi sevebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Ama bu yeterli değildi. Ne kadar zaman geçerse geçsin, üzüntü asla geçmiyordu. Bu duyguyu içimde taşıyordum—sanki içimde kocaman bir boşluk kalmış gibi. Ve kaybolmak yerine, içimdeki boşluk gün geçtikçe büyüyor gibiydi. Bu şekilde hissederken onunla birlikte olmanın neredeyse bir ihanet olduğunu düşünmeye başladım. Sonra bir gün uyandım ve işlerin ne kadar ileri gittiğini fark ettim.” Momoko uzun bir iç çekti. Sanki hikayeyi bitirene kadar nefesini tutmuştu. “Böyle bencilce bir şey yaptığım için beni eleştirmek istiyorsa ne diyebilirim ki? Onunla tartışamam. Bu yüzden onunla bu konuda konuşmaktan korkuyordum. Yani, oldukça şok olmuş görünüyorsun.”

Nasıl karşılık verebilirdim ki? Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hayatımın bu noktasında onun hissettiği acıyı hayal etmemin muhtemelen imkanı yoktu. Sadece duyguların yoğunluğunu anlayabiliyordum. Böyle bir şey karşısında, söyleyebileceğim kolay sözler anlamsız görünüyordu. Sadece yanında oturup sessizce başımı sallayabiliyordum.

Bir süre sonra Momoko yavaşça ayağa kalktı. "Sizi bunlarla sıktığım için özür dilerim. Hadi acele edelim."

İşte o zaman karşımızdaki dağ sırtında ışığın solmaya başladığını fark ettim.

Zirveden eve dönerken Momoko o kadar hızlı hareket etti ki yine benden öne geçti. Aklım o kadar doluydu ki, yol boyunca kendi düşüncelerime dalmıştım. Bu yüzden birkaç kez ayağım kaydı ve popomun üzerine sertçe düştüm.

Otele geri döndüğümüzde bitkin düşmüştüm. Dışarısı çoktan kararmıştı ve bir ara hafif yağmur bile başlamıştı. Akşam yemeğine daha bir saat vardı, bu yüzden doğruca banyoya gittik.

Sıcak suda uzun süre kaldım, dalgın dalgın tavana bakıyordum. Gerçekten uzun bir gündü. Pencereden dışarı baktığımda, manzara çoktan derin bir karanlığa bürünmüştü. Küvetten yükselen süt beyazı buhar, gece tarafından yutuluyormuş gibi dışarı doğru süzülüyordu.

Bir kapının gürültüyle açılması beni hazırlıksız yakaladı. Bakınca, Momoko'yu buhar dolu ortamda, tamamen çıplak bir şekilde ayakta

dururken gördüm. Giysilerini çıkardığı için her zamankinden daha küçük görünüyordu.

İçeri girebilir miyim?

“Şey… elbette… lütfen,” diye söze başladım ama o, cevabımı beklemeden içeri girdi.

"Takako, çok gençsin. Cildin çok güzel ve taze," dedi banyoda bana bakarak.

Otomatik olarak ona sırtımı döndüm. "O kadar genç değilim," dedim.

“Ah, önünde daha çok zaman var. Boynundan göğsüne kadar olan o muhteşem kıvrıma bak. Yaşlandıkça yaşın orada belli oluyor. Ama cildin hala çok güzel ve pürüzsüz. Kıskanıyorum,” dedi, bana hafif bir sırıtışla bakarak.

"Bu kesinlikle cinsel taciz sayılır," dedim.

“Ah, merak etme Takako,” dedi yüksek sesle gülerek. Kahkahasının sesi hamamın duvarları içinde hoş bir şekilde yankılandı.

İçeri ilk girdiğinde, karnından yaklaşık on santimetre aşağıya doğru dikey olarak uzanan, oldukça acı verici görünen ameliyat izini fark etmiştim. Saklamaya çalışmamış olsa da, yine de görmemem gereken bir şey görmüş gibi hissettim. Başımı çevirdim. Bu, günün erken saatlerinde başına gelenler ve içindeki boşluk hakkında söylediklerini aklıma getirdi. Konuşmakta zorlandım, sanki boğazıma bir şey takılmış gibiydi.

Yıkanmayı bitirdikten sonra Momoko yanıma suya girdi ve huzur içinde gözlerini kapattı. "Ah," dedi, "bu çok iyi geliyor."

Yan profilden yüzüne baktığımda, onu kollarımın arasına alıp sarılmak için garip bir dürtü hissettim. "Bu ne?" dedim, pencereden dışarıyı işaret ederek. Dikkatini dağıttığı anda atıldım. Ama Momoko benim geldiğimi hissetmiş olmalı ki, çevik bir şekilde benden sıyrıldı.

"Ne? Ne yapıyorsun?" diye çığlık attı.

"Hiçbir şey," diye güldüm, yaklaşırken su sıçratarak, onu yavaşça ama istikrarlı bir şekilde küvetin bir ucuna doğru ittim, tıpkı yoldan çıkmış bir koyunu kovalayan bir border collie gibi.

“Ne oldu Takako? Gözlerinde çılgın bir ifade var.”

Sesindeki korkuyu umursamadan üzerine atıldım. Sonra gözlerimi kapattım ve sıkıca tutundum. Omuzları çok küçük ve çok sıcaktı.

“Bir dakika… ne yapıyorsun…?” Beni çılgınca itmeye çalıştı. Su her yere sıçrıyordu. Dalgalar küvetin yüzeyine yayılıyordu. Ama ben elimi bırakmadım.

Sonunda anladı gibi göründü ve razı oldu. Vücudu gevşedi ve başını omzuma yasladı.

"Pes ediyorum. Takako, senin bunu istediğini bilmiyordum," dedi bana yaslanırken.

"Dikkat etmiyordun."

İkimiz de kahkaha attık ama uzun süre öylece kaldık, büyük küvetin bir ucunda birbirimize sarılmış halde.

OceanofPDF.com

9

İkinci gecemiz ilkine göre çok daha sessiz geçti. Bir önceki gece tanıştığımız misafirler çoktan dağdan aşağı inmişlerdi. Onların yerine, o gün yeni gelmiş gibi görünen bir adam ve bir kadın vardı. Çift, akşam yemeği boyunca sessizce birbirleriyle konuştular. Onlardan nefret etmeye başladım. Neden böyle bir pansiyona gelmek zorundaydılar ki? İstediğini yapabilecekleri ve ilişkilerini gizli tutabilecekleri kaplıca otellerinden birinde olmaları gerekirdi.

Han sahibi elinde bir servis tepsisiyle içeri girdi ve odanın ortasındaki oldukça eski televizyonu usulca açtı. Sanırım ses seviyesinde bir sorun vardı, çünkü ekrandaki insanların kahkahaları aniden kesiliyor, televizyonun katot ışın tüpünün içinde kayboluyordu. Bu olduğunda, oda daha öncekinden daha sessiz görünüyordu. Sesin kesilme şeklini garip bir şekilde korkutucu buldum ve sonunda kalkıp televizyonun yanına gittim ve kapattım.

Odamıza geri döndük ve yan yana, futonlarımızın örtülerinin altına uzandık. Işıkları kapattığımızda, ortalık korkunç derecede sessizleşti. Yağmur da durmuş gibiydi. Artık uzaktan yağan yağmurun sesini duyamıyorduk.

Momoko sessizce, "Sabah aceleyle ayrılmayalım," dedi.

“Kulağa hoş geliyor,” dedim ama aklım başka yerlerdeydi. Karanlıkta tavana bakıyordum. Momoko daha önce bana odada küçük bir ışık bile olsa uyuyamadığını söylemişti, bu yüzden oda zifiri karanlıktı. Yine de gözlerim açık bir şekilde yatarken, karanlığa yavaş yavaş alışırken, odadaki şeylerin silüetlerini, ne kadar silik olsa da, seçebiliyordum.

Biraz sonra, yanımda olduğundan emin olduğum ama göremediğim Momoko'ya usulca seslendim: "Uyanık mısın?"

"Öyle mi?" diye hemen cevap verdi, sanki o da uyanıkmış gibi.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordum kısık bir sesle, hala tavana bakıyordum.

"Elbette. Ben de konuşmak istiyorum."

“Bugün öğleden sonra söylediklerinizle ilgili...”

Ne hakkında konuşuyorduk?

“Hasta olmak…”

“Ah, evet.” Cevap vermeden önce bir an duraksamıştı.

"Gerçekten kötü mü?" diye sordum, sanki bir senaryodan bir replik okuyormuş gibi. Karanlıkta sesim çok çaresiz çıkıyordu.

“Evet. Bu şekilde düşünürsek, oldukça kötü. Ama başka bir açıdan düşünürsek, o kadar da kötü değil.”

"Ne demek istiyorsun?"

“Hımm…” Momoko sesi uzatarak inlemeye dönüştürdü. “Demek istediğim şu, hani kazada ya da ani bir hastalıktan beklenmedik bir şekilde ölen ve kimseye veda etme şansı bulamayan insanlar var ya? Belki de onlara kıyasla ben gerçekten şanslıyım. Hala tüm bunlara zamanım var.”

"Diyorsun ki . . ."

“Hayır, endişelenecek bir şey yok. Şu an ölecek gibi değilim. Bir süre önce hastaneye gittim, rahmimi aldılar ve bir sürü başka işlem yaptılar. Şimdi düzenli olarak hastaneye gidiyorum ve durumumu değerlendiriyorlar. Sanırım önümüzdeki birkaç yıl boyunca sadece durumu takip etmem gerekecek.”

"Amcamın yanına bu yüzden mi geri döndün?"

“Hasta olduğumu öğrenir öğrenmez geri dönmeye karar vermiş gibi değilim. İlk başta aklıma bile gelmemişti. Ama sonra bir gün hastanedeyken ve oldukça depresif hissederken bir rüya gördüm.”

“Bir rüya mı?”

Karanlıkta Momoko'ya doğru döndüm. Ama yüzündeki ifadeyi göremeyecek kadar karanlıktı.

“Rüyamda limandan ayrılmak üzere olan bir teknedeydim. Hayır, aslında sanırım ben tekneydim. Neyse, ufka doğru kürek çekiyordum. Uzaklara kadar her yeri görebiliyordum. Oraya vardığımda bir daha asla geri dönmeyeceğimi kesin olarak biliyordum. Arkamı döndüğümde limanda duran ve bana el sallayan bir adam gördüm. Bir bakışta Satoru olduğunu anladım. İçimde bir his vardı, bir daha asla birbirimizi görmeyeceğimizi düşünüyordum, bu yüzden ona el sallamak için tüm gücümle uğraştım. Ama teknem çok hızlıydı—Satoru onu geride bıraktıkça küçülüyordu. Farkına varmadan onu gözden kaybettim ve okyanusta yalnız başıma sürükleniyordum. Rüya buydu.” Momoko'nun

bana doğru dönerken yorganını hışırdattığını duydum. Sonra bir anlığına güldü.

“Utanç verici ama hastanedeki odamda o rüyadan uyandığımda ağlamaya başladım ve inanamayacak kadar çok ağladım. Yani bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordum. Ama gözyaşlarım ardı ardına akmaya devam etti. Sonunda hıçkırarak ağlıyordum. Bundan önce en son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyorum. O kadar nadir ağlarım ki, ama o gün tamamen dağılmıştım. Çok, çok üzgündüm. Dayanılmazdı. Ve sonra ne olursa olsun Satoru'yu tekrar görmek istediğimi anladım. Garip değil mi?”

“Sanmıyorum.” O zamanlar ne kadar yalnız hissetmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştığımda, sürekli başımı sallıyordum. Böyle bir şey yaşadığını aklım almıyordu.

"Bu kesinlikle tuhaf," diye belirtti Momoko. "Ama bu yüzden geri döndüm, hâlâ utanıyor olsam da."

“Demek olanlar bunlar… ama yine de amcamla hastalığın hakkında konuşmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

"Hayır. Öyle bir planım yok," diye kesin bir dille yanıtladı.

"Neden?"

"Şu an ona yük olmak istemiyorum."

"Ona verdiğiniz değerden çok daha güçlü."

“Haklısınız. Elbette bununla başa çıkabilir. Mesele bu değil. Mesele onun duyguları. Ona bunu yapamam. Yaşanan her şeyden sonra bu adil olmazdı.”

“Ama eğer ona söylemeye çalışmazsan—” Momoko sözümü kesti, “asla öğrenemezsin.”

"Onu görmeye gelmeye karar verdiğim an kararımı verdim."

“Ama… ama… sonra bana söyledin.” Sesimin yükseldiğini fark ettim.

“Sanırım her şeye rağmen birine anlatmak istiyordum,” dedi Momoko usulca. “Sadece birine içimi dökmek istedim… ayrılmak hakkında… hastalanmak hakkında. Ve biliyordum ki, Satoru'ya söylememeni isteseydim, sırrımı saklayacaktın.”

“Bu…” dedim, sesim titreyerek ağlamaya başladım. “Bu adil değil.”

“Haklısın. Bu adil değil. Özür dilerim Takako. Banyoda bana sarıldığında çok mutlu olmuştum. Gerçekten çok mutluydum. Çok iyi kalpli bir kızsın. Bu yüzden Satoru ve ben seni çok seviyoruz.”

Gözlerimden yaşlar süzülürken kendimi yorganın altına gömdüm. Kelimeleri tekrar tekrar söylüyordum: "Bu adil değil... Bu adil değil." Momoko özür dilemeye devam etti. Ama ben bu cümleyi onlarca kez tekrarladım. Ve bir noktada ağlamaktan yorulup uyuyakalıncaya kadar devam ettim.

Ertesi sabah, kapalı bir gökyüzü altında, han sahibi ve Haru bizi uğurladı. Tıpkı geldiğimizde yaptığı gibi, Momoko girişte durdu ve han sahibine resmi bir şekilde eğildi. Han sahibi onu durdurmaya çalışırken güldü, ama Momoko ısrar etti. "Görüşürüz!" dedi Haru kayıtsızca ve el sallayarak veda etti.

Momoko sabahleyin her zamanki neşeli haline geri dönmüştü. İniş yolunda neşeli bir şekilde konuştu: "Bakın, zambaklar açmış... Şuradaki yapraklar da renklenmeye başlamış." Ben de cevap verirken olabildiğince neşeli olmaya çalıştım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

O akşam Shinjuku İstasyonu'nda yollarımız ayrıldı. Etrafı kalabalıklarla çevrili olan Momoko, turnikenin önünde durup bana derin bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, Takako," dedi. "Gerçekten çok güzel vakit geçirdim." Yüzündeki gülümseme neredeyse göz kamaştırıcıydı. Ona dönüp bakarak risk aldım ve sordum, "Şimdi ne yapacaksın?"

"Kitapçıya geri dönüyorum."

“Hayır, kastettiğim bu değil. Ondan sonrasını kastediyorum.”

Momoko, “Hımm…” dedi ve kollarını kavuşturdu. “Bir çözüm bulurum.” dedi sadece. Sonra hızla topuklarının üzerinde döndü ve kalabalığın arasında kayboldu.

Kalabalığın içinde küçük bedenini gözden kaybettikten sonra bile orada öylece durup baktım. Sonrasında neler olabileceğini hayal etmeye çalıştım, ama bu durumun bende uyandırdığı duygular dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

OceanofPDF.com

10

Satoru Amca iki gün sonra, öğleden önce bir ara aradı. Telefonumda numarasını görünce, neler olduğunu tahmin edebiliyordum.

Telefonu açar açmaz alçak ve monoton bir sesle, "İş yerinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Dükkana uğradığınızda sizi bekleyen bir mektup var..."

Demek olanlar bunlardı. Derin bir iç çektim. Onun öylece gitmesine izin vermemeliydim. Ama böyle olacağını bilseydim bile, ne yapabilirdim ki?

Momoko adil oynamadı. Bunu biliyordum. Elimdeki cep telefonunu sıkarken içimde öfkenin kabardığını hissedebiliyordum.

“Takako?” O kadar uzun zamandır hiçbir şey söylememiştim ki, amcam hâlâ orada olup olmadığımdan şüphelenmeye başlayarak bana seslendi.

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda amcam, "Peki ya iş?" diye soruyordu.

Bu adil değil. Bu adil değil. Tren beni Jimbocho'ya götürürken bu kelimeleri kafamda tekrar tekrar söylüyordum. Bu adil değil. Yetişkinler böyle davranmaz. Onun neler hissettiğini bir nebze anlayabiliyordum. Beş yıl boyunca ortadan kaybolmak ve sonra aniden geri dönüp hasta olduğunu söylemek. Bir şey söylemekte tereddüt etmesini anlayabiliyordum. Ama eğer gerçekten hala amcamı seviyorsa, bu ona söylemesi için daha da büyük bir sebepti. Peki ya o onu tekrar terk ederse amcama ne olacaktı? Geçen sefer hiçbir şey söylemeden gittiğinde amcam için yeterince zor olmuştu.

Amcamın tarafındaydım. Tıpkı onun bunca zamandır benim tarafımda olduğu gibi. Bu yüzden Momoko'nun tekrar ortadan kaybolmasını affedemiyordum. Öfke içimde birikmeye devam ediyordu. Kontrol edemiyordum. Çok öfkeliydim. Daha önce hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Vücudum titriyordu.

Kitapçıya vardığımda, amcam bana onun benim için bıraktığı notu gösterdi.

"Teşekkür ederim. Kendinize iyi bakın." yazıyordu.

Onu küçük parçalara ayırdım ve yere düşmelerine izin verdim.

Amcam şaşkınlıkla bana baktı.

“Bu adil değil. Bu korkakça. Ona inanamıyorum. Bana sadece iyi yönlerini gösterdi, sonra da gitti. Sadece kaçıp gitti.”

“Takako?” Amcam endişeli bir bakışla bana bakıyordu. “Şey, Taka—”

Amcamın sözünü hemen orada kestim ve başımı dik tutarak salondakilere şöyle ilan ettim: "Sözümü bozuyorum. Aslında bu bir söz bile değildi. Bana sadece hiçbir şey söylemememi söyledi."

"Ha?"

Amcam, Momoko'nun o gece bana söylediklerinin kısa özetini anlatırken ağzı açık bir şekilde oturuyordu. Elbette tüm bunların bir şok olacağının farkındaydım, ama bilmeye hakkı vardı. Ve Momoko'yu durdurabilecek başka kimse yoktu.

Ama amcam hiç şaşırmış görünmüyordu. Ona her şeyi anlattıktan sonra sadece başını hafifçe salladı ve "Tamam" dedi.

"Biliyor muydun?"

"Hiç de bile."

“Ama sonra…”

Amcam derin bir iç çekti, oturmaya çalıştı ve neredeyse sandalyeye düşecekti. “Geri dönmesi için oldukça önemli bir şey olması gerektiğini biliyordum. Daha önce de söylediğim gibi, bir karar verdiğinde fikrini değiştirmez. Bu yüzden buna rağmen tekrar ortaya çıkması... İşte bu yüzden çok fazla soru sormaktan korktum. Bu yüzden sana sordum. Ne kadar aptalım ben? Onunla hiç doğrudan konuşmadım ve sonuç bu,” dedi. Sanki çoktan pes etmiş gibiydi.

Ona yaklaştım, gözlerinin içine dosdoğru baktım ve dedim ki: "Hâlâ zaman var. Ama eğer onu şimdi bırakırsan, onu bir daha asla göremeyeceksin. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmesen bile, onu bırakamazsın. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Onu durdurabilecek tek kişi sensin."

“Pekala…” Sadece bunu söyledi. Sesinde hiçbir inanç yoktu.

“Öyleyse acele edin ve gidin!” dedim sesimi yükselterek. “Amca, bana her şeyden kaçmamamı söylediğini hatırlıyor musun? Sen ve Momoko da aynısını yaparsanız aynı derecede kötü olur. Ben dükkana göz kulak olacağım. Sen onun yanına git.”

“Ama onu nerede bulacağımı bilmiyorum…” Gözlerinde hâlâ onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacakmış gibi bir ifade vardı.

"Aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu? Momoko'nun ilk aklına gelecek bir yer var mı?" diye sordum.

Bir an bana şaşkınlıkla baktı.

"Hayır."

“Olamaz. Bir yer olmalı. Momoko senin karın.”

“Doğru, ama size şunu söylüyorum...”

"Onun için özel bir yeri olan bir yeri düşünmeye çalışın."

Amcam uzun süre bana boş boş baktı, sonra aniden, "Ah! Bir yer var. Belki—hayır, orası olmalı," dedi.

"Anladın mı?" diye tekrar sordum.

"Evet, yapabilirim. Tam zamanında yetişebilirim belki," dedi başını şiddetle sallayarak.

Sandalyesinden neredeyse fırlayacaktı. "Takako, senden bir iyilik daha isteyebilir miyim?"

"Elbette."

“Sana bu saatler için ödeme yapmıyorum, değil mi?”

“Biliyorum, aptal!” diye bağırdım. Bu saçma rutine ayıracak zaman yoktu. Amcam sonunda sanki ona poposuna bir tekme atmışım gibi dükkandan koşarak çıktı.

Umarım bu sefer onu durdurabilir.

Dükkanın kapısında durup amcamın Sakura Caddesi'nde hızla koşmasını izledim. Koşarken gittikçe küçülüyor gibiydi. Ne yazık ki, belindeki rahatsızlık nedeniyle, sahne birkaç kez beline vurmak için durmasıyla kesintiye uğradı, ama sanırım böyle şeyler olur.

Amcam gözden kaybolduktan sonra, bir süre sersemlemiş bir halde, bloktaki binalar arasındaki boşluktan görünen dar gökyüzü şeridine baktım. Aynı turkuaz mavisi sonbahar gökyüzüydü; üzerinde küçük, benekli bulutlar bir balık sürüsü gibi yavaşça süzülüyordu.

“Ne oldu? Dükkan açık, değil mi?” Orta yaşlı bir adam dükkanın önünde durmuştu. Bana meraklı bir bakış attıktan sonra içeri girdi.

Onu takip ederek içeri girdim. "Morisaki Kitabevi'ne hoş geldiniz," dedim. Ben üzerime düşeni yapmıştım. Şimdi gerisi amcama kalmıştı.

Tezgahın başındaki eski yerime oturdum ve Momoko ile amcamın dönmesini bekledim.

OceanofPDF.com

11

Wada'yı tekrar gördüğümde sokaktaki ağaçlar son yapraklarını da dökmüştü.

O gece, yaklaşık bir ay sonra ilk kez Saveur'e uğradım. Bir süredir gitmek istemiyordum. Sokakta önünden geçerken bile, öylece geçip gitmiştim. Ama hava gün geçtikçe soğudukça, kahvelerini özlemeye başladım.

Kapıyı açtım ve "Ah." dedim.

Wada arkadaki bir masada oturuyordu. Gözlerimiz hemen buluştu. O da beni fark etmişti. "Bunu mahvettim, değil mi?" diye düşündüm ve hızlıca bir merhaba diyerek geçiştirmeye çalıştım, ama o dikkatlice ayağa kalktı ve yanıma gelmemi bekledi.

"Sizi görmek güzel," dedim, karşısına otururken biraz telaşlanmıştım.

"Uzun zaman oldu," diye yanıtladı her zamanki soğukkanlılığıyla.

Garson suyu getirdi ve "Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

O an hâlâ sadece selam verip, sonra yer değiştirip kahvemi sipariş edebileceğimi düşünüyordum. Bu yüzden "Henüz değil" dedim. Başını salladı ve hâlâ gülümseyerek uzaklaştı.

Wada konuşmadan önce biraz zaman geçti. "Nasılsın?"

"Şey, tamam sanırım? Ya sen?" diye yanıtladım.

"Eh işte," dedi neşeli bir şekilde ve kahvesinden bir yudum aldı.

Hâlâ eski kız arkadaşının gelmesini mi bekliyordu? Ama bana kendisi bunun bittiğini söylemişti. Tam bu düşünce aklımdan geçerken, Wada aniden, "Seni bekliyordum," dedi. Sonra çantasına uzanıp bir cep kitabı çıkardı. Bunun, seyahatimden önceki gece geride bıraktığım Saneatsu Mushanokōji'nin "Dostluk" kitabı olduğunu fark ettim. O kadar çok şey olmuştu ki, kitabı tamamen unutmuştum.

Wada'nın buna sahip olduğunu asla hayal etmezdim.

Kitabı bana uzatırken, "Bütün bu süre boyunca benim için mi sakladın?" diye sordum.

“O gece siz gittikten sonra kitabı fark ettim. Sahibine bir dahaki gelişinizde size verip veremeyeceğini sordum, ama sizi tanımadığını

söyledi. Sizi daha önce hiç görmediğini iddia etti.”

Sahibinin beni tanımaması imkansızdı. Birbirimizi onlarca kez görmüştük. Esasen oranın müdavimlerinden biriydim.

“Kitabı elimde tutmamın sebebi bu. Sizinle iletişime geçmenin bir yolunu bulamadım, bu yüzden zaman zaman uğrayıp burada olup olmadığınızı kontrol ediyordum. Ama zamanlamam kötü olmuş olmalı çünkü size hiç rastlamadım. Bu konuda kendimi suçlu hissettim, ama beklemek sıkıcı hale geldi, bu yüzden kitabınızın tamamını okudum.”

Bütün bunları ağzım açık bir şekilde dinledim. Sonra tezgahın başında duran sahibini gördüm ve sonunda ne olduğunu anladım. Bardakları parlatıyor, beni tanımamış gibi davranıyordu. Gözlerimiz bir an için buluşana kadar onu dikkatlice izledim. Eh, bu aptalcaydı. Muhtemelen Wada'nın başka birini beklediğinden haberi yoktu. Boş yere bu kadar telaşlanmıştı.

"Bütün bunlar için çok üzgünüm," dedim ve Wada'ya doğru eğildim.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, 'Up the Hill' dışında bir kitap okumak benim için güzel bir fırsattı. Asıl teşekkür etmesi gereken ben olmalıyım," dedi neşeli bir kahkahayla.

Bu garip gelişmeden sonra, artık kendimi tutamayacağımı hissettim. Aşağı baktım ve omuzlarımın titremeye başladığını fark ettim.

“İyi misin?” Wada yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktı. Ama sadece güldüğümü fark edince o da gülmeye başladı. Yavaş yavaş birbirimize alışmaya başladık. Kalbimde onu tekrar görmekten gerçekten çok mutlu olduğumu fark ettim. Bu doğru. Onu görmek beni inanılmaz mutlu ediyordu. Bana karşı ne hissettiğinin önemi yoktu. Bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu. Bu gerçeği değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Şey," dedim, tekrar ona bakarak, "Seni gördüğüme sevindim."

Sahibine teşekkür etmeden ayrılamazdım. O kadar derinden hissetmiştim ki. Onun yardımı olmasaydı, Wada'yı bir daha asla göremeyebilirdim. Yüz fincan kahve sipariş etsem bile, yine de ona minnettar olurdum.

“Seni gördüğüme ben de sevindim,” dedi. “Yani, eğer görmeseydim hırsızlık suçundan suçlu olurdum, o yüzden böyle. Hayır, bu bir yalan. Seninle tekrar konuşmak istedim.” Utançtan başının arkasını kaşıyarak güldü. O kadar utanmıştım ki ona bakamadım. Bunun yerine pencereden dışarı baktım ve ikimizin yüz yüze yansımasını gördüm. Dışarıda sert kış

rüzgarı esiyordu ve hava çok soğuk görünüyordu. İkimizin tekrar karşılaşmış olmamıza çok minnettardım.

“Pekâlâ,” dedi Wada neşeyle gerinerek. “Kitabı bana ödünç verdiğiniz için teşekkür etmek amacıyla bugün hesabı ben ödeyeyim. Bu sizi rahatsız etmez, değil mi?”

Bir parmağımı kaldırıp gülümsedim. "Pekala, belki sadece bir fincan yeter."

"Hâlâ mütevazı mı davranıyorsun?" Bir an şaşırmış gibi yaptı, sonra yanından geçen garsona dönüp el salladı.

OceanofPDF.com

12

Morisaki Kitabevi, ikinci el kitapçılarla dolu bir sokağın köşesinde tek başına duruyor. Küçücük, eski ve gerçekten de pek bir özelliği yok. Müşteri sayısı da az. Ve sınırlı bir seçkiye sahip olduğu için, uzmanlık alanıyla ilgilenmeyenler ona ikinci bir bakış bile atmıyor.

Ama bu dükkanı seven insanlar da var. Ve ona bağlı oldukları sürece, bu yeterli. Dükkanın sahibi olan amcam Satoru her zaman gülümseyerek bunu söyler. Ve ben de katılıyorum. Çünkü ben de kitapçıyı ve sahibini seviyorum.

Bugün işten izinliyim ve uzun bir aradan sonra ilk kez Jimbocho'yu ziyaret etmeye gidiyorum. Amcam geçen hafta beni aradı. Telefonda sesindeki heyecandan, bana söylemese bile bir şeylerin olduğunu anladım.

“O da seni görmek istediğini söyledi. Çok uzun zaman oldu,” dedi. Durumu iyileşiyordu ve şu an her şey yolunda görünüyordu. Bunu duymak, en azından şimdilik, bir rahatlamaydı. Ve ikisini de bunca zaman sonra göreceğim düşüncesi, kalabalık caddede biraz daha hızlı yürümemi sağladı.

O gün amcam onun peşinden koştu, Momoko kitapçıya geri dönmedi. Ama amcam onu bulmayı başardı. Ölü doğan çocukları için anma töreni düzenledikleri tapınağa gitti. Onu bulduğunda, Momoko'nun tapınağın arkasındaki pınarın yanında uzun zamandır duruyormuş gibi göründüğünü söyledi. Birbirlerine ne söylediklerinin detaylarını sormaya cesaret edemedim. Bu ikisinin arasında bir mesele. Ama çocuklarının uyuduğu o yerde birbirlerine yalan söylemiş olamazlardı. Onlar için muhtemelen en önemli şey, her ikisinin de duygularını açıkça ifade etmeleriydi. Belki de kalbinin bir köşesinde, beş yıl önce onu terk ettiği o yerde amcamın gelip onu bulmasını dilemişti. "Beni gelirken görünce olduğu yerde yere yığıldı. Küçük bir çocuk gibi ağladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. O anda onu tüm kalbimle sevdim. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Daha önce fark etmediğim, yüz çevirdiğim her şeyle nihayet yüzleşebildiğimi hissettim. Momoko'yu kollarıma aldım ve

defalarca 'Gitme' dedim. 'Sana ihtiyacım var.' Onu orada görmeden önce bu kadar basit bir şeyi söyleyemezdim."

O gece geç saatlerde dükkana yalnız döndüğünde, bana olanları anlattı. Onun yanında olmamasından dolayı üzgün olmak yerine, oldukça neşeli görünüyordu. Sonunda, "Söz verdi," dedi. "İkimiz konuşacağız ve bir gün geri dönecek. Bana söz verdi."

Sonra, tam bir yıl sonra Momoko geri döndü. Önce düşüncelerini toparlaması gerektiğini, aksi takdirde ona haksızlık olacağını söyledi. Bana o gün vedalaşırken de aynı şeyi söylediğini aktardı. Her zamanki gibi güçlü iradeliydi.

Kalabalık yolu geçtikten sonra Sakura Sokağı'na giriyorum. Bu daha dar arka sokakta, bir sıra ikinci el kitapçıdan geçiyorum ve sonra amcamın dükkanını tam karşımda görüyorum. Kapıyı hızla açtığımda gürültüyle kapanıyor ve Sabu'yu tezgahın başında oturmuş halde buluyorum. "Hey, Takako," diyor ve beni yanına çağırıyor.

“Ah, Sabu, burada mısın? Amcam nerede?”

"Sizden böyle sıcak bir karşılama beklemiyordum," diye kıkırdadı. "Az önce bir teslimat için ayrıldı."

Arkasından neşeli bir ses duyuyorum. Etrafa baktığımda, tezgahın arkasında kısa saçlı ufak tefek bir kadının oturduğunu görüyorum.

"Saçına ne oldu?" diye soruyorum.

Momoko elini kaldırıp kulağının üzerindeki kısa kesilmiş saçlarına dokundu. "Ah, kestirdim. Dürüst olmak gerekirse, ilk düşündüğümde gerçekten de tamamen kazıtmak istiyordum ama Satoru beni durdurdu." Kahkahalarla güldü.

"Sana çok yakışmış," dedim ve yanına oturdum. Gerçekten de ona çok yakışmıştı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye kaşlarını çattı.

Öğle saatlerinde dükkan her zamanki gibi oldukça sakin. Momoko'nun orada olması dışında pek bir şey değişmemiş. Ve bu beni biraz mutlu ediyor.

"Bu arada Takako, sevgilin olduğuyla ilgili bu söylentiler de ne?" diye soruyor Momoko her zamanki sert tavrıyla.

"Ne? Bunu kimden duydun?"

Parmakla Sabu'yu işaret ederek, "Az önce, ondan geldi bu." dedi.

"Hayır, bunu Saveur'ün sahibinden duydum," diyor ve sanki komik bir şey olmuş gibi tekrar kıkırdamaya başlıyor.

"Ona sana öğrettiğim yemeklerden mi pişiriyorsun?" diye soruyor Momoko sırıtarak.

“Hayır—yani, evet ama değil...” diye kekeledim.

Bu Momoko'yu tatmin etmiyor. Ben ağlayana kadar beni sorgulamaya devam ediyor, "Hadi ama, bu yeterli değil mi?"

O anda kapının açılma sesini duydum. Amcam geri döndü.

"Ah, Takako, erkenden geldin," diyor.

İçeri girer girmez Momoko, "Hey Satoru, Takako'nun bir erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydun?" dedi.

“Ne? Hiçbir şey duymamıştım. Doğru mu? Neden bana söylemedin?” Yanıma geliyor ve gözlerimin içine bakıyor. “Bunu benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Doğru,” diyor Momoko ellerini birbirine vurarak. “Ve eğer Takako onunla evlenirse, dükkanı devralabilir. Sonuçta, bir halef bulmamız gerekiyor.”

Nedense, bu düşünce amcamı tamamen çıldırttı. "Bu şaka yapılacak bir şey değil," diye bağırdı. "Neden o adamın yönetimi ele geçirmesine izin vereyim ki?"

"Onunla henüz tanışmamışken, kim olduğunu nereden biliyorsun?" diyor Momoko soğuk bir şekilde.

Sabu kıkırdar. "Sanırım eve gitme zamanım geldi," der. "Görüşürüz Momoko." Ona el sallar ve oldukça neşeli bir ruh haliyle dükkandan ayrılır. Ne amcama ne de bana veda etmez.

Sabu gittikten sonra, "Onu parmağının ucunda oynatman uzun sürmedi, değil mi?" diyorum. Hayretler içindeyim.

"Bak, öyle demek istemedim. Sadece onunla konuştum," diyor Momoko umursamaz bir tavırla.

“Bütün bu süre boyunca bunun peşindeydiler. Yani, elbette, kız onu kazandı. Sabu'nun hiç şansı yoktu.” Amcam bunu o kadar doğal bir şekilde söyledi ki, Momoko ile ben kahkahalara boğulduk.

Sonra Momoko aniden ayağa kalktı ve bana doğru döndü.

“Momoko Morisaki eve döndü ve göreve hazır.” Hızlı bir askeri selam veriyor.

Hemen doğruldum.

“Eve hoş geldin,” diyorum. “Seni bekliyorduk. Ve eğer tekrar ortadan kaybolursan, sana gerçekten çok kızacağım.”

“Sözünü tutmayan sensin. Ama dürüst olmak gerekirse, yaptığın için minnettarım. Teşekkür ederim Takako. Tekrar arkadaş olalım,” diyor ve

sonra yanağımı çimdikleyerek gülüyor. Artık buna o kadar alıştım ki, tıpkı amcam gibi “Kes şunu!” diye bağırıyorum ama yavaş yavaş teslim olmaya başlıyorum.

“Belki de bu akşam Takako'ya minnettarlığımı göstermek için özel bir şey pişirmeliyim.” Momoko göğsüne gururla vurur. “Benimle alışverişe gelir misin?”

"Elbette, asıl gelme sebebiniz sizin yemekleriniz," diyorum gülümseyerek.

"Takako, gitmeden önce," diye sözümü kesti amcam, "az önce konuştuğumuz şey hakkında düşünüyordum..."

Onu görmezden gelip ön kapıdan dışarı çıktık.

Dışarıda gökyüzü berrak. Birkaç büyük bulut hoş bir şekilde başımın üzerinden süzülüyor. Kollarımı yukarı doğru uzatıp bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Sıcak güneş ışığının göz kapaklarıma vurduğunu hissedebiliyorum.

"Hey, acele etmezsen seni geride bırakacağım."

Sesini duyduğumda gözlerimi açıyorum.

Sokakta ilerlerken Momoko bana bakmak için arkasına döndü. Güneş yeni kısa saçlarında parıldıyordu ve o da gülümsedi.

"Haydi, hadi," diyor bana el sallayarak. Sonra da hızla öne fırlıyor.

Bir an için, uzaklaşırken onu arkasından izledim. Sonra peşinden sokakta koşmaya başladım.

OceanofPDF.com

Çevirmenin Notu

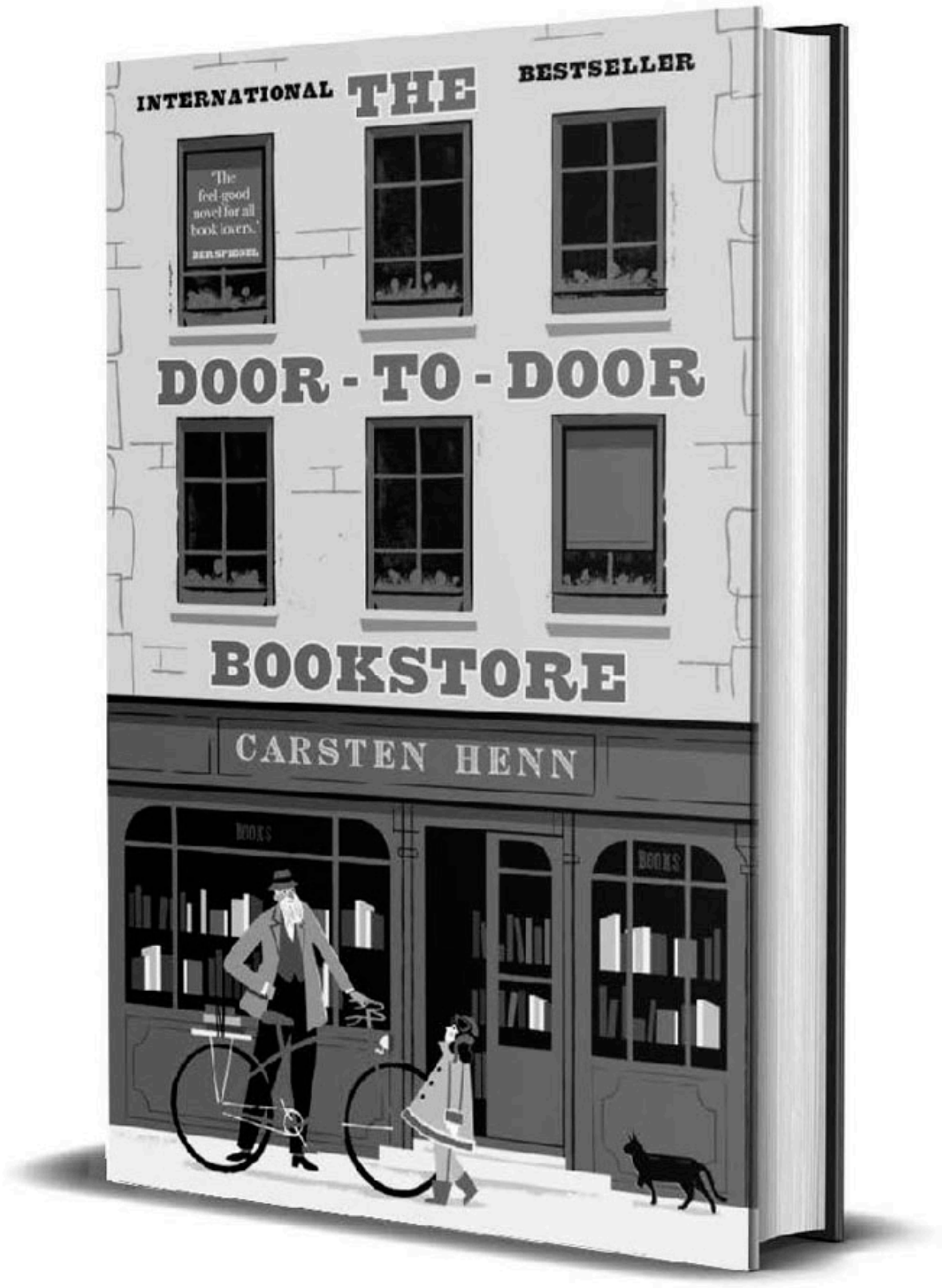
Satoshi Yagisawa'nın romanı Japonya'da ilk kez yayımlandığında, Tokyo'nun sevilen Jimbocho kitapçılarının bulunduğu semtin adını taşıyan Chiyoda Ödülü'nü kazandı. Hikâye boyunca, okumanın birçok zevkini sıralıyor: yeni bir yazar keşfetmenin sevinci; bir kitabı bitirmek için geç saatlere kadar uyanık kalmanın hazcılığı; birinin en sevdiği romanı okuyarak onu tanımanın gizli heyecanı; ve bir kitapçıya girip başlıkları taramanın, gözünüze çarpan bir şey beklemenin özgürlüğü.

Bu sayfalarda bahsedilen tüm kitapları arayan herhangi bir okuyucu her şeyi bulamayabilir, ancak bu özellikle Morisaki Kitabevi gibi küçük ikinci el kitapçılarda beklenen bir durumdur. Bildiğim kadarıyla, 4. bölümde Takako'nun okuma tutkusunu ateşleyen Saisei Murō'nun "Kızın Ölümüne Kadar" adlı kitabı henüz İngilizceye çevrilmedi. Ancak arkadaşı Tomo için aynı rolü oynayan Osamu Dazai'nin "Okul Kızı" adlı kitabı, Allison Markin Powell tarafından yapılan yeni bir çeviriyle mevcut. Jun'ichirō Tanizaki, Ryūnosuke Akutagawa ve Sōseki Natsume'nin tanınmış kitaplarının, özellikle Japon edebiyatının en sevilen romanlarından biri olan Kokoro'nun İngilizce baskılarını bulmak zor olmamalı. Takako'nun keşfettiği diğer birçok yazarın öykülerini, her biri neredeyse kendi başına bir kitapçı olan büyük Japon kısa öykü antolojilerinde bulabilirsiniz.

Bu çeviri, başta değerli editörü Sara Nelson olmak üzere birçok kişiye, ayrıca Sara ile tanışmamı sağlayan Setsuko ve Simon Winchester'a borçludur. Bunu ebeveynlerim olmadan başaramazdım: Her sorumu yanıtlayan babam Yuichi ve bana ilk okuma zevkini öğreten annem Susanne. Metin, başta eniştem Bruno Navasky ve kız kardeşim Melissa olmak üzere tüm ailem tarafından, her birinin birden fazla taslağı okumasıyla ve sabırla görüşlerini paylaşan arkadaşlarım Hiroko Tabuchi, Junko Suzuki ve Ayaka Kamei'nin katkılarıyla ölçülemez derecede geliştirildi. Ayrıca, bir gün tesadüfen bir kitapçıda tanıştığım ve her zaman ilk okuyucum olan eşim Nicole'e de teşekkür etmek istiyorum.

OceanofPDF.com

Eğer Morisaki Kitabevi'nde Günler'i sevdiyseniz,
Kapıdan Kapıya Kitabevi'ni de beğenebilirsiniz.

Carl 72 yaşında olabilir ama kalbi genç. Her gece sadık müşterilerine kapı kapı dolaşıp elden kitap dağıtıyor. Ancak işi tehlikeye girince, ona eşlik etmekte ısrar eden dokuz yaşındaki Schascha ile birlikte Carl'ın

yaşam biçimini yeniden kurmak ve küçük Avrupa kasabasına okuma sevincini geri getirmek için çalışıyorlar.

Kapıdan Kapıya Kitapçı, dostluğun değerini, okumanın büyüsünü ve kitapların hepimizi birleştirme gücünü anlatan yürek ısıtan bir öyküdür.

OceanofPDF.com

Her Mevsime Uygun Bir Adam

Kitapların kendi okuyucularını bulduğu söylenir; ancak bazen onlara yolu gösterecek birine ihtiyaç duyarlar. Bunun canlı kanıtı, Güney Almanya'da "Şehir Kapısı" adını taşıyan bir kitapçıda bulunabilir. Kabul etmek gerekir ki, bu isim alışılmadık bir seçimdi, çünkü gerçek şehir kapısı -ya da en azından ondan geriye kalanlar, ki yerel halk bile bunu sık sık avangard bir sanat eseri sanıyordu- üç sokak ötede bulunuyordu.

Çok eski bir kitapçıydı, sayısız tarihi dönem boyunca defalarca inşa edilmiş ve genişletilmişti. Gösterişli mimari süslemeler ve sıva, süssüz dik açılarla yan yana duruyordu. Binanın dış cephesini karakterize eden eski ve yeninin, gösterişli ve sade olanın muhteşem yan yana duruşu, iç mekanında da devam ediyordu. Kırmızı plastik CD ve DVD standları, buzlu metal raflarda sergilenen mangaların yanında duruyordu; bunlar da cilalı cam vitrinlerde sergilenen kürelerin veya zarif ahşap kitap raflarının yanında yer alıyordu. Müşteriler, masa oyunları, kırtasiye malzemeleri, çay ve hatta son zamanlarda eklenen çikolata bile bulabiliyordu. Labirent gibi odaya, çalışanlar tarafından kısaca Sunak olarak bilinen ağır, koyu renkli bir tezgah hakimdi. Barok döneminden kalma bir kalıntı gibi görünüyordu: ön yüzündeki oymalar, muhteşem atlara binmiş bir avcı grubunun, yanlarında bir sürü çevik köpekle birlikte, bir grup yaban domuzunu kovaladığı kırsal bir sahneyi tasvir ediyordu.

Yaz sonlarından birinde, içeride her kitapçının varoluş sebebi olan soru soruluyordu: "İyi bir kitap önerebilir misiniz?" Soruyu soran Ursel Schäfer, iyi bir kitabın ne olduğunu çok iyi biliyordu. Birincisi, gözleri kapanana kadar yatakta okuyarak uyanık kalmasını sağlayacak kadar sürükleyici olmalıydı. İkincisi, en az üç, tercihen dört, onu gözyaşlarına boğacak noktaya sahip olmalıydı. Üçüncüsü, en az üç yüz, en fazla üç yüz seksen sayfadan oluşmalıydı ve dördüncüsü, kapağı asla yeşil

olmamalıydı. Yeşil kapaklı kitaplara güvenilmezdi; acı deneyimler ona bunu birkaç kez öğretmişti.

"Elbette," diye yanıtladı son üç yıldır City Gate'te müdürlük yapan Sabine Gruber. "Ne tür kitaplar okumaktan hoşlanıyorsunuz?"

Ursel Schäfer bir şey söylemek istemedi. Sabine Gruber'ın bilmesini istiyordu; sonuçta, bir kitapçı olarak, doğal olarak belli bir düzeyde durugörü yeteneğine sahip olduğundan emindi.

"Bana üç anahtar kelime verin, size en uygun olanı bulayım. Romantik mi? Kırsal mı? Samimi mi? Evet mi?"

Ursel Schäfer, tedirgin bir ses tonuyla, "Acaba Bay Kollhoff burada mı?" diye sordu. "O her zaman neyi sevdiğimi bilir. Herkesin neyi sevdiğini bilir."

“Hayır, maalesef bugün burada değil. Bay Kollhoff artık sadece ara sıra bizimle çalışıyor.”

"Ne ayıp."

"Boş ver, senin için bir şeyim var. Cornwall'da geçen bir aile destanı. Bak, kapak resminde ailenin görkemli malikanesi ve arazisi gösteriliyor."

“Yeşil.” Ursel Schäfer, Sabine Gruber'e sitem dolu bir bakışla baktı. “Parlak yeşil!”

“Çünkü hikaye Durnborough Kontu'nun görkemli malikanesinde geçiyor. Çok iyi eleştiriler aldı!”

Ağır ön kapı sertçe açıldı ve üzerindeki küçük bakır çan parlak bir şekilde çınladı. Carl Kollhoff şemsiyesini katladı, her zamanki gibi salladı ve standına yerleştirdi. Bakışları, evine benzeyen kitapçı dükkanını taradı, müşterilerine tanıtılmayı bekleyen yeni edebi eserleri arıyordu. Kendini her zaman, kumlu plajda hazine yığınını tek bir bakışla fark edebilen ve ele geçirilmeye hazır hazineleri bulabilen bir sahil avcısına benzetmişti. Ancak bakışları Ursel Schäfer'e değdiğinde, hazineler bir anda unutuldu. Ona sıcak bir gülümseme fırlattı, sanki yıllar boyunca tavsiye ettiği kitapların sayfalarında aşık olduğu tüm çekici erkeklerin bir karışımıymış gibi. Gerçekte, Carl bu karakterlerin hiçbirine benzemiyordu. Bir zamanlar küçük bir göbeği vardı, ama yıllar içinde tıpkı başındaki saçlar gibi kaybolmuştu, sanki birlikte yok olmak için bir anlaşma yapmışlardı. Yetmiş iki yaşında olmasına rağmen zayıflamıştı, ama eski, artık bol gelen kıyafetlerini giymeye devam ediyordu. Eski patronu, Sabine'in babası, ona tek beslenme kaynağının, karbonhidrat bakımından oldukça düşük olan kitaplarındaki kelimeler gibi görünmeye

başladığını söylemişti. Carl ise her zaman "Ama özü zengin" diye yanıt vermişti.

Carl, ömür boyu dayanacak kadar sağlam tabanlara sahip, kalın siyah deriden yapılmış, ağır ve dayanıklı ayakkabılar giyerdi. Ona göre iyi çoraplar da olmazsa olmazdı. Bunları zeytin yeşili tulum ve aynı renkte yakalı bir ceketle kombinlerdi.

Başında, gözlerini yağmurdan ve parlak güneş ışığından korumak için dar kenarlı bir balıkçı şapkası vardı. Uyku dışında, kapalı mekanlarda bile asla çıkarmazdı. Bir şekilde, onsuz kendini tam olarak giyinmiş hissetmiyordu. Ayrıca, yıllar önce bir antika dükkanından aldığı çerçeveli gözlüklerini de asla çıkarmazdı. Gözlüklerin ardında, loş ışıkta çok uzun süre okumaktan kaynaklanan ömür boyu süren yorgunluğun izlerini taşıyan keskin bakışlar vardı.

“Bayan Schäfer, sizi görmek ne güzel,” dedi, Ursel Schäfer ona doğru bir adım attığı ve Sabine Gruber'den uzaklaştığı sırada ona doğru bir adım atarak. “Uyku öncesi okumak için ideal bir kitap önerebilir miyim?”

“Son bölümü çok beğendim, özellikle de sonunda birbirlerinin gözlerine baktıkları anı. Anlaşmayı tamamlamak için bir öpücük daha da iyi olurdu, ama bu sefer bakışmayla da yetineceğim.”

"Sence de bir öpücükten bile daha yoğundu, değil mi? Bazı bakışlar öyle olabiliyor."

“Öpüşen ben olunca olmaz!” Bir an için Ursel Schäfer kendini son derece yaramaz hissetti; bu, günümüzde onun için nadir görülen bir durumdu.

Carl, kasanın yanındaki kitap yığınından birini alarak, "Bu kitap," dedi, "paketten çıkarıldığı andan beri sizi bekliyor. Provence'da geçen bu öykünün her kelimesi lavanta kokulu."

"Ah, bordo renkli kitaplar en iyisi! Öpücükle mi bitiyor?"

"Hiçbir zaman bir hikayenin sonunu önceden açıkladım mı?"

“Hayır!” diye surat astı ama kitabı elinden aldı.

Carl, mutlu sonla bitmeyen bir romanı ona asla tavsiye etmeyi aklından bile geçirmezdi, ama Ursel Schäfer'i bu romanın farklı olup olmayacağı konusundaki o küçük heyecandan da mahrum bırakmazdı.

“Dünyada kitapların olması beni çok mutlu ediyor,” dedi. “Umarım bu asla değişmeyen bir şey olur! Pek çok şey değişiyor ve çok hızlı oluyor. Artık herkes kredi kartıyla ödeme yapıyor. Kasada doğru para üstünü sayarken insanlar bana çok garip bakıyorlar!”

“Yazılı kelime her zaman kalacaktır, Bayan Schäfer; bazen bundan daha iyi bir ifade biçimi yoktur. Basılı metin, düşünceleri ve hikayeleri korumanın en iyi aracıdır; onları yüzyıllarca taze tutar.”

Sıcak bir veda gülümsemesiyle Carl Kollhoff, reklam afişleriyle kaplı bir kapıdan geçerek, kitapçının hem depo hem de ofisi olarak kullanılan odaya girdi. İçeride, kitap yığınlarının altında zar zor görünen bir masa ve sarı Post-it'lerle çerçevelenmiş eski bir bilgisayar monitörü vardı. Duvarı ise kırmızı kalemle çizilmiş devasa bir takvim kaplıyordu.

Her zamanki gibi, kitap siparişleri odanın en karanlık köşesindeki siyah plastik bir sandıkta bekliyordu. Eskiden masanın üzerinde dururlardı, ancak Sabine kitapçıyı babasından devraldığından beri, sandık her geçen gün biraz daha uzaklaşarak en ulaşılmaz köşeye doğru kaymıştı. Bu kaymayla birlikte sandığın içindeki kitap sayısı da giderek azalmıştı. Bu günlerde çok az insan kitap teslimatına ihtiyaç duyuyordu ve her yıl bu sayı daha da azalıyordu.

“Merhaba Bay Kollhoff! Maç hakkında ne düşünüyorsunuz? O kesinlikle penaltı değildi! Hakem kör olmalıydı!”

Yeni stajyer Leon, arkasında bir sigara dumanı bulutu bırakarak küçük personel tuvaletinden çıktı. Başka herkes Carl'a böyle bir soru sormanın tamamen faydasız olduğunu bilirdi. O asla haberleri izlemez, radyo dinlemez, gazete okumazdı. Dünyayla bağını kopardığını ilk itiraf eden kendisi olurdu. Bu, beceriksiz devlet liderleri, buzulların erimesi ve acı çeken mülteciler hakkındaki tüm haberler onu en trajik edebi aile öyküsünden bile daha çok üzmeye başlayınca aldığı bilinçli bir karardı. Dünyası küçülmüş olsa da, bu bir tür kendini koruma biçimiydi. Şimdi yaşadığı dünya ikiye iki kilometreden daha büyük değildi ve her gün sınırlarını devriye geziyordu.

Carl, hakem yeterliliği konusunda taraf tutmaktansa soru sormayı tercih ederek, "J. L. Carr'ın futbol hakkındaki muhteşem kitabını okudunuz mu?" diye sordu.

“Bu bizim kulübümüzle ilgili mi?”

Hayır, konu Steeple Sinderby Wanderers takımıyla ilgili.

“Onları hiç duymadım. Zaten kitap okumam. Sadece mecbur kalırsam. Okulda. O zaman bile, filmi izlemeyi tercih ederim.” Leon, sanki bu, kendisini değil de öğretmenini aptal durumuna düşürmenin kurnaz bir yoluymuş gibi sırıttı.

"Öyleyse neden burada staj yapıyorsunuz?"

“Kız kardeşim de aynısını yaptı. Üç yıl önce. Hemen köşede oturuyoruz, buraya yürüyerek kısa sürede ulaşıyoruz.”

Leon, Almanya'daki çoğu öğrenci için alışılageldiği üzere, iki hafta boyunca kitapçıda çalışacaktı. Ancak, staj yeri bulamayan herkesin, bu iki haftalık süreyi hademeye yardım ederek geçirmek zorunda kaldığını söylemeyi ihmal etmişti. Hademe ise bu süre zarfında, duvarlara yapılan grafitiler, sıraların altına yapıştırılan eski sakızlar ve yarım yenmiş paketlenmiş öğle yemekleri için tüm okul topluluğundan (stajyer öğrenciler tarafından temsil edilen) intikam almak üzere, uygunsuz derecede aşağılayıcı görevler verecekti.

"Kız kardeşin kitap okumaktan hoşlanıyor mu?"

“O buraya geldikten sonra, evet. Ama bu benim başıma gelmeyecek!”

Carl gülümsedi. Leon'un kız kardeşinin neden okumaya merak sardığını çok iyi biliyordu. Eski patronu, şimdi Münsterblick bakım evinde kalan Gustav Gruber, Leon ve kız kardeşi gibi okumaya isteksiz çocuklarla ne yapacağını çok iyi biliyordu. Onları tek tek plastik ambalajlı tebrik kartlarının tozunu almaya yönlendirirdi. Söz konusu öğrenci, bu sıkıcı işten duyduğu umutsuzluktan dolayı, Gruber'ın stratejik olarak kolayca ulaşabileceği bir yere yerleştirdiği en yakın kitaba uzanacağından emindi. Gustav Gruber hepsini ikna etmişti. Çocuklarla her zaman iyi anlaşıyordu. Carl için çocuklar, kendisi de bir çocukken bile, her zaman anlaşılmaz yaratıklardı. Ve kendi çocukluğunu ne kadar geride bırakırsa, çocuklar ona o kadar garip ve tuhaf görünmeye başlıyordu.

Yaşlı Gruber, Leon'un kız kardeşini, genç bir kadının bir vampire aşık olduğu bir romanla cezbetmişti. Hormonları tavan yapmış olan Leon için Gruber, kapağında güzel bir genç kızın olduğu ve büyük harflerle yazılmış sayfaları olan bir kitabı kesinlikle dışarıda bırakırdı. Yaşlı Gruber her zaman, "Önemli olan ne okudukları değil, okumalarıdır," derdi. Carl bu görüşü tüm kitaplar için tam olarak onaylayamazdı: Bazılarının sayfaları arasında bulunan fikirler zehirden daha kötüydü, ancak çoğu zaman sayfada şifa bulunuyordu, bazen okuyucunun farkında olmadığı rahatsızlıklar için bile.

Carl büyük bir dikkatle sandığı köşesinden çekti. İçinde sadece üç kitap vardı, öylece duruyordu. Her kitabı ayrı ayrı, sanki hediyeymiş gibi paketlemek için kahverengi kağıt ve ip çıkardı. Sabine Gruber ona defalarca zahmet etmemesi ve masraftan kaçınması gerektiğini

söylemişti, ama Carl ısrar etti. Müşterileri bunu beklerdi. Carl'ın tamamen farkında olmadığı bir refleks hareketiyle, kitapları kalın kağıda sarmadan önce her bir kapağı okşadı.

Sonunda, Bundeswehr kullanımının tüm yıpranma izlerini taşıyan, ancak Carl'ın özeni sayesinde hala iyi durumda olan zeytin yeşili askeri sırt çantasını aldı. Boş olmasına rağmen, kumaşının duruşu, boşluğun doğal hali olmadığını açıkça gösteriyordu. Sanki yeni sahiplerine minik yavru köpekler taşıyormuş gibi, yumuşak bir battaniye ile kapladığı sırt çantasının ağır kıvrımları arasına kitapları nazikçe yerleştirdi. Üç kitabı sırt çantasına yerleştirirken, en küçüğünü en uzağa, en büyüğünü ise sırtının yanına, sırt çantasının kıvrımından etkilenmeyecek şekilde yerleştirdi.

Çıkarken durdu, sonra Leon'a döndü. "Lütfen tebrik kartlarının tozunu alır mısın? Bayan Gruber bunu ister. En iyisi onları buraya getir, böylece rahatça çalışabilirsin. Ben hep masada yapıyorum." Daha önce gözüne kestirdiği Nick Hornby'nin Fever Pitch adlı eserini raftan alıp masanın üzerine koydu. Futbol sahası muhteşem bir yeşil renkteydi; Ursel Schäfer bile dönüp bakmazdı.

* * *

Carl, şehir merkezinin etrafında, dik açıları veya simetrisi olmayan, daha çok bir çokgeni andıran bu alanı "yuvarlak rota" olarak adlandırıyordu. Yaşlı bir adamın diş etlerindeki diş kökleri gibi duran eski şehir surlarının kalıntılarının izlediği yol, onun dünyasının sınırıydı. Otuz dört yıldır bu sınırın dışına adım atmamıştı; hayatta ihtiyaç duyduğu her şey bu sınırlar içindeydi.

Carl Kollhoff çok zamanını yürüyerek geçirirdi ve yürümek kadar da düşünerek geçirirdi. Sadece yürürken net bir şekilde düşünebiliyordu; belki de kaldırım taşlı sokaklardaki adımları, düşüncelerini harekete geçirebilecek tek şeydi.

Yer seviyesinde yürüyen bir kişi bunu fark etmeyebilir, ancak her güvercin ve her serçe şehrin dairesel olduğunu biliyordu. Her eski ev ve ara sokak, merkezde görkemli bir şekilde yükselen katedral olan minstere doğru yönelmişti. Şehir bir model tren yolunun parçası olsaydı, minsterin yanlış ölçekte inşa edildiğini söylerdiniz. Şehrin çok zenginleştiği kısa bir döneme aitti; bu dönem, minster tamamlanamadığı için hızla sona ermiş ve kulelerden biri hâlâ yarım kalmıştı.

Evler, katedralin etrafında saygıyla sıralanmıştı; eski çatılardan bazılarının çatısı bile saygılı bir açıyla eğilmişti. Ana girişten saygılı bir mesafede durarak, şehrin en büyük ve en güzel meydanı olan Münsterplatz'a yer açmışlardı.

Carl meydana adımını attığında, daha önceki zamanlarda olduğu gibi, bir açıklıkta çaresizce avcının görüş alanında duran bir geyik gibi izlendiği hissi onu sardı. Gülümsemek zorundaydı; başka hiçbir şekilde bir geyiğe benzediği söylenemezdi. Şehrin kokusu Münsterplatz'da en yoğun halindeydi. On yedinci yüzyılda şehir kuşatılmıştı ve yerel efsaneye göre, bir fırıncı şekerli tekerlek yapmıştı: tekerlek şeklinde, çikolata kremasıyla doldurulmuş ve pudra şekeri serpilmiş bir çörek. Bunu kuşatan orduya götürmüş, onlara şehri terk etmeleri gerektiğine dair yenilebilir bir mesaj vermişti. Gerçekte, kalori açısından yoğun bu tatlı, belgesel kanıtlarla desteklenen bir gerçek olarak, iki yüz yıl sonra icat edilmişti, ancak eski hikaye yaşamaya devam etti ve şehrin ziyaretçileri buna inanmaya can atıyordu.

Carl her gün Münsterplatz'ın aynı kaldırım taşlarında yavaş ve düzenli adımlarla yürürdü. Yoluna biri çıkarsa bekler, sonra kaybettiği zamanı telafi etmek için adımlarını hızlandırırdı. Meydan boyunca izleyeceği rotayı o kadar dikkatlice planlamıştı ki, pazar günlerinde bile takip edilebiliyordu. Ayrıca, meydandaki dört fırından mümkün olduğunca uzak duracak bir rota izlemesini sağlamıştı, çünkü artık sıcak, yağlı şekerli çöreklerin kokusuna tahammül edemiyordu.

Beethovenstrasse'ye girdi; dürüst olmak gerekirse, burası büyük besteciye hiç yakışmayan, sıradan bir sokaktan ibaretti. Bütün bir semt, planlama ofisinde çalışan ve kendi izini bırakmak isteyen bir kişinin sayesinde ünlü bestecilerin adıyla anılmıştı. En geniş cadde ise çalışanın kişisel favorisi olan Schubert için ayrılmıştı.

Carl Kollhoff bunun farkında olmasa da, o anda dünyasının tam merkezinde duruyordu. İki tarafı 18 ve 57 numaralı tramvay hatlarıyla çevriliydi. (Aslında şehrin sadece yedi tramvay hattı vardı, ancak daha fazla numaranın en azından toplu taşıma açısından güzel bir metropol havası katacağı düşünülmüştü.) Diğer tarafında kuzeyden gelen hızlı yol, dördüncü tarafında ise yılın büyük bölümünde pitoresk bir şekilde şırıldayan ve sadece ilkbaharda birkaç günlüğüne yükselerek, gelişmemiş ses telleri olan bir aslan yavrusu gibi mütevazı bir kükreme çıkaran nehir vardı.

Günün ilk ziyareti onu Salierigasse adlı bir sokağa, Christian von Hohenesch'in evine götürdü. Aceleyle geçen bir yaya, koyu renkli taş villanın ihtişamını fark edemezdi: diğer binalardan bir adım geride, muhteşem kanatlarını açmak için anını bekleyen kambur bir kara kuğu gibi çömelmişti. Arkasında, devasa meşe ağaçlarından oluşan bir kareyle çevrili bahçeler vardı ve Christian von Hohenesch'in günün her saatinde güneş ışığı altında kitabını okuyabilmesi için üç bank yerleştirilmişti.

Carl, Hohenesch'in muazzam bir servete sahip olduğunun farkındaydı, ancak şehrin en zengin adamı olduğunu bilmiyordu. Bunu kimse bilmiyordu, en azından Hohenesch'in kendisi bile bilmiyordu; çünkü o asla kendini başkalarıyla kıyaslamazdı. Ailesi, nesiller önce nehir kenarındaki tabakhane işinde servetini kazanmış ve sanayi devrimi sırasında da kaybetmemeyi başarmıştı. Christian von Hohenesch'in çalışmaya ihtiyacı yoktu; hisselerinin ve yatırımlarının onun için çalışmasına izin veriyordu. Sadece servet yöneticilerini yönetiyordu. Günde bir kez bir hizmetçi gelip yemek pişiriyor ve birkaç odayı temizliyordu; haftada bir kez bir bahçıvan gelip çitleri buduyor ve güneşin kitaplarına ulaşmasını sağlıyordu; ayda bir kez bir bakıcı hizmeti geliyordu; ve Pazartesi'den Cuma'ya Carl yeni bir kitapla geliyordu ve Christian von Hohenesch genellikle ertesi güne kadar kitabı bitiriyordu. Carl'ın bildiği kadarıyla, Hohenesch sonsuzluktan beri krallığının sınırlarının dışına çıkmamıştı.

Carl kapının yanındaki bakır çubuğu çekti ve villanın içinde alçak bir sesle bir zil çaldı. Her zamanki gibi, ev sahibi uzun, karanlık koridorda yürürken bir an duraksadı; sonra ağır kapı hafifçe aralandı. Christian von Hohenesch asla dışarı adım atmazdı. Yakışıklı bir adamdı: uzun boylu, koyu saçlı, belirgin elmacık kemikleri, çarpıcı bir çenesi ve yüzüne ince gri toz gibi çöken bir hüzün vardı. Her zaman olduğu gibi, yakasında taze beyaz bir orkide bulunan koyu mavi kruvaze bir takım elbise giymişti ve siyah deri ayakkabıları sanki Opera Balosu'na gidiyormuş gibi parlıyordu. Hohenesch, kıyafetlerinin gösterdiğinden çok daha gençti: henüz otuz yedi yaşındaydı—ama çocukluğundan beri takım elbise giyiyordu ve bu ona, başkalarına kot pantolon giymek kadar doğal geliyordu.

"Bay Kollhoff, geç kaldınız. Yediyi çeyrek geçe anlaşmıştık," diyerek selam verdi Hohenesch.

Carl başını eğerek onayladı, sonra dikkatlice sırt çantasına uzandı. "Yeni kitabınızı getirdim." Yolculuk sırasında yerinden oynamış olan

yayın yayını düzeltti.

“Umarım tavsiyenizi karşılar.” Hohenesch kitabı aldı ama ambalajını açmadı. Kitap, Büyük İskender'in Aristoteles'in öğrencisi olduğu dönemde geçen bir romandı. Hohenesch sadece felsefi eserler okurdu.

Kitabın ağırlığını önceden araştırıp hesapladığı bahşişi Carl'a uzattı. "Lütfen bir dahaki sefere de zamanında gelin. Zamanında olmak, kralların nezaketidir."

"Elbette. İyi akşamlar."

"Evet, umarım sizinki de aynı derecede keyifli geçer."

Christian von Hohenesch sağlam ahşap kapıyı kapattı ve villa bir kez daha ıssız göründü.

Ev sahibi, eğitimli, terbiyeli ve ruh ikizi olarak gördüğü Carl ile kitaplar ve yazarlar hakkında derinlemesine sohbet etmeyi çok isterdi. Ancak zaman geçtikçe, davet sözleri aklından çıkmıştı. Belki de o sözleri büyük evinin birçok odası arasında kaybetmişti.

Carl, Christian von Hohenesch'e veda etti; ancak zihninde, geride bıraktığı kişi bambaşka biriydi. Gerçek dünyada her yerde romanların yansımalarını görüyordu Carl. Ona göre şehir, karakterler çok farklı zamanlarda veya uzak diyarlarda yaşıyor olsalar bile, kitaplardan çıkmış karakterlerle doluydu. Carl için, Christian von Hohenesch villasının ağır kapısını ilk açtığı an, Gurur ve Önyargı'nın sayfalarından çıkmış gibiydi. Carl şimdi 18. yüzyıl Derbyshire'ındaki Pemberley'e ve kusursuz davranışlarına rağmen zaman zaman sert ve kibirli görünebilen sahibi Fitzwilliam Darcy'ye veda ediyordu.

Carl'ın, kitap karakterlerine ait olmadıkça hiçbir ismi hatırlayamaması, okul yıllarında başlamıştı. O zamanlar sınıf arkadaşlarının çoğu öğretmenlerine, çoğu da pek hoş olmayan takma isimler takmıştı: Loobrush, Prens Morfin veya Tükürük. Carl ise onlara farklı isimler takmıştı: Odysseus, Tristan veya Gulliver. Sınıf arkadaşlarının aksine, lise diplomasını (Abitur) alıp kitapçıda çıraklık teklifi aldığında da takma isim verme alışkanlığı devam etmişti. Carl'ın her gün kitapçıya giderken yıpranmış bir üniformayla yürüyen genç çocuk, İyi Asker Schwejk olmuştu. Ona elma satan manav ise Pamuk Prenses'teki kötü kraliçeye dönüşmüştü – neyse ki meyvelerini zehirlemekten vazgeçmişti. Bir noktada Carl, şehrinin edebi figürlerle dolu olduğunu fark etmişti; her sakinin edebi bir karşılığı vardı. Sonraki yıllarda, şehir polisinin cinayet biriminin başı Sherlock Holmes ile tanıştı; Hatta sık sık ince bir elbiseyle kapısını açan Lady Chatterley ile

tanıştı ve gençliğinde ona karşı hafif bir hayranlık duydu. Ne yazık ki, Lady Chatterley, Melk'li Adso ile birlikte şehri terk etti. Kaptan Ahab, bahçesinde büyük tahribata yol açan ve bir türlü yakalayamadığı devasa bir köstebekle takıntılıydı. Carl, kronik hasta bir mühendis olan Walter Faber'e ölümüne kadar Güney Amerika hakkında kitaplar teslim etti. Ve bir zamanlar hapishane olan bir apartman binasında, Monte Cristo Kontu, yeni sahiplerinin bir hevesle korumaya karar verdiği parmaklıklı pencerelerin ardında yaşıyordu.

Uygun bir edebi ismin, gerçek ismi ezberlemeden çok önce aklına geldiğini fark etti. Sanki hafızası onu böylesine dünyevi bir şeyle yüklemekten korumak istiyordu. Bir isim seçtiği andan itibaren gerçek ismi görmeyi bırakıyordu. Göz retinasından beynine doğru giderken, Christian von Hohenesch'in harfleri mucizevi bir şekilde, Carl'ın tamamen farkında olmadan, Bay Darcy'ye dönüşüyordu. Sadece çok özel durumlarda zihni yumuşar ve gerçek bir isim verirdi - ve bu günlerde hatırlaması gereken çok az durum vardı.

Carl'ın dolambaçlı sokaklardan geçerek ulaştığı yol, onu, hikayesi mutlu bir evlilikle son bulan Pemberley beyefendisinden çok daha karanlık bir kadere sahip bir edebiyatçıya götürdü.

Müvekkili kapının arkasında bekliyor, gözetleme deliğinden ilerideki sokaktan geçen birkaç kişiye bakıyordu. Kimse buraya gezintiye gelmiyordu. Kimse binalara hayran kalmaya gelmiyordu; güzel mimari birkaç sokak ötede bitiyordu. Eski şehrin bu kısmında, yayalar adımlarını hızlandırıyorlardı, sanki tepelerinde yükselen, sıraları sıkıştırıp gün ışığını engellemekle tehdit eden üçgen çatılarıyla sokağın ezici darlığına dayanamıyorlarmış gibi.

Gözetleme deliğinin arkasındaki ince yapılı genç kadın, Carl'ın ne zaman geleceğini biliyordu. Ayrıca, kapı zilini beklemek için oturma odasında kalmak yerine, uzun dakikalar boyunca kapıdan gözetlemenin aptalca olduğunu da biliyordu, ama kendini oradan uzaklaştıramıyordu. Andrea Cremmen, sarı saç tutamını kulağının arkasına itti ve elbisesini düzeltti. Anaokuluna başladığı zamandan beri her zaman odanın en güzel kızı olmuştu; bu özelliği ona hem sevgi hem de kıskançlık kazandırmıştı ve sigorta sektöründe gelecek vaat eden bir kariyeri olan, akşamları ve hafta sonları uzun saatler çalışarak onlara rahat bir yaşam sağlayan Matthias ile erken bir evliliğe yol açmıştı. Andrea kendisi de eğitimli bir hemşireydi, ancak şimdi küçük bir doktor muayenehanesinde yarım gün çalışıyordu; orada resepsiyon masasının arkasına yerleştirilmişti çünkü

onu görmek hastaların moralini yükseltiyor ve onları rahatlatıyordu. Kimsenin Andrea'ya gülümsemesini söylemesine gerek yoktu; bunu oldukça doğal bir şekilde yapıyordu - güzel olmanın bir parçasıydı. Gülümsemeyen güzel bir insan kibirli görünür, bu yüzden o bütün gün gülümsüyordu.

O, kusursuz görünmekten başka bir şey olmaya asla cesaret edememişti. Peki ya sonra? Başkaları onda ne görecekti? Ama Carl Kollhoff, gülümsemeyen yüzünü gösterebileceği bir adam gibiydi. Orada görüneni tarif etmek için doğru kelimeleri bulacaktı. Andrea, onun kelimelerini, pahalı bir parfüm için malzemeleri seçen bir parfümcü kadar dikkatlice seçtiğini biliyordu. Gülümsemesini bıraktı ve saç tutamını öne doğru çekti, birkaç telin dağınık olmasına izin verdi.

Sokakta Carl'ı görünce, saç tutamlarını hızla tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı.

Carl zili çaldı ve bekledi. Andrea Cremmen'in kapıyı açmak için her zaman biraz zaman harcadığını ve her zaman biraz nefes nefese kaldığını biliyordu; ama yüzünde her zaman memnuniyet dolu bir gülümseme vardı.

Kilitte bir anahtar şıkırdadı, sonra kapı açıldı.

“Bay Kollhoff, bugün erken geldiniz! Sizi henüz beklemiyordum. Çok kötü görünüyor olmalıyım.” Parlak saçlarını parmaklarıyla düzeltti; saçlar, kırmızı gül desenli zarif elbisesiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Carl onu büyüleyici buluyordu, yine de onu her gördüğünde biraz da hüzünleniyordu. Tüm güzelliğinin ardında tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey vardı; ama bu, ona şimdi uzattığı paketle ilgiliydi: Andrea Cremmen'in çok sevdiği kitaplardan biri. Kitabın ağırlığı gayet uygundu (Carl kitapların uygun ağırlıkta olmasını severdi: bir çikolatadan daha ağır, bir litre sütten daha hafif); Carl'ı endişelendiren şey, içindekilerin ağırlığıydı.

"İyi bir tane mi?" diye sordu, ambalaj kağıdının ipini düzeltirken.

“Duyduklarıma göre, Gölge Gülü yazarın diğer eserleri kadar başarılı.”

"Son derece dramatik mi?"

Şimdi gülümseme sırası Carl'daydı. Aralarında sözsüz bir anlaşma vardı: ona bir kitap getirdiğinde, her zaman dramatik ve trajik bir sonla biten bir kitap olurdu. Geçmişte ara sıra mutlu sonla biten kitaplar da önermişti, ama Andrea bunlardan hiç hoşlanmamıştı. Gerçeklikle hiçbir

ilgisi olmadığını düşünüyordu. Andrea Cremmen, kadın kahramanın acı çektiği ve ya öldüğü ya da sonunda mutsuz ve yalnız kaldığı romanları severdi. Açık uçlu sonlar, ancak bunlardan birinin olasılığını barındırıyorsa kabul edilebilirdi.

“Her zaman olduğu gibi, sessiz kalma hakkımı saklı tutuyorum,” dedi Carl. “Son romanı nasıl buldunuz?”

Andrea Cremmen derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Çok üzücüydü! Sonunda suya giriyor... Neden beni uyarmadınız?" Şakacı bir şekilde dudak büzdü.

"Bunu yapmam mümkün değil."

Geçmişte kitaplarını parlak, neşeli hediye paketlerine sarardı ama bir süre sonra bunun samimiyetsiz olduğunu düşünmüştü.

“Bana gelecek hafta başka bir tane getirir misin? Sürekli gece olan bir roman duydum; Grönland'da kışın geçiyor ve baş karakter çocuğunu kaybetmiş. Biliyor musun? Kulağa hoş geldi.”

Carl kitaptan haberdardı. Andrea Cremmen'in haberdar olmamasını umuyordu.

“Getireceğim.” Carl bunu seve seve getireceğini söylemedi, çünkü bu doğru olmazdı.

"Başka ilgilendirebileceğiniz bir şey var mı?"

“Bu şehirde geçen bir polisiye roman var; daha yeni yayınlandı. Henüz okumadım ama çok komik olduğunu duydum.”

Andrea Cremmen bu öneriyi eliyle reddetti. "Sence bundan hoşlanır mıyım?"

Carl asla yalan söylememeye özen gösterirdi. Dünyaya bir yalan gönderirseniz, onu asla geri alamazsınız. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüyorum."

“Ama belki seni güldürür. Ve çok güzel bir gülüşün var—umarım bu çok ileri gitmek gibi gelmez. Charlie Chaplin’in dediğini duymuşsundur, ‘Kahkahasız bir gün, boşa geçirilmiş bir gündür.’ Bu dünyada çok az günümüz var, hiçbirini kaybetmeyi göze alamayız.” Ona daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Belki de bugün her zamankinden daha mutsuz olduğunu hissetmişti? Carl bilmiyordu. Bazen ağzından aklına danışmadan şeyler çıkıyordu.

Andrea Cremmen artık gülümsemiyordu. Alt dudağı hafifçe titriyordu. "Günümü kurtardınız, teşekkür ederim!" Kapı aniden kapandı.

Carl, kapının kapanışını izledi; Andrea Cremmen'in değil, Effi Briest'in kapanışını izledi: çok genç yaşta evlenmiş, kederli bir genç

kadın; kaderi, Andrea Cremmen'in sipariş ettiği kitaplardaki sayısız kadın kahramanınki kadar trajikti. Carl, başkalarının da acı çekebileceğini kanıtlayan, ancak acıyı nasıl sona erdireceğine dair hiçbir rehberlik sunmayan kitaplar teslim etmekten daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

Kapının ardında Andrea Cremmen gözyaşlarını bastırdı. O gün olanları ona anlatmayı çok istiyordu, ama bu, o günleri yeniden yaşamak anlamına gelirdi ki bu da onun kaldırabileceğinden fazlaydı. Titreyen elleriyle paketi açtı ve koridordan ayrılmadan önce kitabı okumaya başladı. Kitabın ilk sayfasının sonunda karakterlerden biri intihar etmişti.

OceanofPDF.com

İlk olarak 2023 yılında İngiltere'de yayınlandı.
MANİLLA BASIN
Bonnier Books UK'nin bir yayın markası.
4. Kat, Victoria House, Bloomsbury Square, Londra, WC1B 4DA
Bonnier Books'a aittir.
Sveavägen 56, Stokholm, İsveç

Orijinal olarak 2010 yılında Japonya'da Shogakukan Inc. tarafından 森崎書店の日々 adıyla yayınlanmıştır.

Telif Hakkı © Satoshi Yagisawa'ya aittir 2010
İngilizce Çeviri Telif Hakkı © Satoshi Yagisawa'ya aittir 2023
Eric Ozawa tarafından Japoncadan çevrilmiştir.
Bruno Navasky tarafından yapılan Santōka Taneda şiir çevirisi, izin alınarak kullanılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Satoshi Yagisawa'nın bu eserin yazarı olarak anılma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitaba ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

ISBN: 978–1–78658–323–9

E-kitap ve sesli kitap olarak da mevcuttur.

Dizgi Envy Design Ltd. tarafından yapılmıştır.

Leah Carlson-Stanisic tarafından tasarlandı.
Shutterstock, Inc.'den Ksusha Dusmikeeva ve GoodStudio'nun eserleri.

Manilla Press, Bonnier Books UK'nin bir yayın markasıdır.
www.bonnierbooks.co.uk

OceanofPDF.com